This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

KC
15707
NEDL TRANSFER
HN 5W4E 9

KC15707
Ga78.16.2

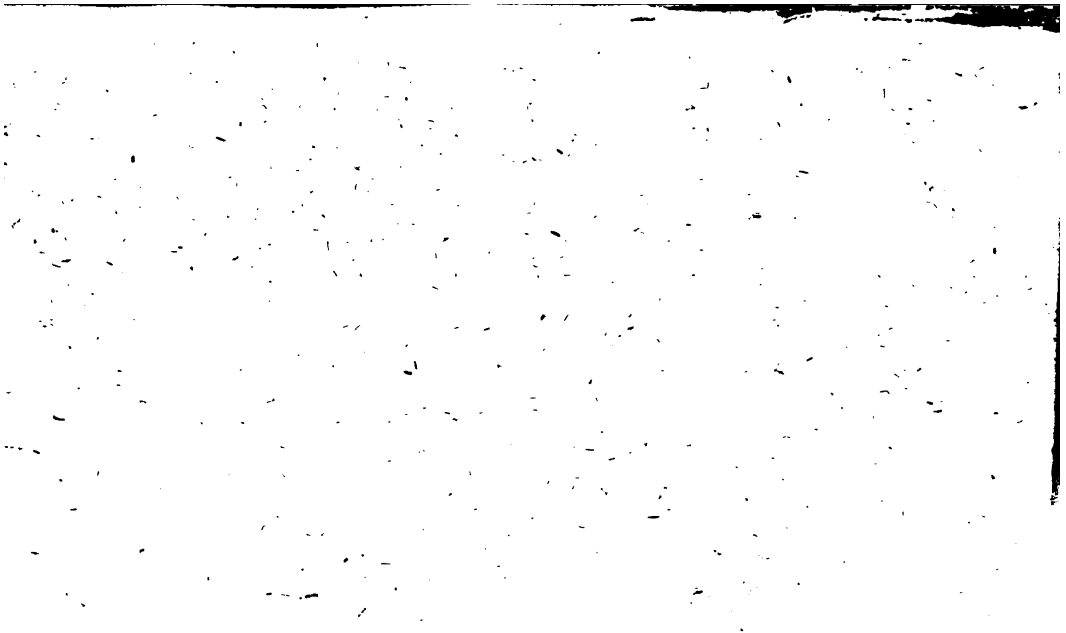

AD

APOLLODORI

ATHENIENSIS

BIBLIOTHECAM

NOTAE

AVCTORE

CHR. G. HEYNE

CVM

COMMENTATIONE

DE APOLLODORO

ARGVMENTO ET CONSILIO OPERIS

ET CVM

APOLLODORI FRAGMENTIS.

PARS II.

GOETTINGAE,

Apud IOH. CHRIST. DIETERICH.

1783.

KC 15707
Ga78.16.2
Ga78.16

HARVARD UNIVERSITY LIBRARY

NOTAE
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. III.

CAP. I.

Ab Hercule et Heraclidis ad *fabulas Cretenſes* progreditur Apollodorus, c. 1. 2. 3. quibus Thebanas fabulas ſubiicit. Locum illae habent haud dubie inter antiquiſſimas, et pro fundo partim priſcas rerum memorias a patribus acceptas, partim Phoeniciae religionis veſtigia, ſed perobſcura, partim hiſtorias, tandem poemata nonnulla antiqua. Labo-

ratum hinc eſt in fabulis Creticis cum Argiuis et Thebanis aliisque coagmentandis. Inter hiſtoricos ex antiquiſſimis fuit Pherecydes, Lerius puto, ſeu Athenienſis, qui de Cadmo et Europa expoſuit; nec Hellanicus eas praeteriit. Memorantur praeterea in his fabulis Antimachus, Anticlides, (Schol. Apollon. II, 178. Poemata fuere plura nomen ab Europa habentia, quae tamen res Boeoticas et Thebanas ſimul forte complexa ſunt: ſic Eumeli Εὐρωπία, v. Schol. Il. ζ, 138. neſcio an idem ſit ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας ap. Pauſ. IX, 5. p. 721. Stesichori Εὐρώπεια non minus Boeotica attigit quantum ex fragmento inde ſervato intelligitur. Creticas fabulas pertractauerat Epimenides, cuius poema quater mille verſibus complexum erat τὰ περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος, ſi modo probum auctorem habuit Laert. I, 112. Scriptores de Creta recenſitos v. a Meurſio

sio in Creta I, 1. Ἰναίχειον. v. ad sup. II, 1. pr. λέγωμεν sic et Pal. λέγομεν tamen Vat. Dorv. Reg. 3. vid. ibid. statim καὶ interserui ex Pal. Vat. R. 3. λέλεκται v. II, 1, 4 sq. In hac *Agenoris stirpe* exponenda incredibilis est narrationis diuersitas; in qua componenda frustra quis laboret. vid. vel Schol. Apollon. II, 178. III, 1185. Schol. Eurip. Phoen. 5. *Afferam ea*, quae ad Apollodorum facere possunt. παραγενόμενος εἰς Εὐρώπην. immo εἰς Φοινίκην. nisi totum hoc eiiciendum. Vidit hoc quoque Emperius noster. Τηλεφάσσαν, aut potius Τηλέφασσαν. etiam hoc nomen per vnum σ efferunt Dorv. R. 3. Apud Steph. Byz. in Δάρδανος est Τηλεφάη, in Θάσσος vero Τηλέφη, non bene mutatum ab editore. Etiam apud Schol. Eurip. Phoen. 5. Τηλέφη τῆς Ἐπιμεδούσης habetur, sed Phoenici nupta. Pro Telephassa Agenori coniux datur ab aliis Argiope, Nili filia.

e qua Cadmum ſuſcepit; primis nuptiis Damno Beli filiam matrimonio habuerat, e qua ſuſtulit Phoenicem, Iſaeam et Meliam, illam Aegypto, hanc Danao nuptam: vt ex Pherecyde narrat Schol. Apollon. III, 1185. Argiopen etiam Hygin. f. 178. memorat, vbi v. Not. Apud Schol. Eurip. Phoen. 5. eſt Antiope, vitioſe, vt ibi docuit Valk. V. C. *Europa* Agenoris filia, aliis Phoenicis; ita ipſe Hom. Il. ξ, 321. et ex eo alii. cf. Schol. Il. μ, 397. ex Heſiodo et Bacchylide. Nonnulla ſunt diſputata a Mezir. ad Ouid. Epp. p. 338 ſq. add. Intp. Hyg. f. 187, pr. De *Phoenicis progenie* v. Schol. Eurip. 5. adde Carmen, Britomartis matrem, de qua v. Excurſ. ad Cirin, Opp. Virgil. T. IV. p. 137. 8. Pro Phoenice aliud Scholion Eurip. l. c. Φινέα habet; vitioſe vtique; Phineum tamen ad hanc ſtirpem referri ſolitum etiam ſupra vidimus I, 9, 21. pr. p. 60. et idem conſtat

ex

ex Schol. Apollon. II, 178. At omittit prorsus Phoenicem Schol. Aeschyl. S. ad Th. 492. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροήθης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Misere haec corrupta; πίπτει ταῦρος non tam suauiter dicta sunt ac apud Auctor. Eleg. in obit. Maecen. 88. *dominator Olympi dicitur in nitidum procubuisse bouem.* Aegius pro πίπτει coni. τρέχει. (saltem deb. νήχεται) vitium latere suspicabatur Faber. Gale primum κλέπτει coniicit, quia Pal. πέπτει habet, mox nihil mutandum putat, quia et ap. Lucian. sit ἐνήχετο ἐμπεσὼν, assimulans valde absimilia: v. D. Mar. 2. nec ἔμπεσε πόντῳ apud Homer. satis bene comparari potest; quo sensu supra p. 61. Harpyia εἰς ποταμὸν ἐμπίπτει, et sic taurus εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσὼν sup. p. 134. Omnes vitium tantum in illa voce quaerunt;

runt; (quam, si mutanda esset, in ἐκπεύσει abire iuberem) ac si reliqua non minus contaminata essent. quid enim Ῥόδου ἀποπλέων? vbi hoc inauditum? an Iupiter Phoenicen aditurus Rhodo soluit? debebat: ἐκ Σιδῶνος, ἐκ Φοινίκης, vt v. c. Eratosth. 14. Facile assentientes, puto, habebo lectores, si verba πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων delenda esse dixero: priora verba ex socordia librarii orta sunt ex seqq. ἐπιβιβ. διὰ τῆς θαλάσσης oculo fugiente huc retractis. Reliqua idem inuenustus homo adiecit, qui paullo ante Agenorem in Europam adducebat. Mox ὃς post ταῦρος non minus ex interpolatione venit, et locus ita purgandus: ταύτης Ζεὺς ἐρασθείς, ταῦρος χειροήθης γενόμενος, ἐπιβ. διὰ τῆς θ. ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. καθ' Ὅμηρον δὲ, καθ' ἡμέραν δὲ, Vat. Med. II. ζ, 198. 9. Confundi hic duo Sarpedones, auum cum nepote, iam a viris doctis notatum. Conf. Diod.

Diod. V, 79. et ibi Weſſel.) mihi totus locus ex interpolatione irrepſiſſe videtur. Mox ſuſpicor fuiſſe: *συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆ ἡ Τηλεφάσσα* (*ἡ μήτηρ*) *Thaſus.* Neptuni vel Cilicis f. at Cilicis ap. Schol. Eurip. Phoen. 5. Agenoris f. ap. Pauſ. V, 25. p. 445. adeoque Cadmi frater ap. Conon. 37. Κίλικος cum Galeo reſcripſi, pro Κιλιξ, quod inde ab Aegio legebatur. Κιλίκιος tamen codd. omnes. *ἀδύνατοι.* Pal. *ἀδύνατον.* Ad *Φοινίκην* ex ſeqq. retrahe *ἐκάλεσεν*, mox vero *καὶ* ante *πᾶσαν* dele, nam iungenda ſunt: *Φοίνικι μὲν Φοινίκην, Κίλικι δὲ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ χώραν* — Κιλικίαν *ἐκάλεσεν.* nam verba Φοινίκης πλησίον ex interpretamento nata cenſeo, vtpote et otioſa et a breuitatis ſtudio aliena. A Cilice Ciliciam dictam repetunt multi, ipſe Herod. VII, 91. Solin. 41. et Salmuſ. ad e. l. p. 543. Saltem Phoenices Ciliciam inſedidiſſe inde colligitur. In ſeqq. *κατῴκισαν*

Pal. R. 3. Cadmus in Thracia confedit: cf. inf. c. 4. pr. vnde illustrandum quoque, quod legitur apud Plin. VII, 56. *Auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem* (inuenit). Eadem Clemens Alex. Strom. I, p. 363. *Potter.* et ex eo Euseb. P. E. X, 6. Θάσος ἐν Θρᾴκῃ κτίσας πόλιν. quis tandem haec fando audiuit? Thasum vrbem Thraciae? an ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ κτίσας πόλιν? vt ap. Steph. Byz. Θάσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Thasum a Phoenicibus conditam, vel ex Herodoto notum esse potest, etsi aliquando a Pariis colonis nouis frequentata fuit: (qua de re et de ceteris insulis, ad quas Phoenices appulerant, actum in Comment. super Castoris epochis p. 76. cf. Steph. Byz. in Θάσος et ibi Intpp.)

f. 2. *Europam Iupiter Asterioni elocat.* Eadem Schol. Il. μ, 397. qui Hesio-

fiodum et Bacchylidem auctores edit. Erat autem ille a Deucalione oriundus, Tectami f. ex Crethei (quem I, 9, 11. vidimus) filia, secundum Diod. IV, 60. Diuersus est Asterius Anactis f. apud Pausan. VII, 2. p. 524 extr. et I, 35. p. 87. quem Commelin. cum altero confundit. Verum et is, de quo nunc agitur, aliis est Minois filius, vt ibid. II, 31. Minois dux copiarum est ap. Lycophr. 1301. Tam varie haec seu antiqua fama accepta, seu a priscis auctoribus tradita seu a poetis tractata fuere. Loca sunt ap. Meurs. in Creta III, 2. Nomen ipsum duplici modo efferri solet, *Asterion* et *Asterius*, vt statim s. 3. variare scripturam videbimus; nec refert loca singula adnumerare, v. c. Etymol. M. in Μίνως. Synces. p. 121. τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας omissum τοῦ Διός. *Mileti* pueri nomen admodum celebratum: v. Schol. Apollon. I, 186. Alia v. ap. Anton. Lib. c. 30.

c. 30. ex Nicandro, et ibi Verheyk. Paus. VII, 2. p. 524. 5. Apud noſtrum filius eſt Apollinis et Areae, Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Sic et Schol. Apollon. l. c. Vat. Med. D. Ἀρέας. Apud Etymol. M. eſt Ἀρίας. πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε ſc. ὀνομασθεῖσαν, quam ellipſin et alibi occurrere memini. Quod in ſeqq. plures commemorantur puerorum amores, ad Cretae inſtituta ſpectat; nam apud Cretenſes amor puerorum honeſtus habebatur; v. laudd. ap. Meurſ. III, 13. inpr. Strab. X. p. 739 extr. Athen. XIII. p. 602 extr. ſq. videntur adeo poetae et ſcriptores ad heroum tempora hoc ipſum tranſtuliſſe. A Minoe (cui ceteroqui omnino malam famam adſperſam a tragicis Athenienſibus notat Plutarch. Theſ. p. 7. cf. Strab. X. p. 730. C.) Ganymedem amatum et raptum tradiderant alii ap. Athen. XIII. p. 601. F. et Euſtath. p. 1205, 1. Schol. ap. Valk. V. C. Diſſ. de Scholiis p. 136.

Hem-

Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 210. Simili, quo antea diximus, modo multa turpia et flagitioſa deorum facta memorari coepere: etſi enim alia ex antiquis illis phyſiologorum et theologorum narrationibus ſymbolicis profluxere, vti Chryſippus Iouis et Iunonis amores interpretaturus foediſſimas libidines ſexcentis fere verſibus expoſuerat: Diog. VII, 103., alia tamen per poetas et ſcriptores flagitioſis ſuis amoribus nomina et exempla honeſta praetexere cupientes inuenta et vulgata ſunt; haud pauca in fabulis ſcenicis; quae ab ineptis grammaticis mox in mythologiam fuere illata. Arripuere haec patres Chriſtiani et tanquam patriis Graecorum religionibus tradi ſolita exagitauere, quae non niſi poetarum aliquot impudentiae debebantur. Eius generis multa recitantur, etſi peſſime corrupta, in Clement. Rom. Homil. V, 10. et ibi Coteler. S. Theophil. in

Au-

Autolyc. p. 276. 303. Arnob. IV, 180. et al. *Sarpedon* Lyciam occupat: v. Herodot. I, 173. Diod. V, 79. Strab. XII, p. 858. et qui ad Herodot. laudantur. *ἐπὶ μέρει τῆς χώρας*, ſcripſi et interpunxi pro corrupto *ἐπὶ μέρη*. nam conditio propoſita erat, pars regni: v. ſup. Not. p. 166. *ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν*. fabula haec orta videtur ex confuſis auo et nepote Sarpedone, qui bello Troiano interfuit. Diſcernit vtrumque recte Diod. l. c. Pro Mileto puero alii *Atymnium* cauſſam diſſidii inter fratres ediderant. Ἀτυμνίου, verius Ἀτύμνου, vt docet Salmaſ. ad Solin. p. 121. A. Κασσιεπείας repoſui, quod verum nomen etiam Dorvill. habet, pro Κασσιοπείας. eſt illa Arabi filia, Phoeniciis coniux, ſecundum alios ap. Schol. Apollon. II, 178. *καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι* ſc. *αὐτὸν*, Sarpedonem, *πρὸς τοὺς ἀδελφούς*. *τοῖς νησιώταις νομοθετῶν*. Rhadamanthum inſulas occupaſſe

passe et fenere ius dixisse etiam ap. Diod. V, 79. narratum. αὖθις φυγών. v. sup. II, 4, 11. p. 113. et Not. p. 335. 6. μεταλλάξας, absolute, omisso τὸν βίον, ut passim ap. Diod. et al. *Pasiphae* Solis et *Perseidis* filia: v. Not. p. 136. 7. Ea quae nunc subiiciuntur, ad *Minoem II. prioris nepotem* spectant; id quod in oculos incurrit. Apud Diod. IV, 60. Minos ex Itone, Lyctii filia, Lycastum suscipit, qui succedit et Minoem II. generat. Haec ad temporum rationes propius accedunt. *Creta* Asterii f. Mox p. 3, 1. Creta Deucalionis est filia Minois neptis. Aliis memoratur Creta nympha, cf. Salmas. ad Solin. p. 119, 1. Meurs. Creta I, 2. Κατρέα sic refinxi, quod vel innitis codd. faciendum erat; etsi accedebant Pal. D. et Vat. cf. c. 2, 1. Diod. IV, 60. et ibi Wess. Paus. VIII, 53. p. 707. Vulgo corrupte Καστρέα, etiam aliis in locis segq. Δευκαλλίωνα D. R. 3. Ἀκάλ-

λην

λην dedi e Pal. D. R. 3. pro Ἑκάλην Vat. Med. Ἀκάλην. at Ἀκακαλλίδα Minois filiam Pauſ. VII, 53. p. 707. memorat, e qua Apollo ſuſcepiſſe narratur Miletum ap. Anton. Lib. 30. et Cydonem idem ſeu Mercurius ap. Pauſ. l. c. Steph. Byz. in κυδωνία. et Schol. Apollonii ad IV, 1490. Alius filius Oaxus ap. Steph. in Ὄαξος. Aliter Acacallidis amores exponuntur apud ipſum Apollon. eod. loco.

ſ. 3. Ἀστερίωνος retraxi ex ed. Rom. Ἀστερίου repoſuerat Commelin. aſſentientibus tamen Pal. Vat. Med. Sequentia apud Zenob. IV, 6. occurrunt, et ap. Tzetz. Chil. I, 19. v. 473 ſq. Non abſimilis fabula eſt de voto eluſo in ariete Atrei aureo, v. c. ap. Eudoc. p. 77. — βασιλεύων Pal. D. iidem περὶ θεῶν. At mox εἴτι ἂν omnes, non ὅ, τι ἂν ε. τὸν φανέντα. apud Zenob. l. c. eſt ὃ ἂν εἴη. et pro ἀνέντος, ἀναδόντος, vt paullo ante ἀναδοθῆναι. θαλασσοκρατήσας δὲ . . ὑπῆρξεν.

vera

vera haec, ſed alio loco inculcata, ab aliena ſuſpicor manu. Deſunt quoque in Zenob. etſi ille alia quoque in compendium redegit. Nec vero ad antiquiorem ſpectant, verum ad alterum Minoem: quod iam monitum a viris doctis. v. Diod. IV, 60. et ibi Weſſel. cf. Meurſ. III, 3. Simſon. ad a. 2599.

f. 4. *Taurus* hic eſt is, quem Hercules e Creta deportauit ſup. II, 5, 7. et Not. p. 367. e quo *Minotaurus*, de quo inf. III, 15, 8. 9. Nota res et illuſtratione haud digna. cf. Mezir. ad Ouid. Epp. p. 339 ſq. Fuere forte quae ad haec ſpectarent in *Euripidis Cretenſibus*. Ortum videtur narratio habuiſſe ex antiquo aliquo opere, quod Cretae ſeruabatur, quod ſymbolicum eſſet, capite taurino homini impoſito; qua forma Fluuii interdum exhibentur in numis, vt Achelous, et in numo Metapontinorum Caſuentum fl. de quo v. Neumanni Populor. et Regg.

num. vet. ined. p. 8 ſqq. Alia ſpecies eſt, quae in vrbium Siciliae et Italiae numis occurrit, tauri ſignum capite humano, (quod in not. ad Aen. VI, 26. debebam diſcernere ab illo altero) Bacchi ſeu Solis, Ebonis nomine, ſymbolum a multis habitum, diſſentientibus tamen viris doctis, et modo coloniae aut arationis, modo fluuii ſymbolum in eo agnoſcentibus: cf. Burman. ad Dorvill. Sicula. *Daedalus* Athenis fugerat, cf. inf III, 15, 9. *λαβὼν* emendauerat Aegius pro *βαλὼν*, et *καὶ* ante *κοιλάνας* omittit Vat. Vet. Reg. 3. hic idem cum Pal. *κοιλῶνας*, et *ἀλθινῇ βοΐ*. *Ἀστέριον*. hic ergo diuerſus a ſuperiore illo Aſterione ſeu Aſterio. Variat tamen nomen et hic; nam Pauſ. II, 31. *ὁ Ἀστερίων, ὁ Μίνω, ὃν κατηγωνίσατο* Theſeus. Minotauri ſpecies ſaepe occurrit, inprimis tamen v. in Pictur. Herculan. T. I. p. 25. *Labyrinthus*, antrum natiuum prope

prope Cnoſſum et meatus ſubterranei, mox manu humana elaborati, religioni forte neſcio cui conſecrati, locum figmentis variis dedere. Nulla eius veſtigia ſupererant iam Diodori aetate, lib. I, 61. ſeu hominum opera ſeu terrae motibus et ruinis; etſi meatus et canaliculos ſubterraneos in Creta ſupereſſe recentiores teſtantur: vt Tournefort. πλανῶν τὴν ἔξοδον, h. e. erat δυσδιέξοδος. v. Meurſ. Creta II, 2. ἐρούμεν: inf. III, 15, 7. 8. 9.

Cap. 2.

f. 1. Ad ſeqq. conf. Diod. V, 55. add. Meurſ. III, 3. Κατρέως, vt iam ſup. p. 535. cum Pal. Vat. Regg. Alia varietas in nomine Ἀλθημένης, ita hic editur inde ab Aegio; et ſic Steph. Byz. in Κρητηνία. At ap. Diod. l. c. Strab. X. p. 735. A. et al. Conon. c. 47. Euſtath. ad Il. β, p. 313, 36. (etſi in his de altero Althaemene Heraclida agitur) vbique Ἀλθαιμένης

μένης legitur, eoque alludere videri potest corrupta scriptura Αλθεμένης, in Pal. Vat. D. R. 3. υἱὸς rescripsi pro υἱοὶ, Reg. 3. et Oxon. adstipulantibus. υἱὸς γίνεται R. 1. 2. υἱοὺς D. Pro Κατρεῖ iterum vitiose Κρητεῖ et mox Κρητευὸς, in D. R. 3. Κρατεῖ, Pal. καπεῖ, solus Vat. recte κατρεῖ, vt mox Vat. R. 3. κατρευὸς, at Pal. καρτευὸς. προσίσχει. Par. ed. προσήκει, vitio operarum, non lectionis variatione. Κρητηνίαν. sic diserte Steph. Byz. h. v. editum erat κρητήνιαν. in Vat. erat κρατίνιαν. in Pal. D. R. 3. κρατινίαν. Diod. V, 59. in eadem re Camirum vrbem memorat: ad eam igitur tractus is terrae fuit. Aliud χωρίον Κρητινκῖον ad Ephesum Parthen. Erot. c. 5. extr. memorat. ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος. Ad Diod. l. c. viri docti corrigunt Ἀταβύρου. Sed haud dubie vtrumque recte τὸ Ἀτάβυρον et τὸ Ἀταβύριον ὄρος, vt alia similiter, v. c. flu-

fluuiorum nomina Ἀχελῶος et Ἀχελώιος. nec bene repugnat Dawes Misc. Crit. p. 176. Quod in Apollod. legitur, Aegio debetur; nam in codd. Ἀταβέριον mox quoque Ἀταβάριον. Vat. solus τὸ Ἀταβέρον. Sed Stephan. et numi et scriptores scripturam satis firmant. v. Pind. Ol. 7, 160. c. Schol. Wessel. ad Diod. l. c. In eodem monte fuere fabulosae boues aeneae, de quibus ex Pind. et Callim. Tzetza Chil. IV, 390. cf. Meurs. in Rhodo I, 8. βωμόν, in Diod. est ἱερόν, quod saltem sequentibus temporibus fuit superstructum. ὑπέστρωσε restitui, quod ipsa res monebat, cum codd. Regg. et Dorv. νεοδάρτας legitur vbique; non νεοδάρτους, vt nec mox ἐφ' αἷς, quod quaerebam, pro ἐφ' ἅς. ἤνικα ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανῄει alienum a narrationis ordine, et forte aliunde illatum. Emperius coniiciebat: ἀπὸ τῆς Κρητηνίας.

f. 2. Filias *Aeropen* et *Clymenen* vendit pater, quod eas ſtupro corruptas eſſe intellexerat. cf. Mezir. ad Heroid. Ouid. T. II. p. 250. Κρατεὺς etiam h. l. libri, et edd. Κρητεύς. Clymene ἡ Κατρέως etiam ap. Schol. Lycophr. 384. occurrit. Memorabantur haud dubie plura de his in Euripidis Κρήσσαις. ἀπεμπτῶσαι Pal. *Pliſthenis* vere filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti: v. Schol. Il. β, 249. Clymenen *Nauplio* nuptam ſup. vidimus II, 1, 4. p. 87 extr. cf. Not. p. 274. 276. vbi hunc ipſum locum adnotare oblitus ſum, add. p. 461. Οἴακος ex eodem loco ſcriptum, iam Galeo monente, pro corrupto ὄρακος. — Κατρεὺς nunc expreſſe V. R. 3. alii Κρητεύς. et mox κατρέα R. 3. καρτέα Pal. D. σὺν τοῖς ἥρωσι. ſapit hoc poetam veterem; ſunt alioqui σύμμαχοι, vel συναχολουθήσαντες, συμπλέοντες, ἑταῖροι, et ſic porro. ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. minus pro-

prodigiosum est, quod Diodor. l. c. habet, eum per solitudines errantem moerore esse confectum.

CAP. 3. 113

§. 1. Apud Diodor. V, 79. *Minois II. filii* sunt *Deucalion* et *Molus*; Deucalionis f. *Idomeneus*, Moli *Meriones*. At variarunt haec alii: apud Eustath. p. 314, 7. Θεὸς δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάης ὁ Δευκαλίων· οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. Μόλου δὲ Μηριόνης. Saltem in hoc consentiunt scriptores *Moli filium* esse *Merionem*; sic etiam in epigrammate, quod Diodoro imposuit l. c. Μηριόνης ὁ Μόλου. Laborare itaque verba quae sequuntur: καὶ νόθος καὶ Μῶλος nemo dubitet; saltem debuit esse νόθος ὁ Μόλος. vt video legere Meurs. III, 3. in loco de Deucalione, et Annam Fabri ad Dictyn I, 1. Γλαῦκος δὲ additum vulgo ὁ Μι-

νως, quod verum quidem, v. p. 177, at verba libris absunt. De *Glauci* et *Polyidi* fabulis v. Hygin. f. 136, et ibi laudd. Ex nostro eas narrat Schol. Lycophr. 811. Palaephatum, inceptum hominem, c. 27, exscripsere Apostol. VI, 32, et Eudocia p. 97. Fuere tragoediae *Sophoclis Polyidus*, et alter *Polyidus Euripidis*, qui idem sub *Glauci* nomine laudari videtur. v. fragm. Eurip. μῦν διώκων sic idem Schol. μῦν alii ap. Aegium, μυῶ Pal. μυᾶς Vat. μυίας Med. μιᾶ R. 3. adeo indocti librarii ne hanc quidem vocem notam habebant; et fuere tamen Graeci homines. Commel. malebat μυίαν *muscam* propter mel; at ab hoc nec mus alienus. τὸν μῦν. erat lectio vulgaris, sed sustuli importunum τὸν enim Pal. M. R. 3. εἰς μέλιτος πίθον, ut ὑδρίαν ὕδατος II, 3, 4. Schol. Lycophr. εἰς πίθον μέλιτος χέμοντα. vt ap. Palaeph. c. 27, ἐπὶ τῷ μέλιτι praeclare emendat ἐν πίθῳ μέ-

μέλιτος Valk. V. C. tum ποιούμενος Pal. Vat. Dorv. R. 3. Ceterum tenendum, melle Cretam abundasse et *mel Creticum*, admodum nobile fuisse: v. Meurs. Creta II, 7 et 8. Κούρητες. *Curetes* tanquam μάντεις in fabulam inducti, haud dubie a serioribus; cum antiquiores fabulae cum ipsis poetis obsoleuissent. Prima eorum memoria in fabulis Iouis pueri: hinc in teletas fuere adsumti; at exciderat animis mature symbolica notio quae fuberat. Simili modo Dactyli Diodoro sunt γόητες, lib. V, 64. Apud alios est oraculum ab Apolline acceptum. v. Hygin. f. 136. χορησμὸς in ipso Schol. Lycophr. l. c. τὴν ταύτης θέαν. Oxon. ἰχρόαν. vt mox sequetur. εἰκάσαι. est *coniectando assequi*, συμβαλεῖν, καὶ ζῶντα abest Reg. 2. male; nam est; *eum quoque vinum pusillum redhibiturum esse*. Πολύιδος. Sic nomen scribitur ap. Homer. Il. ν, 666. ap. Etymol. M. ap. Schol. Pind. Ol. 13, 105.

105. hoc idem Sophocles ſequutus erat, in Etymol. v. ap. Valken. Diatribe p. 200. Vat. *πολυΐδιος*. At Πολύειδος eſt ap. Pauſ. Palaeph. Tz. et al. *Polyidus*, Argiuus, a Melampode (de quo v. I, 9, 12.) oriundus Pauſ. I, 43. p. 104. Coerani filius: vndé *Κοιρανίδης* Pind. Ol. 13, 105. vbi a Bellerophonte conſultus eſt. cf. Munk. ad Hyg. f. 251. et ad f. 136. Apud Homer. l. c. eius vaticinium filio Euchenori datum memoratur. Idem in Thebaide Πολύειδος occurrebat: v. ap. Athen. XI. pr. et ib. Caſaub. Clem. Alex. p. 399 extr. *βάτου καρπῷ*. neceſſe adeo hunc tres colores habere, forte quia rubet, pallet, nigricat *βάτος*, *rubus*, de quo ſecundum veteres agentem conſule Dodonaeum Hiſtor. Stirp. p. 741. Apud Hygin. *arbori moro* eſt, quod Munker. ſagaciter in *rubi moro* mutare malit. *διά τινος μάντεως*. eſt apud Hygin. l. c. noctua fugans apes a melle; luſu verborum

rum inter γλαῦκα et Γλαύκου facto: Aelian. H. A. V, 2. Aliud augurium ſeruatum eſt in fragm. Eurip. v. Valken. V. C. Diatribe p. 201. Apud Claudian. de b. Get. 444. *auium clangore repertum gramine reſtituit*: Et eſt *augurium* in ipſo Hygino. ὅτι δεῖ (ſe) καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν ſc. τὸν παῖδα, παρὰ τοῦ μάντεως. ἔν τινι οἰκήματι ἀπεκλείσθη σὺν αὐτῷ. ſic legebatur; verba priora aberant a codd. inſerta haud dubie ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. c. v. 811. Etiam Hygin. f. 136. *in monumento.* εἰ τούτῳ συμπάθοι. erat τοῦτο. ſaltem συμπαθεῖν τινι dicendum, hoc itaque, quod et Emperius vidit, reſtitui: *ſi ei parceret.* συμπάθῃ eſt in Pal. V. D. R. 3. Parum tamen vel ſic diſerte res eſt expoſita. Diuerſa ratio eſt ap. Schol. Lycophr. vbi Glaucus ſerpentem prouocare vult vt ſe interimat: θέλων ἐγριῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐ-

αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν. Alio modo ornata narratio de Aeſculapio ſerpentem feriente, ap. Hygin. P. A. II, 14, extr. p. 453. ἀνίστη vitium eſt ed. Par. non lectio. At dubitari poteſt, fueritne ἀνέστησε. ſed ἀνέστη eſſe poteſt ὁ ἕτερος. Ab Aeſculapio Glaucum in vitam reſtitutum tradiderant alii: vt inf. III, 10, 3. extr. Schol. Pind. P. 3, 96. cf. Hygin. f. 49. vbi Intpp. Aſtron. Poet. II, 14.

ſ. 2. καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει ſcribendum: vel ἐπεὶ δὲ ἀ, εἰς τὸ στόμα. ap. Schol. Lycophr. εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα ἐμπτύσαι, hoc ipſum Apollodoro malim reſtituere pro ἐπιπτύσαι. Idem pro μαντείαν habet: πάλιν, τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο. Viſum adeo, reddi diuinam vim alteri, ſpiritu in eius os reddito, ſ. Afflatu. Ceterum prorſus diuerſa ſunt, quae in fabula illa inter Mathematicos vulgata *cubi duplicati*, memorantur de ſepulcro a Minoe filio Glauco

ex-

exstructo: cum architectus pollicitus esset monumentum centum quaquauersus pedum, respondisse Minoem: pro regiis opibus opus nimis exiguum fore, duplicato cubo id exstrui se velle: *Μιαρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. Διπλάσιος ἔστω, τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.* quos versus Euripideos esse sollertia Valkenarii perspexit l. c. Diatr. p. 203. Idem mox problema propositum apud Delios: cf. Spanhem. ad Callim. in Del. 321. Sed de ipsa re habetur Eratosthenis epistola ad Ptolemaeum cum poematio, (quod emendatius exstat in Brunckii V. C. Analect. T. I. p. 478.) in Eratosth. fragm. ad calc. Arati a Io. Fello editis (Oxon. 1672. p. 33.) ex Eutocio ad Archimed. de Sphaera et Cylindro lib. II, p. 20. Nec praeteriit illud Meursii diligentia in Creta III, 3. at ex disciplinae geometricae principiis illustrauit *Montucla* (*Hist. des Mathematiques* T. I. p. 168 sqq.) et, quem

λόδωρος ἐν τῷ γ'. mutatum temere in Barnes. edit. in Βιβλ. γ'. κεφ. δ'. Quod cum Telephassa in Thracia consederat Cadmus, supra narratam, c. I. p. 174 f. Oraculum, quod Cadmus accepit, integrum extat in Schol. Aristoph. Rom. 1256. et 115. et in Schol. Eurip. Phoen. 641. vbi consulenda doctissima Valkenarii nota. Apud Schol. Aeschyl. S. ad Th. 492. est simpliciter: τῷ συμβεβηκότι ἀκολουθεῖν. εἰς Δελφοὺς ἦλθε Vat. καθοδηγῷ etiam Schol. Hom. l. c. ἡγεμόνα κελευσθεὶς dixit Apollo in verbis responsi. προηγήσειραν ὁδοῦ Apollon. III, 1181. διὰ Φωκέων. in oraculo: διά τε Φλεγυῶν καὶ Φωκίδος. In eodem Πελάγοντος nomen expressum; erat is Amphidamantis f. Eundem Pausan. IX, 12. pr. memorat. In Schol. Hom. Πελάγονος est. Emtum bouem a pastoribus Hygin. f. 178. narrat. διεξιοῦσα βοιωτίαν, ἐ. Vat. ἐκλήθη Dorv. κλίνειν γόνυ est in oraculo. Schol. Homer. ὀκλάσασα ἀνε-

ἀνεκλίθη: ſic et Tzetza Chil. X, 460. Mox idem Schol. leniore verborum curſu: ἔνθα νῦν ἡ πόλις εἰσὶ Θῆβαι. alias malis voc. πόλις abeſſe. Ἀθηνᾷ, in oraculo eſt, *Telluri*. Erat Mineruae nomen Ὄγκα, frequentatum quoque Laconibus, etiam Ὄγα, quod Aegyptium eſſe ait Schol. Aeſch. S. ad Th. 492. at Phoenicium Schol. ad Phoen. 1068. Sed de voc. hoc multa diſputata ſunt a viris doctis: v. Valk. V. C. ad Phoen. p. 725. adde *Fourmont Mém. de l'Acad. des Inſcr.* T. XV. p. 395 ſq. pl. 2. *Samml. antiquar. Auffätze* p. 91. 92. πέμπει τινὰ, atqui mox πλείονας memorat τῶν περιφθίτων. Melius adeo Schol. Hom. τινὰς - λῃϊομένους χέρνιβα. idque Gale quoque maluit. Tzetza Chil. X, 405. duo nominat Deioleontem et Seriphum; ſic et Schol. Lycophr. 1206. ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης. Ἀρητιὰς κρήνη ap. Apollon. III, 1179. etiam api Schol. Hom. l. c.

l. c. cf. Valk. ad Phoen. p. 684. Caſtalium fontem Hygin. f. 178. memorat parum ſcite. De *dracone* qui egerint, v. ap. Munk. ad Hyg. f. 6. ἐξ Ἄρεως, καὶ Τιλφώσης Ἐρινύος addit Schol. Soph. Antig. 128. cf. Valken. l. c. p. 253. qui in h. l. mihi in multis otium fecit. τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης. vid. ibid. p. 255. ἀνέτειλεν Pal. Pars dentium ad Aeeten peruenit: ſup. I, 9, 23. p. 64 extr. vbi v. Not. p. 202. Σπαρτούς. ex etymo fabula nata, vt plura in fabulis Boeoticis: id quod huic mythorum generi tanquam proprium eſt. Iidem γηγενεῖς. οἱ δὲ ἀπέκτειναν ἀγνοοῦντες omiſſis mediis Vat. Malim extritum voc. ἀλλήλους, aut legi: εἰς ε. α. ἐλθόντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, *ignari*, Φερεκύδης δέ. verba Pherecydis v. ap. Schol. Apollon. III, 1185. Eundem ſequitur Eurip. Phoen. 666. At Schol. ad eum verſum inuerſe rem narrat, ὁ μὲν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρε-

ραθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης ξίφει, permutatis Pherecydis et Hellanici nominibus. cf. Hygin. f. 178. ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας. ſup. I, 9, 23. p. 66. erat ἀναδύεσθαι. forte hinc reponere malis ἀναδυομένους. ſed vtrumque bene ſe habet. Apud Lucian. de Salt. 41 eſt. ἀνάδοσις τῶν Σπαρτῶν. corrigas forte ἀνάδυσις. ſed nil intereſt: eod. loco 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσις occurrit. πέντε. quinque Spgrti, ad quos totidem familiae Thebanae genus referebant: Nomina ſunt quoque ap. Schol. Eurip. Phoen. 949. et 674. cf. Munk. ad Hygin. f. 178. Pauſ. IX, 5. qui Πέλωρον habet cum Schol. Pind. Iſthm. I, 41. Cum his, qui Phoeniciae forte originis fuere, veteres incolae barbari Hyantes, Temices, Aones, Leleges, coaluere. v. Strab. IX, p. 615. (401.) cumque iis condidit Cadmus Cadmeam, acropolin., cui acceſſere poſtea Thebae.

f. 2. Κάδμος καὶ, Vat. Mira ſunt quae ſequuntur. Non quidem illud, quod pro caede facta Cadmus exulat et ſeruit: nam hoc in multis fabulis ex heroica vita occurrit: cf. ſup. de Hercule Not. p. 442. de Apolline propter Cyclopes caeſos ſeruiente apud Admetum I, 9, 15. III, 10, 4. at ἀΐδιον ἐνιαυτὸν quis alius dixit? et ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν quemnam? In priore illo Gale ad annum magnum prouocat; at ille non octo annorum fuit. Foeda inſidet corruptela. Fuit ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν υἱὸν vel παῖδα, ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. nam Marte ſatus erat draco. In Schol. Homer. Ὀργισθέντος δὲ τοῦ Ἄρεος καὶ μέλλοντος Κάδμον ἀναιρεῖν, ἐκάλυτεν ὁ Ζεὺς, καὶ Ἁρμονίαν αὐτῷ συνῴκισε τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. (Iupiter placauit Martem, atque adeo eius filiae nuptias conciliauit Cadmo) πρότερον δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν, ἀντὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δράκοντος, ἐνιαυτὸν θητεῦσαι. Apud Suid. in

in Κάδμος eſt; ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. Potuit hoc a docto auctore primum eſſe nouatum cum reſpectu ad octaeteridem Boeotiam, cum dieteride et tetraeteride, propter Olympiades, vt cum iis conueniret annus Boeotius, inuentam: de qua egit Pontedera Antiqq. Gr. et Lat. Epiſt. 20. p. 210 ſqq. Videtur adeo ſerius hoc inde natum eſſe, vt, cum in aliis fabulis vnus annus exilii eſſet, octo annos pro vno anno olim habitos eſſe dicerent mythographi; an vero vltima ἦν δὲ ſq. ab ipſo Apollodoro ſint, dubitare licet. — βασιλείαν reddidi, quod Commel. et Gal. monebant, pro vitioſo βασιλεῖ. Mox reſtituendum praeterea Ζεὺς δὲ ϛ. *Nuptiae* hae Cadmi et Harmoniae nobile argumentum in antiquis fabulis: de quo praeclarus locus Pindar. P. 3, 163. 6. Theogn. 14. 15. fuſe ſuo more Nonnus V, 125 ſq. cf. Pauſ. IX, 5. Diod. V, 49. De Harmoniae parentibus v. Euſtath. ad Pe-

rieg. 391. Munk. ad Hyg. f. 6. ἀνύμνησαν. Codd. P. M. D. et tres Regii καθύμνησεν. Peplum et monile erant ἕδνα, quibus Cadmus eam ſibi parauit: Ἡφαιστότευκτον v. ſup. Not. p. 52. *Monile* eſt, quo inf. c. 6, 2. Eriphylen, mox Alcmaeonis coniugem corrumpi videbimus c. 7, 5. 6. cf. Weſſel. ad Diod. IV, 65. l. 62. V, 49. Alii illud a Venere, alii a Minerua dono datum aiunt. Ἐχέων codd. male. De *Ariſtaeo* nihil praeterea addi miror; niſi forte plura narrata fuere in iis quae periere. Fuit magnum eius nomen inter deos νομίους et agreſtes, mellificii inprimis inuento. v. Apollon. II, 508 ſqq. Pind. P. 9, 105 ſqq. Diod. IV, 81. Ceterum bonam eorum, quae hic ſequuntur, partem recitari video in veteris tabulae fragmento, quod cum tabulae Iliacae, a Fabretto in lucem datae, trinis aliis fragmentis vulgauit Montfauc. Supplem. T. IV, t. 38. Κάδμος

ἐξ

ἐξ Ἁρμονίας, θυγατρὸς Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, γεννᾷ κόρας δ', Ἰνὼ, Ἀγαύην, Αὐτονόην, Σεμέλην, υἱὸν δὲ Πολύδωρον. Ἀριστοίου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων, Ἀθαμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. Ἐχείονος δὲ Σπάρτου καὶ Ἀγαυῆς γεννᾶται Πενθεύς. Ζεὺς Σεμέλῃ πλησιάσας, καὶ κεραυνώσας αὐτὴν, ἀνελόμενος τὸν Διόνυσον, καὶ ἐγράψας (ἐνράψας) εἰς τὸν μηρὸν, ὕστερον δίδωσι Ἥρᾳ τρέφειν. Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Εὐρυ . . . Agebant, puto, ea, quae inde periere, de Eurydice, Lacedaemonis filia, Acrisii vxore, Danaes matre: v. ſup. p. 98 med. Poſuerat illa Spartae templum Iunonis Argiuae: Pauſan. III, 13. p. 239. cuius forte ſacerdos et ipſa fuit. Appoſui haec quomodo ea reſtituenda eſſe arbitror.

1. 3. De *Semele* omnia vulgata vel ex Ouid. Met. III, 260 ſq. Luciau. D. D. 9. Hyg. f. 179. in Diod. III, 63. IV, 2.

Eudoc. p. 118. et iterum p. 373. Licebit adeo otio parcere. Ἥρας κρύφα. Iunonem ex ſeqq. inſertam eſſe non dubito; deſicit etiam in Schol. Il. ξ, 323. vbi hic locus exſcribitur; in fine autem additur: narrationem extare apud Euripidem in Bacchis, ſcilicet v. 89 ſqq. vbi v. 288. ſubiicitur etiam interpretatio fabulae inſerti femori pueri. Alioqui κρύφα Ἥρας dictum eſſet, vt κρύφα Πηλέως p. 259. κρύφα θεῶν p. 266. et 268. et in ipſo Eurip. Bacch. 98. Iupiter femori inſerit puerum κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας, αἰτεῖται τοιοῦτον. ne putes ex altera voce primae vltimam adhaeſiſſe; nam αἰτεῖσθαι non infrequens ap. Thucyd. et al. et apud noſtrum p. 72. 79. 219. μνηστευόμενος Ἥραν, Dory. ἥρας. perperam mox iterum p. 189 ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. ἑξαμηνιαῖον βρέφος, numerum menſium variant poetae; v. Hemſterh. ad Luc. p. 228. T. I. καὶ διὰ τοῦτο ἐκε-

ἐκεραυνώθη. aut ab alia manu haec venere, aut legendum, quod obuium eſt, κεραύνωθῆναι. Similis Penthei calumnia in Eurip. Bacchis 244 ſq. πρὸς Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην. v. ſup. I, 9, 2. Not. p. 139. erat illa matertera Bacchi. — τρέφειν ὡς κόρην. habet et Schol. Lycophr. 22. ex h. l. Ceterum fuit Aeſchyli *Semele*, Euripidis *Ino*.

Λέαρχον ἀπέκτεινε. v. ſup. I, 9, 2. et Not. p. 139. Ad ſeqq. conf. Schol. Lycophr. 229. εἰς πεπυρ. Vat. ὡς. Schol. Lycophr. l. c. εἰς ζέοντα λέβητα. Schol. Pind. Arg. Iſthm. εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντος. εἶτα βαστάσασα. parum commodum hoc ad rem. apud Schol. Lycophr. l. c. eſt: σωφρονήσασα δέ. μετὰ γεμοῦς modo cum vino, modo cum caeſo puero deſiluiſſe narratur: v. c. Eurip. Med. 1282. (1295.) cum Schol. ἤλατο correxit Faber; editum et ſcriptum erat ἥλατο vel ἅλλατο. Saltem ἤλλατο erat ſcri-

ſcribendum, cum Schol. Pind. l. c. forte ex h. l. Praecipitauit autem ſe e petra *Moluride*: de qua v. Hemſterh. ad Lucian. l. c. T. I. p. 307. erat ea Iſthmi, in finibus Megaridis, pars montis Geraniae. κατὰ βυθῶν. etiam hunc pluralem ignorationi ſcripturae in compendium contractae deberi arbitror pro κατὰ βυθοῦ, vel βυθόν. vt ἐπὶ βωμῶν, ἐπὶ κιονοθοῖς: ſup. Not. p. 150. 282. τοῖς χ. γὰρ β. videtur hic deeſſe aliquid, aut ſupereſſe; in hominibus enim nihil deprehenditur, quod ad auxilium ferendum ſpectet. ὀνομασθέντος erat in Pal. V. D. R. 3. *Iſthmia* ſuper *Melicerta* a *Siſypho* inſtituta: nota res. v. Arg. Iſthm. Pind. Corſin. Diſſ. Agon. et vel Simſon. 2645. erat autem Siſyphus Athamantis frater, adeoque Melicertae patruus: ſup. I, 7, 3. p. 27. τὸν Ἡρᾶς θυμὸν ἐκλέψε, h. ἐλάθεν, ἡπάτησε, ſeu *iram* ſeu *animum*. An ab aliis in hoedum mutatus

puer

puer Bacchus tradatur, non memini. in R. 3. a m. pr. erat τῶν θυμῶν. ἐν Νύσσῃ sic sane libri et edd. solenni more librariorum serioris aetatis, qui geminare amant litteras; sed debebat reponi Νύσῃ vt p. 23. cf. Wess. ad Diod. p. 19, 96. Ern. ad Hom. Hymn. p. 99. Ceterum *Nysam Asiae* hic memoratam habemus, satis late declaratam; nisi dicas Asiam proprie dictam in Lydiae finibus esse intelligendam. Ita e Tmolo Bacchae Thebas deductae sunt ap. Eurip. in Bacchis. Νῦσαν τῆς Ἀραβίας habent alii, ipse Diod. III, 63. translatum quoque ad Osiridem lib. I, 15. vbi v. Wess. at IV, 2. μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νείλου, ex Hymno Homerico in Bacchum; vt taceam Nysam Thraciae ac Nysam Indiae ab aliis memorari. Vulgata res est, plures in fabulis ferri montes vrbesque huius nominis, et referri modo ad hunc modo ad illum Bacchi res: v. vel Steph. Byz. h. v.

h. v. Schol. Il. ζ, 133. ſed Homerus de Nyſa Thraciae agit. Scilicet cum poetis ad Orgia Bacchi diuerſis in locis enarranda opus eſſet monte, in quo illa agerentur, Nyſam aliquam vbique intulere. *Nymphae Nyſeides* hinc paſſim occurrunt, etiam ap. Ouid. Met. III, 314. Eaedem Nymphae Dodonides appellatae a Pherecyde, non modo apud Hygin. P. A. II, 21. quem Hemſterh. adhibet teſtem ad Lucian. p. 312. ſed inpr. Schol. Il. σ, 486. Φερεκύδης δὲ τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας νύμφας φησὶν εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. videtur adeo ille relegaſſe fabulam in Epirum; forte quod ab aliis illae pro Iouis nutricibus habitae erant: cf. Hyg. f. 182. cum Munk. qui et locum Etymol. M. memorat, ad f. 192.

f. 4. De *Aſſaraci* fato ex Ouid. Met. III, 139 ſqq. omnia ſunt nota: add. Hygin. f. 180. 181. et ibi Npt. ex veteribus inpr. Eurip. Bacch. 335 ſqq. Callim.

lim. L. P. 108 ſq. Nonnus ad faſtidium vsque fabulam perſequutus eſt Dionyſ. V, 287 ſq. παρὰ Χείρωνι. Apud poetas nullus fere eſt ex heroibus inſignioribus, qui non ex Chironis diſciplina et inſtitutione prodierit: ita Iaſon apud Pindar. Achilles inf. III, 16, 6. κυνηγὸς ἐδιδάχθη. vir doctus in marg. ed. Fabri tentabat κυνήγιον. parum feliciter; alterum exemplis adſtruxit Hemſterh. ad Plutum p. 5. ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος. hoc idem ex Steſichoro Pauſan. IX, 2. memorat; alias cauſſas Diod. IV, 81 ὅτι ἐμν. repoſui pro vitioſo ὅτε. male quoque ed. Rom. Σεμέλη. ἀπολομένου. legebatur ἀπολουμένου, quod eſſet, *iamiam periturus*; at nunc perierat. Pal. D. V. R. 3. ἀπολλυμένου. et Ἀκταίονος ed. Rom. cum mſſ. et ſic Ἀκταίονα Callim. L. P. 109. quod ſequutus eſt Ouidius. A Commelino illatum Ἀκταίωνος. Vtrumque recte: v. ad Polluc. T. I. p. 495. ad Pauſan. p. 787.

et

et ad Diod. p. 324. T. I. ἐπὶ τὸ τοῦ X. interposui τὸ cum Pal. forte et aliis, Vat. R. 2. ἔπαυσε recepi e Pal. D. R. 3. pro ἐπαύσατο, monente quoque Oudend. ad Thomam M. p. 230. Vnde hoc de simulacro Actaeonis canibus proposito, vt herum adhuc superstitem esse sibi persuaderent, Apollodorus petierit, non reperio.

In sqq. erunt qui vereantur, ne mihi nimium in his arrogauerim. Eieci totum locum, tanquam male ex variis in marginem adscriptis confertum. Solet sane noster auctor nomina obscura satis cumulare, vt in Danai et Aegypti progenie, tum in Thespiadibus et Thespiadis factum: nec tamen metrice ea adscribit. Tum autem ex pluribus poetarum locis hi versus consarcinati sunt, pejus etiam a librario habiti; sunt enim omnia in iis corruptissima: quibus adhaerescere si vellem, otii male collocati reus iure agerer.

Etiam

Etiam in Hygino f. 181. canum nomina enumerantur, multo magis corrupta; diverſa fere ab Ouidio. Fuere etiam ab Aeſchylo tradita (in Pentheo forte, vel in Lycurgo) ſed pauca, vt primitus plexaque, et tantum quatuor numero, ap. Polluc. V, 47. Locum exſcripſit Eudoc. p. 96. ἐξ ὧν οὗτοι, abſunt verba R. 2. idque bene; corrupta ſunt in libb. ἐκ τῶν οὕτω δὴ νῦν, niſi quod οὗτοι in R. 3. Aegius e librorum corruptelis aegre ſe ſenſum elicere potuiſſe praefatur: videtur itaque plura de ſuo conſtituiſſe. Scaligeri correctiones habet Toll. ad Palaeph. p. 161. Tentauit nonnulla Mitſcherlich. noſter Epiſt. Crit. p. 25. ἤϋτε θῆρες· ἤϋτε θηρὸς emendat Scaliger; in idem incidit Mitſcherl. ſed ſibi temperat, quia apud Homerum ſunt κύνες θήρεσσιν ἐοικότες Od. ξ, 21. Scilicet nunc ferarum modo canes in eum irruunt. Forte fuit: καλὸν σῶμα π. ἠΰ τε θηρὸς τοῦδ' ἐδά-

ἐδάσαντο *n. pulcrum et validum corpus cerui huius*, quem herum esse ignorabant. Nam cerui notionem in θῆρ latere, vbi canes opponuntur, non dubito. Sic et θῆρες et κύνες oppositi ap. Nonn. Dionys. l. c. in eadem fabula; vt v. 440. f. (quo versu leg. εἶρεο Νύμφας Νηϊάδας. ἔδδάσιν ἐμαὶ θρύες·) Mox legebatur: τοῦτον ἐδάσαντος κύνες κρατεροί. Pal. ap. Commel. τοῦ δ' αὖτὸ, at τοῦ δάσαντο Vcs. et Regg. τοῦ δάσαντος Vat. κύνες κρατεραῦ Pal. et omnes codd. τοῦτον ἐδάσσαντο κρατεροὶ κύνες adscriptum video in ora ed. Fabri. Scaliger em. τοῦδε δάσαντο. πέλας Ἄρκυα πρώτη. Aegius πέλας Ἄρκυα Πρώτη, quasi esse possit: *propè retia Prote.* Ἄρπυια Scaliger, parum sollicitus de metro, etsi nomen canis erat ap. Aeschyl. l. c. Ouid. et in Hygin l. c. Ἄγρια coni. Mitscherl. In libb. est ἄρκυνα. an fuit versus initium: πέλας ** Ἀργένη πρώτη, μετὰ δ' αὐτὴν ἄλκιμα τέκνα, A. A Scaligero

gero suppleri video: Λεῖπ' Ἀργὴ, Πτερέλα μετὰ vel Λεῖπ' Ἄγρη, Κανάχης μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα. καὶ βάνος πόδας ἀνετός. bene Scalig. βαιὸς πόδας Αἴνετος, *paruis pedibus*. Mitsch. Λ. καὶ Βάλιος. sed ἀνετὸς sanum esse nequit. Galeus hariolatur: Λυγκεὺς ἰχνοβάτης πόδας αἰνετὸς ἠδὲ Μελάμπους. Scaliger ἠδὲ Δρομαῖος. καὶ τοὺς ὀ. pro vulgato erat in codd. καὶ οὓς et ὡς καταλέξῃ. quod Aegius mutauit, puto. sed nec sic sana sunt. Si poetae verba sunt, satis quidem ieiuna, leg. partim cum Scaligero: καὶ τούτους ὀνομαστὶ διηνεγκέως κατέλεξε. καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν. hoc dedit Aegius; in codd. est καὶ τότ' vel sine καὶ, vt Vat. R. 3. Ἀκταῖον κτεῖνε P. D. Vesc. R. 3. κτεῖναι Vat. Med. Inserendum saltem γ' cum Mitscherl. καὶ τότε γ' A. sed potuit hoc ab eo appositum esse, qui omissis mediis reliqua in margine adscripserat: καὶ τότε. (scil. *subiungit poeta*) Pro

ἐννεσίῃσι, *iussu, numine Iouis*, est in codd. αἰνεσίῃσι eadem aberratione, quae in Apollonio occurrit. Pro πρῶτοι in libb. est πρῶτος. αἷμα πίον recepi pro ἀπὸ, cum viderem etiam Scaligerum sic emendasse; inciderat in idem Mitsch. Σπαρτὸς δ' ὢν Α. in codd. est παρτός τ' ὢ, vel δὲ ὢν. Scalig. Σπαρτός τ' οὖν. malim γοῦν. nisi fuit Σπαρτός τ' Οὐραργός τε. *cauda albicante*. Βορῆς ex Βορέας. edebatur βόρης. posset videri ductum a βορὰ unde ὁ βόρος. cf. Munker. ad Hygin. l. c. Quae sequuntur, ex pluribus auctoribus et locis congesta sunt, nam eandem sententiam bis vel ter reddunt. τοῦ δ' Ἀκταίωνος Aegio deberi videtur; codd. οὗ δ' ἀκταίου. Med. ἀκταίον. Scaliger. τοί δ' Ἀκταίωνος. αἷμα τ' ἔλαψαν. ita cum Ruhnkenio nostro V. C. ad Callim. fragm. 247. rescripsimus, pro ἔδαψαν, quod alienum erat: *lambendo* non *vorando* opus fuit. Versum ab alio quam reliqua auctore

pro-

profectum esse vidit Mitsch. l. c. ἐπέσσυτον refinxi, quod res ferebat, pro vitioso ἐπέσσυτον. et iam Scaligerum sic correxisse video. Vltimus versus est ab indocto librario in alienum locum illatus, spectauit haud dubie ad Bacchum in seqq. qui vinum inuenit *solatium curarum futurum hominibus*. Odorati sunt idem Faber, Gale et Mitscherl.

CAP. 5.

De *Dionyso*. Nulla facile fabularum pars tam miris modis turbata est quam Dionysi: tam multa in vnum nomen fuere cumulata. Primam notionem fuisse symbolicam, et ex Oriente profectam, nemo dubitet; satis quoque constat naturam eiusque vim generandi ab initio fuisse declaratam notione in personam seu deum conuersa; successit vitae, hominum rerumque cultu emendatae, notio, adhaesitque ea inprimis vino, cum

multis in locis a uitium cultura meliorisque vitae initia processissent, quae aliis in terris frugum cura attulerat; itaque vtrique numini, et Cereris et Bacchi, humanitatis cultus assignari coepit, cum eundem a soli agrique cultu profectum esse constaret. In festis Bacchicis, quae in teletas et arcana sacra abierant, hic a siluestri feraque vita ad initiorem melioremque vitam transitus symbolice adumbrari coepit; mox, rerum notionibus obscuratis, vanis ritus cessere in furores. Fuere haec sacra non vnius generis, loci et temporis: omnia sensim inter se commixta; ita in vnam fabulam transiere diuersissimae res a Phoenicibus, Aegyptiis, Thracibus, ex theogoniis, orgiis, et teletis Orphicis, petitae; nam et in his fabulae antiquitus a ceteris recedentes fuere. Omnia tandem congesta in Bacchum Thebanum, qui proprie inter heroes erat; quibus de caussis, quibusque mo-

modis id factum sit, non satis constat; nisi forte orgia Thebana trieterica, quae aliquando summam celebritatem habuerunt, locum rei praebuere. Substitit tandem Dionysi notio, modo in hilaritate ex vino, modo in mollitie ex festis epulisque; et hinc natus est Dionysus intonsus, formosus, et reliqua. Alii tandem addidere Dionysia Athenis celebrata, et actae in iis fabulae tragicae cum choris; ita tandem in Apollinis et Musarum consortium receptus est Dionysus. Haec forte sunt, quae de toto hoc genere probabiliter dici possunt. Apud nostrum fabulae Bacchi Thebani, admixtis nonnullis aliis, exponuntur. Sunt eadem fere apud Schol. Il. ζ, 130. vbi sub fin. praeter Cyclicos Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπίαν ἱστορικὼς laudatur. Multas accessiones et varietates mythi hi accepisse videntur per choros et per Dithyrambos; alias ex dramatibus satyricis et tra-

gicis: e quibus nonnulla sunt ap. Hygin. f. 129-134. In historicas narrationes versae fuere ab iis quos Diodor. III, 62 sqq. male sequitur; add. Syncell. p. 129 extr. et sqq. Bene de litteris his mereret, magnamque gratiam iniret, qui ex Nonni Dionysiacis saniora colligeret et in vnum corpus colligeret.

... f. 1. Διόνυσος δὲ, abest haec vox a Pal. R. 3. male: ἐμβαλλούσης ed. Rom. ἐμβαλούσης Pal. e quo Commel. recepit, V. R. 3. cum al. Iunonis odium in Bacchum ex theogoniis ductum videtur, in quibus illa aerem inferiorem, seu atmosphaeram, declarabat. Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν ex margine irrepsisse suspicor, excidisse vero, post αὖθις δὲ διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὴν Συρίαν, nisi breuitatis studio haec, vt alia, praetermisit noster. *Proteus*, cum semel is ab Homero in Aegypto fuisset collocatus, a poetis adoptatus videtur, quoties Aegypti rex erat, aduocan-

candus: ita in fabula Helenae ap. Euripidem: idque eo magis, quod idem nomen in regum recensum intulerant Graeci: Herod. II, 112. εἰς Κύβελα. Sic et Schol. Homer. Legebatur εἰς Κύβαλα, quod indocto librario debetur. τὰ Κύβελα vel Κύβελλα Phrygiae mons, mox forte et vrbs, v. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 90. Heins. ad Virgil. Aen. III, 111. τὴν στολήν, malit τὸν στόλον Arnaldus de diis paredris p. 163. vbi de Cybeles et Bacchi consortio agit. v. inpr. chorum in Eurip. Bacch. 64 sqq. (vbi v. 73 sqq. ὦ μάκαρ duo membra habent priora: βακχεύων, τάτε M. θεμιστεύων ad Cybeles teletas spectant, sequentia ad Bacchi, nec in vnum sunt miscenda.) Ibidem Bacchus cum Bacchis per Lydiam vagatus adiit Thraciam et Boeotiam. Petendum hoc a sacris vtriusque, seu confusis seu propter ritus et furores inter se cognatis. Traditum adeo fuit, a Rhea

Bacchum nutritum: ap. Steph. Byz. in *Μάσταυρα*. *ἐπὶ Ἰνδοὺς* alieno loco peſſime inſertum eſt. *ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν* ait Schol. Hom. Multae de hac profectione fabulae olim fuere; extitere quoque Dionyſii alicuius *Βασσαρικά*, e quibus forte a Nonno mutuata in Dionyſiacis ſuperſunt. De *Lycurgo* memorauit iam Homer. Il. ζ, 130 ſqq. ſed ibi ille excaecatus. Alii variis modis extulere et ornauere: v. quos laudant Intpp. ad Hygin. f. 132. et Meziriac. T. I. p. 163 ſq. Fuit Aeſchyli fabula Lycurgus. *βασιλεύσας* ed. Par. ſed. incuria operarum. *οἱ Στρυμόνα τ. παροικοῦσι* ed. Rom. ordinem verborum mutauit Commel. e Pal. cum Vat. *πρῶτος* alienum et ieiunum. In Schol. Hom. eſt *μόνοι ἀπαλαίνει τῆς γῆς*, in Homero ipſo *βεν-πλῆγι*. fuga Bacchi ad Thetidem iam ab Hom. l. c. memorata: dedit huic pro munere aureum vaſculum, quo poſtea Achil-

lis

his oſſa ſunt condita: v. Od. μ, 74. Schol. Lyc. 273. αὐτῷ poſt πλῆθος eiiciam. — Λυκούργῳ δὲ, ex D. et R. 3. erat notatum, et ſic ed. Rom. γὰρ ex correctione Aegii receperat Commel. mox erat forte μανίαν ἀνεκοίησε, etſi alterum, ſatis quidem ieiunum, defendi poteſt. Δρύαντα τὸν παῖδα, ergo aui nomen habuit; alibi non memini occurrere. αὐτὸν ἐσωφ. P. V. R. 3. ἐσωφρόνισε D. R. 3. τὸ Παγγαῖον notus mons, inprimis metallis diues, cui Philippi adiacebant; erat tamen hic in codd. et edd. παγκαῖον. μετὰ Δ. β. Pal. Vat. Lycurgi mors diuerſis modis narrata. Proxime ad noſtrum Hygin. f. 132. vbi eum Liber pantheris obiecit. Periere Aeſchyli et Euripidis fabulae *Penthei* nomine inſcriptae. Apud Sophocl. Antig. 968 ſq. antro incluſus interiit, cf. ibi Schol.

f. 2. *Penthei fatum*, notum et hoc ſatis ex Ouid. Metamorph. v. ad Hygin.

f. 184. Sed adeundae sunt Eurip. Bacchae. καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλαις ἐκεῖ στήσας, iterum a mala manu illata ex margine. ex Thracia iter Thebas brevius habetur. in Pal. omissum Ἰνδικὴν, at paullo ante τὴν Θρᾴκην. ἠνάγκαζε Vat. περὶ Κάδμου Pal. ἐμελίσθη Vat. αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν, narrata res sup. II, 2, 2. p. 89. 90. ex Hesiodo versus v. Not. p. 279.

f. 3. *Bacchus praedones in delphines mutat.* Satis nota et haec ex Ouid. M. III, 582 sq. Hygin. f. 134. Tu vero adi Hymnum Homer. in Bacchum. Superest praeclarum Anaglyphum Athenis in Zoophoro monumenti choragici Lysicratis (*Stuart Antiquities of Athens* c. 4. *Le Roi Ruines de la Grece* t. 10. 34.) et Νάξον tum Diam dictam: Nota res vel ex Odyss. λ, 324. et Schol. Intpp. Ouid. Met. III, 597. 690. Koppiers Obss. p. 104. Τυῤῥηνῶν: non de Etruscis cogitandum,

vt

vt multi faciunt etiam ex veteribus; sed sunt Tyrrheni ex Pelasgis. (Egi de his in Comment. de Castoris Epochis, Nov. Commentar. Soc. Gott. T. I. p. 80 sq. III, p. 38.) τριήρην Vat. εἰς Ἀσίαν int. Asiam proprie dictam, Lydiae partem, vnde et hos Tyrrhenos venisse alii poetae asserunt. cf. ad Met. III, 576. ἀπεμπολήσοντες. Pal. D. ἰστὸν ex Aegii emend. legimus; in codd. erat ἰσθμὸν, quod et e Pal. Dorv. notatum video, ὡς δὲ μ. vitiosum hoc, an ὧδε μ. Quod matrem *Thyonen* in caelum ex inferis ducit Bacchus, narratum quoque ap. Diod. IV, 25. extr. et III, 62. vtroque loco cf. Wessel. Troezenii monstrabant locum, vbi ex inferis prodierat: Paus. II, 31. pr. et Argini ibid. II, 37. extr.

s. 4. Secessus *Cadmi* in *Illyricum*, vbi cum Harmonia in serpentem mutatur: notus vel ex Ouid. Met. IV, 563 sq. at v. Apollon. IV, 517 sq. add. Strab. I.

p. 78

p. 78. et versus Callimachi ibi laudatos in fragm. Callim. CIV. Perieget. 390 sq. et ibi Eustath. add. Bacchas Eurip. sub f. v. 1320 sq. qui locus vtinam integer esset. Indictus ibi discessus in Illyricum in poenam contemtus sui a Baccho. Ab Amphione et Zetho eiectus fertur apud Syncell. p. 157. Famam veterem fuisse necesse est, qua acceptum erat, Cadmum in Illyricum profectum inter Encheleas consedisse: cf. Strab. VII, p. 503. A. (326.) vbi posteri Cadmi iis regnasse narrantur. vnde et h. l. filius Illyrius ei nascitur. Male codd. Ἀγχέλεως. μεταβαλὼν, sc. τὴν μορφήν, v. sup. Not. p. 153, subiicitur ἐξεπέμφθησαν. potest excusari haec stribligo; sed librario, puto, debetur; erat ἐξεπέμφθη. Curru anguibus iuncto in Elysium abducti sunt ap. Schol. Pind. P. 3, 153. Fuere et de eius sepulcro fabulae: v. c. e Dionysio ap. Tzetz. Chil. IV, 395 sqq.

f. 5.

f. 5. Paullo obscurior narratio, quae sequitur, de Polydoro et Labdaco, eius filio; Nycteo et eius fratre Lyco: cf. Pans. IX, 5. p. 720 et lib. II, 6. p. 124. Νυκτέος Pal. τοῦ ante χθονίου aberat Pal. D. V. R. 3. iidem mox λαύδακον, ex more. Chthonius vnus ex Spartis sup. III, 4, 1. p. 185. ex eo natus Nycteus cum Lyco. Diuersos auctores sequutus inf. III, 10, 1. p. 229. Hyriei et Cloniae progeniem eos edit, vnde Palmerius suspicabatur fuisse hoc quoque loco Νυκτέως, τοῦ Κλονίας, θυγατέρα. etsi hoc vix admittam, tamen τοῦ χθονίου non tam ad reconditam fabulam, quam ad indocti librarii alieno loco ex margine hoc adsciscentis oscitantiam referendum esse arbitror. Potuit χθόνιος generali notione ab aliquo appositum esse: nam Sparti omnino χθόνιοι. ita Ἐχίων ὁ χθόνιος ap. Eurip. Bacch. 541. et paullo ante τὸ χθόνιον γένος. Lycus regnum Thebarum ac-

arripit. Labdaco mortuo et Laio puero annuo relicto. Apud Pausan. l. c. p. 720. Nycteus tutelam Laii suscipit. Si ea, quae sequuntur, satis assequor, res ita se habuit: Par illud fratrum Thebas venit; Penthei beneficio ciuitate donatur. Lycus autem polemarchus constitutus regnum sibi arrogat, Laio posthabito, qui, ab Amphione et Zetho Thebis cedere coactus, in Peloponneso apud Pelopem exulat. Narrata et disposita haec fuere pluribus modis in tragoediis. ἅλις οὗτος ἦν παῖς. vix genuinum, sed ex margine illatum. voluit homo sensum esse, *interea dum ille pueritiam exigebat, durante eius puerili aetate*, ἀμφότεροι δὲ, sc. Nycteus et Lycus. ἀπὸ Εὐβοίας, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν. Atqui hic est notus Orchomeni rex, adeoque in ipsa Boeotia, non in Euboea. Phlegyas condidit vrbem Phlegyam, et auctor fuit Phlegyarum, qui mox praedationibus finitimorum, tandem-

demque templi Delphici, infamiam nominis sui contraxere. v. Paus. IX, 36. Inter eos, quos depraedati sunt, fuere etiam Thebani; itaque Thebas aduersus eos muniisse muro narratur Amphion; v. quae ex Pherecyde repetunt Schol. Il. ν, 302. Od. λ, 263. Schol. Apollon. I, 735. (ex quo Eudoc. p. 19. in qua et repetitum βασιλεύοντι Κάδμῳ, male interpositum ab interpolatore, absunt quoque verba a Ms. bibl. Reg. Paris. etsi et in hoc locus truncatus est.) Non dubito verba ἀπὸ Εὐβοίας esse tollenda, tanquam aliena manu illata. Συρίαν κατώκουν pessima deprauatio pro Ὑρίαν, quod animaduersum quoque Mitscherlichio nostro, Epist. p. 30. fuit enim Hyria oppidum Boentiae haud longe ab Aulide, iam Homero memoratum Il. β, 496. vbi v. Schol. et Strabo IX, p. 620 A. vixit ibi Hyrieus, quem inf. c. 10, 1. noster edidit ex alio auctore, patrem Nyctei et Lyci.

Lyci. Excidisse tamen vel sic videntur aliquot verba post Τρίαν κατοίκουν, καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες εἰς Θήβας, διὰ τὴν π. Π. nam rerum ordo hic esse videtur: fratres hi duo caede facta Phlegyae exulatum abierunt Hyriam, inde Thebas profecti inter cives fuerant recepti. Iam de singulis: ἐπὶ Φλεγύαν Vat. Χρύσης fuit ex Halmi filia, Eteoclis neptis, qui Orchomeni rex fuit Paus. IX, 36. pr. p. 782. At pro Χρύσης omnes codd. nostri Δωρίδος exhibent: itaque valde probabile fit, Aegiam callide alteram lectionem subtituisse e Pausania. Dotiam Elati filiam memorat Steph. Byz. in Δώτιον. Dotion erat in Thessaliae Pelasgiotide, haud longe, a Boebe (v. Spanh. ad Callim. in Cer. 25. et ibi laudd.) vrbs Elati, e quo Ischys natus, quem Coronis amauit; secundum alios ea Aesculapium in eadem vrbe edidit: v. ap. Schol. Pind. P. 3, 14. Ipse quoque Phlegyas a nonnullis in

Thes-

Thessalia fuit collocatus: inf. III, 16, 3. p. 233. Cum magna sit narrationis varietas in hoc fabularum genere, potuit etiam Dotis aliqua esse. at h. l. est porro Δωτίδος τῆς Βοιωτίδος; an vt distinguatur ab altera, quae non Boeotia erat? suspicor equidem alteram vocem ex altera per corruptelam esse natam, et fuisse eandem τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος. τὸν Ἄρεος *sine* Vat. Forte haec ipsa Phlegyae caedes fuit inter causas odiorum et irae Phlegyarum in Thebanos. διὰ τὴν πρὸς Πανδίονα οἰκειότητα; nam Nyctei filia in matrimonio habebatur a Polydoro, Penthei auunculo.

(p. 195. III, 5, 5.) *Antiope.* Magna imprimis in hac narratione diuersitas, quae a tragicis poetis frequentata est. Notatis in his Euripidis Antiope, cuius fragm. praeclare illustrata a Valkenario V. C. vide in Diatribe c. 7. 8. Alio modo, respectu operum artis anti-

quae, inprimis Farnesiani Tauri, illustratam dedimus fabulam (*Antiquar. Aufsätze* 11 St. p. 182–274). Loca classica sunt Paus. II, 6, 26. IX, 5, 17 extr. Schol. Apollon. IV, 1090. Hygin. f. 7. 8. Sed primo loco Homerus Antiopen memoravit Od. λ, 260. vbi Asopi filia est, Zethi et Amphionis mater ex Ioue; quem sequitur Apollon. I, 735. vbi Schol. duas Antiopes discernit; idem poeta tamen IV, 1090. Nycteum Antiopes patrem edit. ταύτῃ Ζεὺς σ. Scilicet in Satyri specie eam oppressit. Hoc loco est Nyctei f. Mater Polyxo inf. memoratur c. 10, 1. ἔγγυος D. R. 3. pro παρὰ E. καὶ παρὰ A. erat vitiose editum, scriptumque περί, consentit in correctionem Scaliger. Male etiam erat in Codd. scriptum ἐν ἐλευθέρῳ, emendatum iam ab Aegio. Eleutherae erant in confiniis Boeotiae et Atticae, postea Atticae attributae: v. Paus. I, 38. p. 93. βουφοραίων itidem praue codd.

τὴν δὲ Δίρκην θριξὶ δήσαντες. vocem mediam sustuli consensu codicum; etiam ἐτείχησε, quod male editum erat, pro ἐτείχισε, hoc et Pal. D. R. 3. agnoscunt. *Raptus Chrysippi* a Laio a multis celebratus fuit; nec modo fuit Euripidis Chrysippus, de quo v. Valken. V. C. Diatr. 3. p. 28. verum et in Oedipi fabulis eius rei facta esse debuit mentio, cf. Schol. Arg. S. ad T. Aeschyli. Inter tragoedias Aeschyli Laius quoque laudatur. Meminere Chrysippi praeter Athen. XIII. p. 602. F. Valkenario iam memoratum, Schol. Eurip. Phoen. 66. 1748. et al. Schol. Il. β, 105. Hygin. f. 85. vbi v. Intpp. Pauf. VI, 20. p. 502. Pelopis filios v. ap. Schol. Eurip. Or. 5. filias Nicippen et Lysidicen supra vidimus II, 4, 5.

f. 6. De *Niobe* cui non Ouidius lectus Met. VI, 146 sq.! Locus class. est et suauissima narratio in Il. ω, 602 sq. vbi v. Schol. ex Euphorione. Etiam haec fa-

bola a pertaesibus initiis ducta; cum Niobe, partu felix, liberis acuta febri amissis grauissimum dolorem esset experta; variis modis aucta est et ornata, inprimis per tragicos, nam fuit Niobe Aeschyli, alia Sophoclis, de Euripidis Niobe iure dubitatur a Valkenario V. C. Diatr. p. 13. Aliorum loca qui cognoscere et comparare inter se voluerit, adeat Intpp. Hyg. f. 9. 10. 11. Palaeph. 30. Burm. ad Ouid. l. c. v. 146. Conuenit fere cum Apollodoro Diod. IV, 74. Tzetza Chil. IV, 141. v. 416. sqq. VII, f. 137. Schol. Sophocl. Electr. 150. Nobilitatem fecit fabulae signum Niobes cum liberis, quod inter primaria artis antiquae opera, olim Romae in hortis Medicels, nunc Florentiae seruatur: eius nunc descriptionem et illustrationem habemus a doctissimo Praesule *Angelo Fabroni*. Praeter tragicorum argumento inseruientium licentiam, fabulae interpolationem auxit Niobe Argiua

II,

II, 2, p. 77. cum confusio Amphionis Thebani cum altero Iasi f. Orchomeni rege, cuius filia Chloris erat, (sec. Homer. Od. λ, 281-4. cf. Not. sup. p. 151. et ibi loc. Pausan. cum Schol. Homer, qui Pherecydem laudat, sed turbas facit in hoc, quod Neleum Pylii et Orchomenii regnasse prodit, male accepto Homero, qui Orchomenius Amphionem, Neleum Pylii imperasse tradit) illum Chloridem a posterioris aevi poetis inter Niobes et Amphionis liberos adnumeratum paullo post videbimus. Tertio loco turbatum est in fabula, quod Zethi vxor Aedon, Pandarei filia, Niobes fecunditati inuidens, cum eius filium iugulare vellet, Itylum e se natum interfecit, mutata propter hoc in luscinium: quod Homer. attigit Od. τ, 518. et latius persequutus erat Pherecydes, quem exscripsit ad e. l. Schol. Tandem penitus diuersa e Xanthi Lydiacis, Neantho et Simmia Rhodio, pro-

pinat Parthen. c. 33. Θήβην. Thebem a Zetho ductam narrat noſter. Vulgo Thebe, Aeginae ſoror, inter filias Aſopi eſt, Nympha, a qua Thebarum nomen ducitur; vt ap. Pindar. et Pauſan. II, 5. p. 122. *Niobe* erat Tantali f. cf. Schol. Eurip. Or. 5. adeoque Pelopis ſoror, cum quo eam in Peloponneſum veniſſe neceſſe eſt. In numero et nominibus liberorum diſcrepantia auctorum iam ab aliis eſt obſeruata: v. Schol. Eurip. Phoen. 162. ex Pherecyde et Hellanico, Euſtath. ad Il. *ω*. p. 1367. quem exſcripſit Eudocia p. 306. 7. Hygin. f. 11. et 69 extr. ex noſtro Tzetza Chil. IV, 420ſq. cf. Aelian. XII, 36. et Gell. XX, 7. vbi recte ille: *mira et prope adeo ridicula diuerſitas fabulae ſuper numero Niobae filiorum.* Apud eum, qui portas Thebarum a filiabus Niobes appellatas dixerat ap. Hyginum, Homoloïs vna eſſe debuit, quam Schol. Lycophr. 520. memo-

morat. Μίνυτον. Tzetza legerat Εὐπί-
νυτον, idem nomen ap. Hygin. f. 11. id-
que reponere iubet Munk. ad e. l. Ἀγ-
ρίηνον, P. V. I. Ἰουμήν. Ἀγήνορα. apud
Schol. Eurip. Hygin. l. c. Archenor
est. Ἐθοδ., Pal. Ox. vulgo ἐθο-
δαίαν. Νέα scripsi ex P. O. R. 1.
et Tzetza; est eadem ap. Quint.
Smyrn. I, 290 cedunt D. V. R. 2. 3.
in quibus καίρα Vulgatum erat Θῆραν.
Etiam Hygin. ram agnoscit; in quo
et Astynome p Astyoche. Κλεοδόξην
refinxi pro Κλεόδον. Φθίαν. in codd.
est Φθέαν. apud tz. est Φαέθαν. Πελο-
πίαν Schol. Eur. et Tz. redhibent; in
codd. est πελόπιν Ogygiam cum Asty-
cratia vindicat Hellanico Schol. Eu-
rip. Male ἐγύγην etza. Quem auctorem
sequatur Apollorus, nondum mihi
liquet. Numerum septenarium Euripi-
des habet Phoen. 10. et ibi Schol. e
Cresphonte. Chloam paullo post ipse
com.

commemorat, iam sup. I, 9, 9. laudatam duxerat eam Neleus; Philomachen Pelias I. c. 5. Hesiodus XX. liberos Niobes edit; secundum Apollinem, XIX. scilicet quae periere, vna Cide seruata. In Vat. erat ς δὲ θυγατέ Ἡρόδωρος rescripsi pro Ἡρόδοτος, ia[illegible]egio et Fabro praeeuntibus: idem [illegible]tum sup. I, 9, 19. Valkenar. V. C. [illegible]per ad Eurip. Phoen. p. 628. Ἡρ[illegible]ος. Δ μὲν ἄῤῥενας, vt eundem nume[illegible] ediderit cum Hellanico. Ὅμηρος δὲ, [illegible]o laud. Il. ω, 602 sq. εὐτεκνωτέραν. [illegible]d dubie leg. εὐτεκνωτέρα εἶπεν ὑπάρ[illegible]. et debebam id reponere, cum e Pal[illegible]s. R. 3. idem notatum nunc videam. [illegible]τεκνοτέρα Vat. Med. at ω metrum ap. [illegible]ripid. vindicat. cf. Wessel. ad Diod. [illegible]. τὸν Ἀπόλλω scripti et editi, nam [illegible]od Pal. Ἀπόλλωνα habere dicitur, [illegible] Commelini edit. vt multae aliae var. [illegible]t. perperam adscriptum est. Puero[illegible] Cithaerone caesos,

ſos, tradiderat quoque Euphorion apud Schol. Il. ω, 602. l. cit. Sicque opus Farneſianum petram pro baſi habet. Quod ap. Hyg. f. 9. eſt: *Ob id Apollo filios eius in ſilua venantes ſagittis interfecit in monte Sipylo*, non varietas narrationis eſt, ſed corruptela a ſtupore monachi profecta; forte pro *in monte Cithaerone*, niſi translatum e ſqq. At in campo extra portas Thebanas Ouid. VI, 218. pueros ſagittis transfigi narrat, Sepulcra liberorum cum rogo oſtendebantur Thebis Pauſ. IX, 16. extr. 17. cf. Statius Theb. III, 191 ſqq. VI, 125. vbi Intpp. Ἀμφίων. nomen parentis etiam vni filiorum inditum eſſe potuit ab aliquo poeta. Apud Pauſan. V, 16. p. 417. ſaltem Elidenſium eſt narratio, ſeruatam eſſe Chloridem, καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἕνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀρρένων. Χλωρίς. at ſup. I, 9, 9. p. 46. ſcriptum erat Χλωρίς, ad ſubtilitatem grammaticam propius, ſed occurrit

alterum etiam ap. Homer. Pauſ. et al. v. c. Diodor. IV, 68 extr. Repoſitum h. l. erat ab Aegio; nam ſcripti omnes χωρὶς, ſolus Vat. χάρις. Chloris minima natu vulgo habetur, comparato Ouidio et Hygino, quem v. f. 10. ἡ Νηλεὺς συνῴκησε, vir doctus, cuius manum in ed. Fabri video, corrigit: ἡ Νηλεῖ συνῴκησε. Etiam de hoc ipſo Pauſ. X, 29. p. 870. Χλῶριν Νηλεῖ συνῳκῆσαι: ſed vtrumque vſus loqu. fert. Ceterum Chloris Nelei coniux eſt apud Homer. l. c. etiam Amphionis filia; at Amphion Iaſi filius: Od. λ, 282. cf. ſup. Not; p. 151. et 589. Τελεσίλλαν bene habemus ex Aegii emendatione. De ea v. Ind. In codd. eſt Τελεσίαν. Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια. In codd. eſt Ἀμύκλας, quod Gale probat; parum caute. nam Ἀμύκλα cum Chloride ſeruata, vt Argiui ferebant, ap. Pauſ. II, 21. p. 160. hactenus diſceſſerat poetarum poſteriorum ratio ab Homero,

qui omnes liberos occubuisse tradiderat: *Ipse Zethus et Amphion caesi.* Aliter hoc traditum ab aliis: Amphion, cum templum Apollinis expugnare vellet, ab Apolline sagittis est confixus: Hyg f. 9. et v. ib. Munk. Apud Lucian. de Saltat. 41. est μανία τοῦ τειχοποιοῦ, adeoque prae dolore ad insaniam fuit adactus. Secundum Timagoram in Thebaicis caesus fuit a Spartis: Schol. Eurip. l. c. Phoen. 162. Vulgari narratione *ferro per pectus adacto* vitam et dolorem finiit Ouid. Met. VI, 271. Quod vero est ὑπ' αὐτῶν post ἐτοξεύθη, pannus est temere assutus. αὐτὴ δὲ, abest δὲ a Pal. et R. 3. minus bene. εἰς Σίπυλον. Vat. εἰς πύλον. νύκτωρ Vat. νύκτων. statim quod sequitur τοῦ λίθου, substitui possit κατὰ, sed haud dubie eiiciendum est; vidit hoc Mitscherlich. noster p. 31. Epist. crit. idemque sagaciter senarii vestigia deprehendit: χεῖται δὲ νύκτωρ δάκρυα καὶ μεθ' ἡμέραν.

χαλκεον. De ipso hoc saxo, humanam forte aliquando speciem referente et rorum exsudante. v. Sophocl. Antig. 835 sqq. cf. Paus. I, 21. qui ipse locum recognovit. Quint. Smyrn. I, 291 sqq. Casaub. ad Athen. p. 569. Epitaphium, quod ferunt Grammatici, v. c. ad Sophocl. Electr. 151. etiam versum latine ab Auson. Epitaph. 27. non magnum acumen habet.

f. 7. *Laius, Iocasta, Oedipus*, nomina in scena Graecorum celebratissima: et placuit Fortunae, seruare huius argumenti potiores tragoedias, Sophoclis Oedipodem vtrumque; periere aliae: Aeschyli Oedipus, cuius et Sphinx et Laius laudatur; Euripidis Oedipus. Nec minus frequens illorum nominum mentio in aliis tragoediis et carminibus, quae res Thebanas attingunt, vt in Phoenissis Euripidis et al. Non itaque mirum, multa diuersimode tradi. v. Hygin. f. 66. 67. et

et ibi laudd. Argum. S. ad Th. Aeschyli passim Eurip. in Phoen. et ibi Schol. Diod. V, 64. Nostrum exscripsit Zenob. II, 68. conuenit fere Schol. Od. λ, 270. ex Androtione. Antiquissima fabulae facies est apud Homer. Od. λ, 270 sqq. eademque simplicissima. nam patrem ignarus interfecit Oedipus; filio ignara nubit Epicaste; re mox comperta ipsa prae dolore suspendio vitam finit, ipse Thebis regnat, multis malis ex maternis diris agitatus. Nihil de Oedipi exilio, caecitate, de liberis, meminit: quae adeo seriorum poetarum, inprimis tragicorum, ingeniis debentur. μετὰ δὲ. κατὰ in ed. Par. vitium operarum est, non varia lectio. Amphion et Zethus liberis orbi vita excesserant; itaque Laius successit: Paus. IX, 5. p. 721. Phlegyae, aduersus quos (v. sup. p. 583.) vrbs muris munita fuerat, iterum Thebas sunt adorti Eurymachi ductu, et vrbem captam

solo

solo aequarunt: quae ex Pherecydis lib. X. narrantur ap. Schol. Il. ν, 302. et Odyss. λ, 263. Eustath. p. 1682. l. 51. καὶ γήμας, nectenda haec cum eo, quod sequitur ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε. suauior esset oratio eiecto καὶ, vt sit: Laius regnum accepit, γήμας θ. . . mox vero χρήσαντος δὲ τοῦ θ. *Iocasta* sane Menoecei f. Creontis soror in Eurip. Phoen. 10. 11. Creontis filiam alii edunt, vt Diod. l. c. *Epicasten* Homerus vulgauit, noto loco, Od. λ. 270. τὸν γεννηθέντα γὰρ, Diod. l. c. τὸν γεννηθέντα παῖδα. τὸν γεννήσαντα Vat. Oraculum hoc satis notum, v. Arg. Phoeniss. et Arg. S. ad Th. et ipsas Phoeniss. 17. vnde versus repetit Zenob. l. c. τὸ γεννηθὲν, bene recepit Commelin. quod Aegius e libris suis laudabat; ediderat tamen τὸν γεννηθέντα, vt paullo ante, quod et seruant Pal. Vat. π. δὲ βουκόλου Dorv. τοῦ Κορινθίου βασ. Pal. et τοῦτο δὲ θεμένη Vat. Περίβοιαν.

So-

Sophocli est Merope Oedip. Tyr. 794. vbi Schol. Munk. ad Hygin. f. 66. — διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ; delendum ἐν, si communem loquendi morem sequutus est; Zenob. tamen ἐπὶ ῥώμῃ, mox διὰ φόνον ed. Rom. Dorv. tum vulgo ὠνειδίζεται corrupte, pro ὠνειδίζετο, quod ipsi libri suppeditant: et Zenob. κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. vid. Sophocl. Oed. T. 794. Ἀνὴρ γὰρ etc. παρὰ τῆς Περιβοίας correxi pro περὶ, et mox ἐξ ὧν ἐλέγετο pro ἔλεγε. κατά τινα στενὴν ὁδόν: est haec famosa illa σχισσὴ, de qua v. Paus. X, 5. Eurip. Phoen. 38. et ibi Valk. τριπλῆ κέλευθος est ap. Sophocl. l. c. 819 sq. καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν etc. aspera oratio. Apud Zenob. est: κελεύοντος δὲ τοῦ κήρυκος, κοιρανοῖς ἐκταδὼν μεθίστασθαι, adoptatum ex Eurip. Phoen. 40.

f. 8. De *Damasistrato* eadem Paus. X, 5. In ceteris, quae satis nota sunt, non

non hăerebo. μὲν abeſt R. 2. Κρέων ὁ M. Inferui ὁ ex Vat. R. 1. 2. Πλειτυμέων vitioſe omnes codd. et mox ἦ, πρὸς δὲ Τυφῶνος erat in ed. pr. At em. Aegius πατρός. Sub Creonte Erginus, Minyarum rex, Thebas oppugnaſſe pertandus, de quo ſup. II, 4, 11. *Iuno* immiſit Sphingem: ſic Piſander tradiderat apud Schol. Phoen. 1748. At Lycus a Bacho immiſſam: Schol. Heſiod. p. 261. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβαίων (περὶ Θηβῶν eſt idem liber ap. Schol. Lycophr. 1206.) αὐτὴν ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι φησιν. Sphingis mater Echidna, recte, non Chimaera, vt ex prauua interpunctione ap. Heſiod. Th. 326. tradunt Grammatici. βάσιν iterum pro πόδας, vt I, 6, 1. μαθοῦσα δὲ αἰνίγματα. ſcripti et impreſſi αἰνίγματα. debet ſaltem αἰνιγμά τι, vt ap. Palaeph. 7. eſt (ex quo emendanda Eudoc. p. 380.) *A Muſis* edocta Sphinx aenigma, ſeu propter ſubtilita-

tem

tem inuenti, seu quod carmine conceptum; dictum alias quoque χρησμός. cf. Not. Valk. V. C. ad Eurip. Phoen. 50. Idem tamen Eurip. illud v. 814. ἀμουσατάτας ᾠδὰς appellat. ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος. Pal. D. R. 3. Φίκιον. vtrumque bene. Ductum autem ab antiquo nomine Φίξ, Φικὸς, Thebanis frequentato. Hesiod. l. c. v. 326. Φῖκ' ὀλοὴν, non Σφίγγ'. Idem mons τὸ Σφίγγιον ὄρος ap. Palaeph. 7. vbi Intpp. et Valk. V. C. ad Phoen. 913. Apud Lycophr. extr. est Σφίκειον τέρας male, puto, editum. προὔτεινε, quod aliis est προβάλλειν, προτιθέναι, vt Diod. l. c. et Zenob. II, 68. προὔφαινε coniiciebat Koelerus noster. — τί ἐστιν, ὃ, μίαν ἔχον φ. . . . . γίνεται reposui ex vestigiis Pal. D. V. Vef. ὁμίαν. ὃ μίαν diserte Reg. 1. 2. vulgo: τί ἐστι τὸ μίαν. Aenigma ipsum prostat apud Schol. Lycophr. 7. Schol. Phoen. 50. et in Argum. extr. vbi v. Valk. Variis

modis inflexum illud passim, v. c. apud Schol. Odyss. λ, 270. Diodor. l. c. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὰ πολλάκις ἐζήτουν possunt haec grammatices fidiculis adhibitis sic satis constituti; quare nihil mutandum censebat Koen. ad Gregor p. 34. sed stribligo ab Apollodoro vix profecta; tollendum καὶ et lege συνιόντες . . . ἐζήτουν. Aegium coniiciebat συνιόντας, Commel. Fab. et Gale ἐκ συνιόντων, vel, omisso ἐκ, συνιόντων. ἐπ' αὐτὰ non magis sanum: sequente indicatione εὑρισκον. lege ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἁρπάσασα cum Fabro et Galeo reseripsi pro corrupto ἁρπάσας, et πολλᾶν pro vitioso πολλάκις. laudat Gale inf. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων. c. 9, 2. p. 228. *Haemonem* nunc pereuntem ex Pisandro habet noster; v. Schol. Phoen. 1748. Ab aliis, tragicis vtique, in alia ille tempora fernatus. v. c. Sophoclis Antigonen. γεννᾶσθαι adoptaui ex Pal. Vat. Vat. R. 3. pro γενν-

γᾶται

νᾶται, quod legebatur. ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, etiam hoc a mala manu insertum arbitror. non in Cadmea mons Phicius erat, sed longe hinc aberat versus Onchestum v. Paus. IX, 26. accedebat Sphinx subinde ad muros Cadmeae praedam sibi petitura: Phoeniss. 815. 816. τὰ τέκνα adiectum erat ταῦτα, quod codd. ignorant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος erat editum εὐρυγενείας, nec aliter libri; sed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος ap. Pausan. est p. 722. e quo emendata lectio ab Aegio; nam in libris est τῆς Τεύθραντος vel Τεύτραντος, interposito quoque αὐτῶν ante τῆς T. In Schol. Poeniss. 53. est Περίφαντος. v. ibi Valk. V. C. et Intpp. Hygin. f. 67. n. 9. De liberis Oedipodis v. Paus. IX, 5. p. 721. Eurip. Phoen. 55 sqq. Schol Phoen. 1748 et 53.

f. 9. De seqq. videndus vterque Sophoclis Oedipus. Contra in Phoenissis et Oedipus et Iocasta superstites. ibid.

v. 1464. Iocasta esse corpus transadigit: cf. Schützii V. C. Exc. I. ad Aeschyli S. ad Th. de fabulae Oedipodiae varietate, et inf. ad c. 7, 1. φανέντων: quod Homer. est Od. λ, 272. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, quae male accepit Pausan. IX, 5. p. 721. de fama abolita. ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος. *Diras* hae *Oedipi* multis poetis argumentum fuere, variis adeo modis tractatae, quod iam Gale ad h. l. monuit. v. Aeschyl. S. ad Th. 701. 5. 715. Phoeniss. 67. et ibi Valk. Sophocl. Oed. Col. 1440. et ibi Scholion, quod versus ex Thebaide apponit, qui conferendi sunt cum aliis apud Athen. XI, 3. p. 465. F. exarserat ira patris, cum victimae parte sibi destinata fraudatum se vidisset; seu, vt in Thebaide cyclica narratum, poculo, quod dedignabatur, apposito: Eustath. ad Od. λ. p. 1684, 8. Zenobius V, 43. ad h. l. respicit. ἐκβαλλόμενον αὐτὸν θ.

Vat.

Vat. De *Oedipo ad Colonum* Athenienſibus et Theſeo ſupplice facto v. Sophocl. Oed. Colon. ſaltem Argum. ibidem ad v. 92 v. plura de ſepultura. Modum enim excederet libellus, ſi omnia diſſerte exſcribere vellem. In verbis lenior eſſet iunctura: καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως, μετ' οὐ πολὺ κ.τ.λ.

Cap. 6.

f. 1. Sequentia ante oculos fuere Zenob. I, 30. Conſulendae Phoeniſſae et Aeſchyli S. ad Th. vtinam extaret Antitimachi Thebais! (*v. ſup. p. 551.*) nunc contenti ſimus Thebaide Statiana. Ἐτεοκλέα δὲ καὶ Πολυνείκη . . . συντιθέντας vitioſe Pal. (etſi Comme). laudat hinc συντιθέντας) D. R. 3. hic etiam πρὸς ante ἀλλήλους omittit. τινὲς μὲν οὖν. Sic Argum. Aeſchyl. S. in Th. Auctor huius narrationis Hellanicus, alterius Pherecydes, v. Schol. Eurip. Phoen. 71. Eſt etiam

tertia fama de duplici Polynicis fuga ap. Pauſ. IX, 5. p. 722. πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους παρα δοῦναι, dura oratio quam emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεοκλέα ἄρξαντα emendabat Faber; ſed ſine auctoritate. τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, munus nuptiale Harmoniae datum ſup. c. 4, 2. cf. Schol. Phoeniſſ. 71. Adraſtus ὁ Ταλαοῦ, ſup. I, 9, 13. Sequentia expoſita in Thebaide Statii I, 408 ſqq. Eurip. Suppl. 133 ſqq. Phoen. 412 ſqq. breuiter a Diod. IV, 65. Φεύγοντι Καλυδῶνα. melius Zenob. Φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος, ὃν εἰργάσατο Φόνον. v. ſup. I, 8, 5. μάντεώς τινος. vaticinium ipſum, e Mnaſea deſcriptum, eſt ap. Schol. Eurip. Phoen. 412. ſed et ipſe Euripides inſpiciendus. cf. Hygin. f. 69. Δηϊπύλην, iam ſup. I, 9, 13. memoratam: cf. ad Hygin. l. c. Διπύλην D. R. 3. Ἀργείην. minus bene ſup. I, 9, 13. erat Ἀργίᾳ. v. Not. p. 169. κατάξειν. ſic et Eurip. Phoen. 430 ſqq.

τοὺς

τοὺς ἀριστέας. enumeratos eos mox videbimus ſ. 3.

ſ. 2. *Amphiarai* heroïs nomen inprimis clarum: interfuerat venationi Calydoniae, ſup. I, 8, 2. p. 34. 35. et Argonauticae expeditioni I, 9, 16. p. 55. nunc bello ad Thebas geſto virtus et prudentia eius, inprimis vaticinandi peritia, celebratur. *Eriphyle*, Adraſti ſoror, Talai filia, ſup. I, 9, 13. p. 51. extr. perfidia in maritum infamis, cum monili Cadmeo corrupta eſſet: cf. Pind. Nem. 9, 37 ſqq. Erat his praecipua ſedes in Thebaide; verum fuere ea quoque in tragoedias inducta; memoratur adeo Sophoclis Eriphyle, etiam Amphiaraus, Satyricum drama. Hiſtorice res expoſita a Diod. IV, 65. Iam pro Οἰνλέους, in libb. etiam h. l. eſt Ἰοκλέους, vt ſup. v. Not. p. 178. extr. cf. ad Hygin. f. 70. προσιδοὺς; quod tam praeclare expoſitum ap. Pindar. Nem. 9, 43. αἰδομᾶν οὐ κατ' ὀργι-

χων ὁδόν. etc. τοὺς στρατευσαμένους. expectas forte στρατευσομένους. sed ille mos loquendi passim a multis obseruatus. — πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος. Cur ab hoc potissimum consilium petat, aliunde notum non est. Erat *Iphis* a Proeto oriundus, et quidem ab eius filio Megapenthe, (de quo sup. II, 2, 2 extr. Argiuis regnante, II, 4, 4 extr.) ex hoc Megapenthe (a quo diuersus alius Megapenthes, Pelopis nepos: v. Odyss. δ, 10. et ibi Schol.) natus Anaxagoras, ex hoc Alector, Iphios pater, v. Paus. II, 18. p. 150. vbi Iphis Sthenelo, Capanei f. regnum reliquisse narratur; erat tamen Iphidi filius Eteoclus (Paus. X, 19. p. 821. extr. v. mox ad c. 8. extr.) et Euadne, Capanei coniux (inf. c. 7, 1. extr.)

(p. 205. III, 6, 2.) ἠξίουν πεῖσαι τὸν Ἀ. στρατεύειν. fuit puto συστρατεύειν. Ceterum permutantur in h. l. formae στρατεύεσθαι, et mox στρατεύειν, nulla ido-

idonea de cauſſa. ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. an alibi occurrat ἐπὶ cum ſecundo caſu in hoc ſignificatu, ignoro. Commune eſt ἐπὶ ταύτῃ, erat in eius poteſtate, arbitrio, poſitum. γενομένης γὰρ αὐτῆς. incluſi vltimam vocem vncinis, quippe corruptam: debuit eſſe ὀργῆς, quod Gale coniicit, vel μάχης, ἔριδος, ἀμφισβητήσεως. Emper. coni. αἰτίας: docet ipſa res, et cf. Schol. Pind. N. 9, 30. Schol. Odyſſ. λ, 326. (e quo Eudoc. p. 22. 161.) Diod. IV, 65. Viderant vitium Aegius et Commelinus; ſed minus feliciter ſubueniunt, ille quidem explendo: γενόμενος γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἀμφιάραον, καὶ διαμαχησάμενος ὑπέρ τινων, διελ. hic vero: γρώμης γὰρ αὐτὸς πρὸς Α. διαλλαττόμενος, quod nec ſatis aſſequor. διαλυσάμενος. hic eſt διαλυσόμενος, quod paullo ante deſiderabas, in Vat. D. R. 3. poſt διαφέρηται deſideratur αὐτῷ, aut pro Ἄδρηστος ſcribendum cum Emperio Ἀδράστῳ.

mox Ἐριφύλῃ σ. Vat. Poſt ἔπειτα peſſime intruſum τὸν Ἀδράστου. in Vat. eſt τῷ Ἀδράστῳ. Commel. Fab. et Gale emendabant τὸν ἄνδρα, nec male, niſi omnino tollere malis. in f. καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν, adiectum, vt ex Amphiarai vatis praecepto bellum Epigonorum factum poſtea eſſe declararetur.

f. 3. συναθροίσας. ſeu excidit στρατὸν, ſeu, vt ſuppleretur, omiſſum. Argutatur Gale, qui tentat συνδήσας, συνθοινήσας, vel συνωμόσας. πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. Faber legit εἰς vel ἐπὶ Θήβας, idque vtique ex perpetuo Apollodori vſu. ſuppleri tamen poterat ἔσπευδε Θήβας πολεμεῖν. At iungit πολεμεῖν Θήβας, et πολεμεῖν τινα dici, aduerſus Fabrum docet Oudendorp. ad Thomam M. p. 703. occurrit ſane idem mox c. 7, 2. p. 215. Θήβας ἐκολέμουν. *Septem ducum aduerſus Thebas* recenſus videndus eſt ap. Eurip. Suppl. 860 ſqq. Phoen.

120 ſqq. Aeſchyl. S. ad Th. 381 ſqq. Sophocl. Oed. Col. 1378 ſqq. vt mire ſibi placuiſſe videantur poetae hac in enarratione. Eadem de cauſſa, quia a multis frequentata eſt fabula, diuerſitas eſt in nominibus, etiam patrum. v. Hygin. f. 70. et ibi Intpp. Duas tamen maxime claſſes conſtitui poſſe video: Nam *Aeſchylus* memorat *Tydeum*, *Capaneum*, *Eteoclum*, *Hippomedontem*, *Parthenopaeum*, *Amphiaraum*, *Polynicem*. Eosdem *Sophocles* Oed. Colon. recenſet et *Euripides* in *Supplic.* At apud eundem in *Phoeniſſ.* ſunt *Hippomedon*, *Tydeus*, *Parthenopaeus*, *Polynices*, *Adraſtus*, *Amphiaraus*, *Capaneus*: quos eosdem *noſter* auctor commemorauit, et *Hyginus*. Omnes inter ſe neceſſitate generis iuncti erant. De *Adraſto* modo vidimus: c. 6, 1. de *Amphiarao* Oiclei f. p. 607. *Capaneus* Hipponoi f. Anaxagorae nepos, quem ante diximus: mater Capanei Labdice,

dice, Iphios f. v. Schol. Phoeniff. 185. vbi cf. Nota Valken. at Aſtynome Talai f. ap. Hygin. f. 70. Hipponous Megapenthis f. non Anaxagorae eſt, apud Schol. Pind. N. 9, 30. Eius filia Periboea Oeneo nupta Tydeum pepererat v. ſup. I, 8, 4. p. 37. f. Not. p. 126. Quae plura ibi narrantur de parentis in ipſum ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis, quae Hipponoi nomine inſcripta laudatur ap. Heſych. et Poll. IV, 111. *Hippomedon*, Ariſtomachi f. ex Adraſti ſorore Pauſ. X, 10. Talai filius eſt ipſi Sophocli Oed. Col. 1383. vide Intpp. Hygin. fab. laud. n. 6. *Tydeus* Oenei. ſup. I, 8, 5. — *Parthenopaeus* Milanionis et Atalantae f. a qua ſaepe poetis denominatur. v. inf. c. 9, 2. p. 228 extr. (Quod ap. Schol. Aeſchyli S. ad Th. 539. legitur, υἱὸν τῆς Ἀντιόπης, vitioſam lectionem eſſe arbitraberis) Supra I, 9, 13. ſecundum alios au-

auctores Talai f. erat, Adrasti frater. Agnoscit vtrumque Pausanias, eosque confundi obseruat Schol. ad Oed. Col. 1385. Μελανίωνός Med. R. 3, cum Pal. sed v. Valk. ad Schol. Phoeniss. p. 625. Ἐτεόκλου Ἴφιος καὶ Μηστρέα. Male legebatur Ἐ. Ἴφιον καὶ M. de correctione iam Gale monuit, et Kuhn. ad Pauf. X, 10. vbi Delphis figna ducum καὶ οἱ ἀπόγονοι Πρώτου, Καπανεὺς Ἱππονόου καὶ Ἐτεόκλος ὁ Ἴφιος. Eteoclus mox victor agone Nemeaeo f. 4. et caesus a Leade f. 8. p. 212. *Maciſteus* Adrasti frater eſt, ſup. I, 9, 13. interemtus ille a Melanippo ap. Herod. V, 67.

f. 4. Ad ſeqq. Statium in Thebaide excitare nolo; patet aditus. Omnino mihi res magis eſt cum Graecis, inprimis antiquioribus. cf. Hygin f. 74. vbi de Hypſipyles fortuna videndum: add. f. 15 extr. et vtroque loco Interpp. Ὑψιπύλη adiectum erat ἡ Λημνία, quod a libris

bris abeſt, inſertum ab Aegio forte ex Argum. Nemeor. Pindari. Oratio, quae ſequitur, luxata erat; vt mederer, eieci, ſaltem vncinis inclusi, voc. ἥτις, male inſertam: Medelam iam viderant Commel. Fab. Gale. De *Hypſipyle*, *Lemniis* et *Thoante* v. ſup. I, 9, 17. de *Lycurgo* et filio I, 9, 14. ἀπεμπόληταν Pal. D. — διὸ πραθεῖσα: hoc, quod Pal. ſuppeditabat, mireris non dudum receptum, pro vulgari vitioſo τραφεῖσα, quod, niſi Palatini auctoritas eſſet, mutari poterat in τρέφουσα vel τροφεύουσα, vt in Pind. Arg. Nem. habetur. περὶ Λυκούργῳ, male Pal. ἐπιφανέντες οἱ *ſuperuenientes*. v. ad. Antonin. Lib. p. 250. ἀκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. poſt. τὸ σημεῖον interpoſitum legebatur τοῦτο τὸ, ſuſtulerat τὸ Faber, relicto τοῦτο. pro hoc erat τῷ in codd. At in Mediceo vtrumque, vt ſuſpicari licet, aberat; itaque expunxi, quod vel ſine omni auctori-

ctoritate faciendum erat. Ἀρχέμορον ἐκάλεσεν. Schol. Pind. Argum. III. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος. Haec pro interpretatione habeantur. De his *Nemeorum originibus* multi multa; Praeter Statium VI, 296 sqq. v. Arg. Nemeor. Pind. cf. Paus. II, 15. p. 144. Hygin. f. 74. et 273. p. 379. Ἐτέοκτος Pal. De *Eteoclo* v. paullo ante, p. 613. Pro eo ap. Statium VI, 561. 642. Parthenopaeus cursu victor est, disco Hippomedon, v. 646 - 722 sq. caestu Capaneus, lucta Tydeus, 826 - 910. Omnino is prorsus diuersos auctores sequutus est. *Laodocus* hic non alius esse potest, quam Talai frater, ex Biante: memorat eum inter Argonautas Auctor Orphic. 146. diserte; etiam Apollon. I, 119. vbi Λεωδόκος, vt tamen, an pro fratre Talai et Areii habere liceret, dubitare posses. cf.

sup.

sup. Not. p. 167. At omnem dubitationem eximit Valer. Fl. I, 358. *Nititur hinc Talaus, fratrisque Leodocus urget, nemo terga sui.*

§. 5. De *Tydeo legato ad Thebanos* loc. class. II. v. 382 sqq. vbi cf. Schol. ad 376. Videndus Statius lib. II. et III. Paullo diversa sunt in Diod. IV, 65. — καθὰ συνέθεντο malui scribere cum Pal. D. R. 3. pro συνέθετο. προκαλούμενος scil. ἀεθλεύειν, vt ex Homero supplere licet v. 389. ἀπιόντα ἐνήρεισον αὐτόν. ita emendaui, grammatica ratione sic postulante, pro ἀπιόντι ἐ. αὐτόν. Accedere Mediceum mox vidi. χωρὶς Μαίονος. Male Pal. cum ceteris Μαίωνος. Nam nomen ab Homero ad posteritatem propagatum ibid. v. 394. 398. Add. Statium libb. II, 692 sqq. A Maeone sepultum Tydeum tradit Pausan. IX, 18. ἐπὶ τὸ στρ. ἦλθεν, sc. Tydeus. quod nemo dubitet legebatur tamen ἦλθον.

§. 6.

f. 6. *Duces VII.* ad *VII. portas Thebarum conſtituti.* Placuere ſibi in hac deſcriptione ipſi tragici: eſt ſimilis locus Aeſchyli S. ad Th. 380 ſqq. Eurip. Phoen. 1111 ſqq. diuerſitatem in diſponendis hominibus facile expectes; nec minus tamen eſt aliqua varietas in portarum nominibus. cf. Intpp. ibid. et ad Hygin. f. 69 extr. Pauſ. IX, 8. Taedium haud ferrem, ſi in his tricari vellem. Sufficiant pauca haec: *Ogygia* porta notiſſima ab antiquo Thebarum rege Ogyge, cf. Schol. Lycophr. 1206. Burm. ad Met. III. 713. *Homolois*, poſt illam *Proetis*, *Hypſiſta*, *Electris*, *Crenaea* ap. Pauſan. l. c. p. 727. 8. videantur; recedit ille tantum in *Oncaea*, pro qua *Neitidem* memorat: quam edd. vulg. Aeſchyli habebant v. 466. nunc et in illo Νεῖται πύλαι ſunt, et in Phoenill. 1111. vbi v. Schol. c. nota. Eaedem cum reliquis ſunt ap. Statium Theb. VIII, 353-7. niſi quod pro Crenaeis ſunt

Dircaeae. (post *Proetides* v. 355. interferendum *at*) παρὰ τὰς Ὀ. reſtitui ex Pal. D. R. 3. pro vulgari ἐπὶ, vt concineret ſequentibus; etſi et mox Dorv. ἐπὶ τὰς ὑψίστας, compendio ſcripturae male accepto. Ὀμολωΐδας et Ὀμολοΐδας, vtrumque bene ſcribitur: v. ad Pauſan. p. 728. Ὀγχαΐδας. in Pal. D. V. Ox. R. 3. Ὀχνηΐδας. Sed Ὀγκαίας agnoſcit Steph. Byz. ex Euphorione, et Schol. Aeſch. S. ad Th. 169. 493. vbi ipſe Aeſchylus πύλας Ὄγκας Ἀθάνας habet. De vetere hoc Mineruae nomine monitum iam ſup. Not. p. 553. occurrit illud ap. Aeſchyl. laud. v. 170. vbi v. Intpp. 493. 507. cf. Panſ. IX, 19. At ἄλσος Ἀπόλλωνος Ὀγκαίου ibid. VIII, c. 25. p. 650. in Antimachi verſibus. Scilicet Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν fuere. Schol. Lycophr. 1025. et Schol. Pind. O. 2, 47. vbi ipſius Mineruae cognomen ab illo vico ducitur. De nomine Phoenicio Onca Gale laudat Sel-

Selden. de Diis Syris IV, 2. Ἠλέκτραι, aliis Ἠλεκτρίδες, et Κρηνίδες ſunt Κρηναῖαι ap. Eurip. 1130. vbi v. Valk. — Ἴσους ἴσοις ἔταξε, ſunt ipſa Euripidis verba Phoen. 757. add. Sophocl. Antig. 146. media vox vncinis incluſa eſt ab Commel. quia aberat Pal., abeſt quoque a Reg. 2. at a Reg. 3. ἴσους, male; nota eſt illa Graeci ſermonis elegantia. Fuere autem ſeptem illi duces Thebani ſecundum Aeſchylum: *Melanippus*, *Polyphontes*, *Megareus*, *Hyperbius*, *Actor*, *Laſthenes*, *Eteocles*. De ſingulis ibi videndum S. ad Th. 399 ſqq. περιγένωντο, Pal. D. R. 3. pro vulgari περιγένοιτο.

ſ. 7. De *Tireſia* hic locus claſſicus. Conf. Callim. L. Pall. vbi Spanh. et laudd. ad e. l. et a Burm. ad Met. III, 322. inpr. Barth. ad Statium plaribus locis. Fabulam carmine elegiaco expoſuerat Soſtratus, cuius argumentum v. ap. Euſtath. ad Od. κ, p. 1665, 48. Εὐήρους, vnde

paſſim audit poetis Ἐνηρείδης, vt Callim. L. P. 81. Theocr. XXIV, 70. Χαρικλέους Pal. V. D. male; eſt enim a Χαρίκλω. — Οὐδαίου. ſup. III, 4, 1. p. 185. ἄλλοι μὲν γὰρ, haec ratio remotiorem antiquitatem redolet; nam inuidere numen hominibus, ſtrafci, vltionem expetere, in illa ſunt frequentatiſſima. Φερεκύδης δέ. quae hic tradidit, copioſe ornata ſunt a Callim. L. P. 57 ſqq. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλώ, quae ſequuntur, haud dubie ſcabra et mutila ſunt, itaque notam defectus interpoſui. Nam ſi vel maxime οὖσαν τὴν X. abſoluto dictum accipias, deficit tamen ſubiectum in reliquis, cum ſenſus eſſe debeat: contigiſſe, vt, cum Diana vna cum Chariclo in fonte lauaretur, Tireſias venando ad eundem locum veniret, aeſtus leuandi cauſſa, nudamque deam videret. Leniſſima medela forte eſſet: οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν λούτρὸν γυμνὴν ἰδεῖν. Quod interpo-

ni-

nitur ἐπὶ πάντα ieiunum est; Vat. ἐπὶ πάντων. emendare licet ἐπιστάντα, vt iam Gale coniecit, vel ἐπιβάντα. ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην. vix sana haec. nam, vt graeca sint, debet esse τῶν ὀφθαλμῶν καταλαβέσθαι, *attingere oculos*. At nec καταλαβούσης idoneum esset. Spanhem. ad Callim. L. P. 82. καταβαλλομένην coniicit, male haec accommodans ad poetae verba: ὄμματα νὺξ ἔβαλεν. *nox eius oculos oppressit*. Sed illatum esse patet e margine τοὺς ὀφθαλμοὺς, quos adeo seclusi, vt sit: ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καταλαβομένην τυφλὸν ποιῆσαι, *manu sua tactum eum excaecauit*. Gravius est, quod ap. Callim. est v. 82. *dicto deae* id factum: Ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλε. τὰς ἀκρὰς διακαθάρασαν. ita correxi, cum Fabri et Galei assensu, prauam lectionem διακαθάρας ἅπασαν. vidimus hoc idem iam in Melampode sup. I, 9, 11. p. 48. vbi Not.

p. 160. *συνιέναι.* Pal. (sed alterum in marg.) Dorv. perpetua variatione: de qua v. Dorv. ad Charit. p. 467. *σκῆπτρον . . κυάνεον.* scipionem, *σκῆπτρον*, etiam Callim. memorat v. 127. *μέγα βάκτρον.* sed quod *κυάνεον*, *caeruleo* seu nigricante colore, illud esse dixit, mirum, nec mihi aliunde notum. Aegius latere suspicatur, *κράνιον.* voluit *κράνεον*, *corneum*, non male hoc. *Ἡσίοδος δὲ φησιν.* Hesiodea narratio ingeniose exposita ab Ouidio Met. III, 316 sq. Hyg. f. 75. cf. Ant. Lib. 17. et Phlegon Tral. de Mirab. 4. qui post Hesiodum laudat Dicaearchum, Clitarchum et Callimachum; hunc quidem temere; nam ille diversa amplexus erat, vt vidimus; Clitarchus autem in rebus Alexandri vix haec attingere potuit; nisi nomen a librario conflictum est, potuit Phylarchus esse, e cuius historiarum libris multa passim fabulosa memorantur. In monte Cyllene haec facta,

tra-

tradit quoque Phlegon l. c. Hygin. f. 75. vbi v. Munk. nam alii Cithaeronem memorant. ἐξ ἀνδρῶν Pal. D. mox idem Pal. περιτηρήσας, perpetuo errore in compendio hoc litterarum. Omissum autem, quod maximum hac in re; καὶ πλήξας αὐτούς, v. Ovid. Met. III, 327 sq. cf. Phlegon l. c. Ant. Lib. l. c. in quo nec minus corrupta lectio est. Ingeniosius autem haec adornata fuere ab aliis sic, vt serpente femina interemta fieret femina, mare occiso, iterum vir. v. Schol. Od. κ, 494. Schol. Lyc. 683. ἀμφισβητοῦντι Pal. coniicit Commel. fuisse ἀμφισβητοῦντε, non male; nisi de stupore huius librarii nimium constaret. δέκα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν. legebatur παρὰ, sed verum ipsi codd. subiiciebant Pal. Dorv. Regg. 1. 2. At Vat. ἐν ταῖς συνουσίαις. Quod vero XIX. partes nunc commemorantur, e quibus IX. viris X. feminis assignat vates; non ab vetere

auctoritate, ſed a foeda corruptela, aut interpolatione, profectum arbitror. Omnes vbique de X. partibus loquuntur; quarum vna viris, nouem feminis iudicio datis impertiuntur. Iam corruptum verſum alterum videbimus, et ſenſum illatum: decem partes voluptatis a feminis percipi: vt ap. Schol. Lycophr. ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή. quo facto extitit ineptus homo, qui nouum computum iniret, et in XIX. partes totum illud diſpertiretur. Vereor adeo, ne ab Apollodoro haec tantum ſcripta fuerint: ὁ δὲ ἄφρη, δέκα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα, reliqua omnia acceſſiſſe ab interpolatrice manu. Laborat et Barthius in h. l. ad Stat. Theb. II, 95. parum feliciter. τὸ ὑπὸ Ταιρεσίου, totus locus qui ſequitur, ſeu dolo ſeu incuria e margine eſt illatus. Fraudem iam percepere Faber et Gale: ille epitomatorem ſapere locum pu-

putabat. Sunt verſus ex Melampodia, vt Schol. Lycophr. 682. 683. diſerte tradit; eam Heſiodo tribui ſolitam iam ſupra vidimus Not. p. 157. 158. cf. Pauſ. IX, 31. accedit nunc huic iudicio Apollodori auctoritas. οἴην μὲν, recepit Commel. cum Pal. Vat. et al. at ed. Rom. ἴην, nec aliter Schol. Lycophr. l. c. metro violato. Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι. Similiter τὰς δὲ δέκ' ἐμπίπλησι Schol. Lycophr. l. c. Schol. Od. κ, 494. quem ſenſum hi homines habuerint, indigni qui vel vnam voluptatis huius partem perciperent, non aſſequor; manifeſtum ſit legendum eſſe Ἐννέα δ' ἐμπ. nam e decem partibus vna detracta ſuperſunt novem. Recte quoque Phlegon διότι μοιρῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. In fine verſus codd. habent νοήματα. Haeſit et Munker. Hygin. f. 86. n. 6. in h. l. ſed trica facit, nil expedit. Ἐγένετο δὲ καὶ

καὶ πολυχρόνιος. Vere hoc quidem dictum, ſed vix ab Apollodoro. Adſcriptum ex Callimacho erat L. P. 127. Δώσω καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον. Septem aetates vixiſſe tradebatur in Melampodia: verſus, ſed corrupti, ſunt ap. Schol. Lycophr. 682.

(p. 211. III, 6, 7.) μαντευόμενος. ſane μαντεύεται vates, recte, ſed et μαντεύονται qui conſulunt, vt ſup. f. 6. extr. Eteocles ἐμαντεύετο. cum autem h. l. adiectum ſit εἶπε, ſuſpicor fuiſſe μαντευομένοις εἶπε *conſulentibus reſpondit*, vt alibi ſaepe: et inf. c. 7, 2. μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐθέσπισε. Ἄρει σφάγιον ad placandum eum, cum iras ex dracone caeſo ſup. c. 4, 1. ſuſceptas nondum depoſuiſſet. Phoeniſſ. 940 ſq. Vaticinium hoc de Menoeceo pro patria immolando et ipſam rem perſequutus eſt Eurip. in Phoeniſſ. 841 ſqq. inpr. 937 ſq. Statius lib. X, 589. 620. 756 ſq. πρὸ τῶν πυλῶν.

λῶν. ſic Veſ. Dorv. et emendarat Faber. vulgo πρὸς τ. Pugna facta eſt ad Iſmenum: Pauſ. IX, 9. p. 729. etſi is vnam tantum factam pugnam meminit. De altera mox videbimus. Ordinem, qui hic eſt, pugnandi et oppugnandi variant tragici. Acceſſum ad muros oppugnandos v. in Aeſchyl. S. ad Th. 384 ſq. in Phoeniſſ. 1100 ſqq. vbi mox Argiuis recedentibus exeunt Thebani, et fratres ad ſingulare certamen deueniunt; tunc Argiui fugantur. Etiam apud Statium primo die, Amphiarao terra hiante abſorpto, recedunt Argiui (lib. VIII pr.) Altero die iterum pugnatur, ἀριστεύσι Tydeus, tandem occumbit; (lib. VIII. ad. f.) tertio propius ad Iſmenum pugnatur, praecipuam laudem fert Hippomedon, ſed occumbit is cum Parthenopaeo (lib. IX.) quarto Menoeceus ſe immolat, oppugnatur vrbs, perit Capaneus fulmine ictus, (lib. X.) recedunt ab vrbe Argiui, fit pugna

gna fratrum. Nocte insequente Argiui castra relinquunt. De *Capaneo* late Phoen. 1179 sqq. Statius X, 827 sqq. δι' αὐτῆς. Pal. δι' αὐτοῦ. καὶ Ζεὺς, forte, ὁ δὲ Ζεὺς.

s. 8. τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. Nihil suppeditant codices, non tamen τρόπαιον pro τροπὴ dictum vsquam memini. restituendum adeo et h. l. arbitror τροπὴ τῶν Ἀ. γίνεται. In Phoeniss. 1482. Thebani Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας, quod vellem viri docti illustratum dedissent: estne pro Διὸς τροπαίου? an fuit eius signum pro tropaeo? Sophocl. Antig. 147. duces Argiui ἔλιπον, Ζηνὶ προπαίῳ πάγχαλκα τέλη. omnino res huc vocari non potest: nam pugna nunc procedit: ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοί. inde *pugna Eteoclis et Polynicis*, tam copiose descripta et ornata in Phoeniss. 1365 sqq. Nunc iterum pugna facta: haec vtique ad Ismenum: ad cuius ripas fugere Amphia-

phiaraum mox videbimus. Sed et Pind. N. 9, 53. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι sq. οἱ Ἀσταχοῦ παῖδες. Male codd. Ἀστυάγους. eorum nomina, quae sequuntur, *Ismarus*, *Leades*, *Amphidicus*, *Melanippus*: hic quidem omnium clarissimus, v. Aeschyl. S. ad Th. 413 sq. facta iam eius mentio sup. I, 8, 5 extr. p. 38. itaque is intelligendus, quoties poetae *Astacidem* memorant. Caesus ab eo Tydeus (v. inf. s. 8.) et Mecisteus, Adrasti frater: Paus. IX, 18. pr. *Leades* forte fuit Λειάδης. Apud Aeschyl. 480. opponitur Eteocloi Megareus, Creontis f. Ἐτεοκλέα male Med. Pro Ἀμφίδικος est, quod iam Gale et alii monuere, Ἀσφόδικος Paus. IX, 18 extr. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησί. in Phoeniss. 1160 sqq. auctoritatem Antimachi accessisse, e Pausania l. c. discimus. de Periclymeno cf. mox s. 8. *Melanippus* ὁ λοιπὸς τῶν παίδων. inserunt Ἀστυάγους codd. ἡμιθνήτος correxi assentientibus Pal. D.

D. Ox. Regg. pro vitioſo ἡμιθνήτου. De *Tydeo* propter immanitatem immortalitatis munere excidente v. inpr. Schol. Pind. N. 10, 12. alios ap. Burm. ad Ouid. Ibin 517. τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς ἔκτεινεν αὐτόν. haec parentheſi incluſa, ne ſenſum turbent, vereor ne aliena manu inculcata ſint. nam importuna ſunt. etſi vere ita factum, vt Tydeus vulneratum ſe ſentiens telum in Melanippum vibraret, v. Statius VIII, 725 ſqq. Gale: poſt Aegium emendabat ἔτυπεν αὐτήν, *illud poena affecit* (ſaltem, caput contumelioſe foedauit) ſed hoc multo magis alienum. Barth. ad Stat. VIII, 718. τιτρωσκ. γὰρ pro δὲ ſatis eſſe putabat. Occiſum Melanippum ab Amphiarao, diſerte narrat Pauſan. IX, 18 pr. p. 745. etiam Schol. Il. ε, 126. cum Schol. Lycophr. 1066. Ab Amphiarao caput caeſi iam ante Melanippi reciſum ait noſter. At a Capaneo caput auulſum narrat Statius l. c. 746 ſq.

746 ſqq. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφαλον, ἐξερρόφησεν (ἐξερόφησε D. R. 3.) αὐτόν. ita vulgo legitur et interpungitur: at *cerebrum* vix *diuiſum* eſſe putem, ſed *caput*, *cranium*. mutanda adeo interpunctio: ὁ δὲ διελὼν, (ſc. τὴν κεφαλὴν.) τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν αὐτός. aut enim αὐτὸς legendum, aut αὐτὸν expungendum, id quod malim. Schol. Lycophr. l. c. 1066. διασχίσας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν, ἀπερρόφησε τὸν ἐγκέφαλον. In Schol. Pind. N. 11, 43. eſt: τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ ῥήξας, ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον. At altero loco, N. 10, 12. deguſtaſſe carnem narratur; in hoc et verſus ex Meleagro Euripidis afferuntur: εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται. κἀρηγὰ Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου στάσας: quibus eo deuenturum Tydea ſignificat, vt, voluptate ex eſu carnis humanae capta, ore diſaniet caput Melanippi. De iis vſſ. conſulendus

v. c.

v. c. Valk. Diatr. p. 142. ἀπέσχε τε καὶ ἀφθόνησεν. illud ἀπέσχε τε nescio quomodo me inuito admissum est: non enim deterius est vulgatum ἐπέσχε, *inhibuit*: nam erat in eo, vt concessum a Ioue afferret; nunc munus retraxit, eumque auersata refugit: cf. Statium l. c. 759 sqq. apud Schol. Pind. l. c. est τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, h. παρεῖλε. Fabet et Gale emendabant ἀπέσχετο καὶ ἑ. quod me Graecum quidem est: saltem ἀπέσχε τε καὶ ἑ. *auertit*. Pal. ἐπέσχετο καὶ ἑ. Schol. Pind. N. 11, 43. διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε νόμιζοῦσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Eadem voce vtitur Schol. Il. ε, 126. vbi porro narrat, immortalitatem hinc Tydei precibus concessam Diomedi: quod idem tradit Schol. Pind. N. 10, 12.

[1] *Amphiarai mors* celebratissima: Late Statius VII, 690. sed minus felix in hac operis parte. Paus. IX, 8. p. 727. παρὰ τοῦ-

ταμὸν Ἰσμηνόν. in via a Potniis verſus Thebas Pauſ. ibid. Locus *Harma* dictus, vt multi, v. c. Schol. Il. β, 499. et Euſt. Steph. Byz. h. v. Strabo IX, p. 619. C. Pro Ἰσμηνὸν, mira depravatione Pal. Ἰωδηνὸν, Vat. Ἰδυνὸν, Dorv. Ἰδηνόν. Pal. quoque περὶ π. *a Periclymeno*: cf. Nem. 9, 61 ſq. Pind. vbi Schol. monet eum Neptuni et Chloridis e Tireſia natae eſſe filium, diuerſum ab altero, Nelei filio: de quo ſup. I, 9, 9. p. 47. Neptuni filium dixerat quoque Eurip. Phoen. 1163. et inde noſter paullo ante, cum Parthenopaeum ab eo caeſum traderet. *Bato* et ipſe pro heroe habitus Argis: v. Pauſ. II, 23. Eius ſignum Delphis viderat Pauſ. X, 10. et in arca Cypſeli idem expreſſus, V, 17. p. 420. ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῷ. videndum erit, qui alii ita tradiderint; alioqui pro corrupta habebo lectione: Pal. ἐλαττόνων Med. et Vat. ἐλάττω. Dorv. R. 3. ἐλάττω-

τεινον. ἐκρύφη Pal. ſed aut ἐκρύβη, aut ἐκρίφθη dicendum. ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν Pal. ἑποίει. nam vivus, ἔμψυχος ad inferos deſcendit, quod Soph. El. 845. πάμψυχος ἀνέστησι. Cultus pro heroe apud Argivos, et apud Oropios Boeotiae. Apud hos quidem celebre eius fuit μαντεῖον v. Pauſ. I, 34. *Adraſtus* vnus e ducibus cladi ſuperſtes, equi *Arionis* beneficio ereptus (vt Hygin. f. 70.) nobile inter poetas argumentum. Arionis ipſe Homerus mentionem facit Il. ψ, 346. 7. (nam Statium VI, 301 ſqq. memorare nolo.) de eius ſtirpe v. Schol. ad e. l. e Cyclicis, vt in fine ſubiicitur, et Pauſ. VIII, 25. p. 650. In verbis Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων veſtigia verſus facile agnoſcas. Barthius ad Stat. Theb. II, 197. in cod. Pal. margine adſcriptam viderat vocem Ἀντιμάχου, e cuius Thebaide eum ſupereſſe ſuſpicatus erat is, qui adſcripſit; Alios eius ver-

versus de Arione apposuit Pauf. l. c. vnde discimus, cum Arione alterum equum Caerum fuisse; Arionem Terra editum; cum in Apollodoro Ceres, in Erinnyn mutata, mater sit, vt et apud Schol. Il. l. c. et Schol. Lycophr. 153. cf. Pauf. p. 649. Laudatum versum explet Barthius sic: Ἄδραστον μόνον ἵππος ἴσωσεν θεὸς Ἀρίων. felicius Mitscherl. noster Epist. crit. p. 33. Ἄδραστον δὲ μόνον θεὸς ἐσάωσεν Ἀρίων. Idem acute suspicatur totum locum e margine in Apollodori verba irrepsisse. Tametsi Apollodorus ipse poetae verba in animo habere potuit; vti etiam Strabo IX, p. 619 C. τὸν δὲ (Adrastum) διὰ τοῦ Ἀρείονος σωθῆναι. Ceterum in Homero Ἀρείων est. Ἀρίων in Pauf. et Hesych. inuenerat quoque Ἀρίονα scriptum in Homeri exemplaribus Eustath.

Cap. 7.

f. 1. *Creon* post Eteoclem regnum Thebarum recuperat, quod iam Laio occi-

ciſo tenuerat; nam ſecundum tragicos vnus idemque Creon habetur. Expellit ille nunc demum Oedipodem, ſecundum Phoeniſſas Euripidis 1580 ſqq. et Statium Theb. XI, extr. cf. Schüz. V. C. ad Aeſchyl. Exc. p. 480. Eius inhumanitas, cum Polynicis et Argiuorum corpora ſepulturae iure interdiceret, celebrata a tragicis, vt et *Antigones* pietas in fratrem: v. Aeſchyl. S. ad Th. 1005 ſq. et Sophoclis Antigonen. Fuit alia Antigone Euripidis. cf. Hygin. f. 72. καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. ſcabra oratio. Si φωραθεῖσα abſolute dictum eſt, debebat ſaltem ſequi ἐνέκρυψε. In ed. Par. eſt αὐτὴν, lapſu verius, quam conſilio. Sed illa non ſponte, ſed a *Creonte coacta*, defoſſa eſt. in Pal. ἐνεκρύφα. fuit puto καὶ φ. ὑπὸ τοῦ Κ. αὐτὴ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύφθη. *Adraſti* ἱκετεία clara inprimis in Athenarum laudibus: vt Iſocr. Paneg. 15.

v.

v. Stat. Theb. XII. Eadem et Theſei humanitas argumentum fecit Supplicibus Euripidis: etſi ibi res Eleuſine geritur, non Athenis. Add. Diod. IV, 65. extr. Pauſ. I, 39. Plutarch. Theſ. p. 14. A. vnde patet noſtrum tragicos ſequi, qui haec ita narrarunt, vt armis ſepulturam extortam dicerent. ἐπὶ τὸν Ἐλεῦ βωμόν. v. Not. ſup. p. 496. Reſpexit locum noſtri Zenob. I, 30. (p. 9. vbi leg. τοὺς νεκροὺς ἐζήτουν.) κατηρίαν θεὶς, habet e poeta, puto, pro ἱκέτης γενόμενος. Sepultura facta per ſeptem buſta, de quibus v. Pind. N. 9, 56. Adducuntur VII. ducum corpora Athenas ap. Eurip. Suppl. 755. Εναισίνῃ omnes codd. Enadne hoc facilius nihil nobilius in his fabulis: v. Eurip. Suppl. 990 ſqq. Ἴφιδος male erat editum; Ἴφιος ſcripſi ipſe codd. auctoribus; ſed et nota res; prodit ipſe Iphis ap. Eurip. l. c. 1032. Iphios filium Eteoclum vidimus ſup. c. 6, 3 extr.

Hygini errorem, qui Phylaci filiam prodit Euadnem, corrigit Munk. ad f. 243. n. 5. ἑαυτὴν βαλοῦσα, quis non flagitet ἐμβαλοῦσα. tamen et Zenob. l. c. βαλοῦσα.

f. 2. *Bellum Epigonorum.* Eſt de eo bello hic, qui ſequitur, inter locos claſſicos: add. Diod. IV, 66. et Weſſel. Pauſ. IX, 5 et 9. qui alios auctores habuit. Expoſitum id bellum eſſe debuit ab Hellanico et ab Ephoro; fuit vero etiam vetus carmen, Homero a multis tributum, teſte Pauſania IX, 9. p. 729. cui valde illud probatum: ἔπη, εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων. vnde puto haec eadem a Dionyſio in Cyclum mythicum fuere adoptata, vna cum Alcmaeonis rebus. Nam fuere in hoc bello praecipuae partes *Alcmaeonis:* cuius nomine inſcriptum fuit aliud epos, ἡ Ἀλκμαιωνίς, de qua vide v. c. Schol. Oreſt. Eurip. 998. cf. Bentlei. Ep. ad Millium p. 19. illa tamen

non

non tam bellum, quam Alcmaeonis seriora fata (v. s. 5. sq.) exposuisse videtur; ad quae, praeter Stesichori Eriphylen, spectauere tragoediae, alia Sophoclis, Alcmaeon, eiusdem alia; Eriphyle, si vere fuit diuersa, Euripidis alia Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος (v. inf. s. 5.). Latine ex his vnam verterat Ennius (v. inter fragm. Ennian. p. 281 sqq.) aliam Accius. Sed ipsum bellum attingere debuit alia Aeschyli, alia Sophoclis fabula: Epigoni. Ceterum videor mihi in his fabulis, non tam veteres narrationes et priscam famam, quam poetarum ingenia, antiquiores fabulas, inprimis Thebaidis, aemulantia deprehendere. Ipse numerus ducum septenarius ductus ab illo altero τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, cuius auctor Aeschylus traditur a Paus. II, 20, p. 156. — οἱ τῶν ἀπολομένων. Pal. D. ἀπολλομένων. — ὁ θεὸς ἐθέσπισε. huc pertinent illa ostenta meliora, quae Sthenelus iactat, ce-

cepimus, inquit, *Thebas πειθόμενοι τεράσσοις θεῶν καὶ Διὸς ἀρωγῇ*; contra quam in prima ad Thebas expeditione malis ominibus usi erant Argiui, cumque iis non paruissent, foeda clade pulsi rediere: haec est stultitia, hae sunt ἀτασθαλίαι, quibus periisse eos ait: Il. δ, 405 sq. Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. Pal. V. M. D. R. 3. Ἀλκμαίων ἡγούμενος. nec puto aliter in suis habuit Aegius. suspicari liceret hoc tanquam lemma in margine appositum fuisse Ἀλκμαίων ἡγούμενος: nam intra sex septemue lineas eadem res ter repetitur: et videri a deo hoc tantum responsum fuisse, fore eos victores: ὁ θεὸς ἐθέσπιζε νίκην. Diodorus tamen, etsi in aliis recedit a nostro, nec minus differe IV, 66. ἔλαβον δὲ χρησμὸν παρ' Ἀπόλλωνος, πολεμεῖν . . στρατηγὸν ἔχοντας Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου. ὅμως στρατεύονται. Barthius legebat οὐδαμῶς. sed iam Galeus improbauit. τὸν πλήθη. le-

legebatur antea: τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον. quae omnia absunt Dorv. at verba τὸν ὅρμον καὶ exulant Pal. Med. Ox. R. 3. recte, quod etiam Gale monuit; nam monile illa iam antea acceperat a Polynice, sup. c. 6, 2. nunc a Thersandro peplum, vt, quemadmodum patrem in superiore bello, ita nunc filium ad arma capienda adduceret. Accedit Diodor. l. c. de Thersandro eiusque progenie v. Pind. Ol. 2, 76. et ibi Schol. Perlit ille in bello Troiano, a Telepho in Mysia occisus. v. Paus. IX, 5. p. 722. τοὺς παῖδας, Alcmaeonem cum Amphilocho, vt statim videbimus. Memorantur Odyss. o, 248. cum tota stirpe; addit Paus. VI, 17. p. 494. et V, 17, p. 420. ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα. Diuersis modis haec ab aliis tractata fuisse necesse est; sp. Eurip. Suppl. 1215. Aegialeus et Diomedes ducis sunt; quemadmodum in Diomedem rerum summam deuoluit ingeniosus auctor epici carminis (the *Epigoniad* by *W.*

Wilkie.) ap. Pindar. P. 8, 67. dux est Adrastus; quem morte Aegialei audita moerore confectum apud se Megarenses tradebant: Paus. I, 43. p. 103. idem cum filio Hipponoo in rogum se immisisse narratus ab alio poeta: v. Hygin. f. 242. Θήβας ἐπολέμουν, perperam Faber: Θήβαις v. sup. c. 6, 3. p. 610. Ἀ. Ἀμφιαράου καὶ Ἀμφίλοχος ingratus erat olim ordo, quem mutani suffragantibus codd. P. M. R. 3. Εὐρύπυλος Μηκιστέως manifestum vitium est in prima voce. Εὐρύαλος iam sup. I, 9, 13. p. 52. Mecistei filius memoratus fuit. v. Not. p. 168. add. Paus. p. 156. 183. Nomina septem ducum Epigonorum sunt quoque ap. Hygin. f. 71. sed deficiunt apud eum duo nomina corrupta, et ap. Eustath. p. 489 extr. qui nouem annumerat, nec non ap. Pausan. II, 20. p. 156. cf. X, 10. p. 822. In Alcmaeone, Aegialeo, Thersandro, Diomede, Sthenelo, plerumque conueniunt;

sed

ſed Parthenopaei filius *Promachus*, quem et Pauſ. agnoſcit, Euſtathio eſt Stratolaus, Hygino Theſimenes, niſi vox corrupta; Euryalum Meciſtei etiam Pauſ Polydorum Hippomedontis Pauſ. et Euſt. memorant; hic et Melantem Eteocli.

ſ. 3. *Pugna* facta *ad Gliſſantem* vrbem Boeotiae (Pauſ. IX, 19. p. 746. 7. Schol. Pind. P. 8, 68.) *Laodamas* Eteoclis f. (cuius tutor Creon etiam in fabulis memoratus: Pauſ. IX, 10. p. 730.) dux Thebanorum, *Aegialeum* interimit, qui ex ducibus ſolus occubuit; vt ex ſeptem olim ducibus vnus pater Adraſtus fuerat ſeruatus: cf. Schol. Pind. l. c. Pauſ. l. c. et IX, 5. p. 722. IX, 9. p. 729. add. Herodot. V, 61. *Laodamantem*, *Alcmaeon* occidit. At apud Herod. V, 61. et Pauſ. l. c. p. 722. Laodamas nocte poſt cladem acceptam in Illyrios ſe recipit: (quae res forte fabulas ſup. 5, 4. de Cadmi in Illyricum ſeceſſu recoxit).

Τλ-

Τιλφοῦσσαν refinxi, pro Τιλφούσιαν, vt legebatur ex Aegii caſtigatione, quod vtique relinquere poteram; in codd. eſt Τραφουσίαν. Sane quidem Τραφεια, vrbs Boeotiae, a Steph. Byz. memoratur; ſed de Tireſiae morte ad fontem Tilphuſſam res eſt ſatis explorata. v. Pauſ. IX, 19. VII, 3. Diod. IV, 67. erat is in monte Tilphuſſio haud longe a lacu Copaide ad Haliartum (cf. Pauſ. IX, 18. p. 745 extr.) Scribitur Τιλφοῦσσα (ex Τιλφόσσα) et Τιλφῶσσα. de ſcriptura, quae valde fluctuat, cf. Scheff. ad Pauſ. p. 776. et Weſſel. ad Diod. l. c. IV, 66. Aegius Strabonem ſe ſequi profeſſus Τιλφούσιαν ſcripſerat, ſed in illo lib. IX. p. 630 B. eſt Τιλφῶσσα. Τιλφοῦσσα adoptaui, quoniam Vatic. pro var. lect. id offerebat. παραγενομένων αὐτῶν. Pal. πρὸς αὐτοῦ τὸν βίον non ſuam, ſed ibi. πόλιν Ἑστιαίαν πίσαντες κατῴκουν. Non de Euboeae Heſtiaea cogitandum: fuit alia Achaeaniae, alia

alia circa Olympum, teſtante Steph. Byz. vti Heſtiaeotidem ſub Oſſa et Olympo collocat Herod. I. 56. ſerior tamen Heſtiaeotis in occidente Theſſaliae quaerenda. Iam autem Pauſanias p. 728. captis Thebis alios in Illyricum, (cf. p. ſup.) alios ait in Theſſaliam conceſſiſſe et montem Homolen occupaſſe. Haec ipſa loca, quae primo Thraces, tum Pelasgi (cf. Dionyſ. Hal. I, 18.) incoluerant, inſidebant tum Dores: v. ſup. Not. p. 477. adeoque non diuerſa ſunt, quae Diodorus habet IV, 67. αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχῃ νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους, ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων. eiecti ſuis ſedibus Dores. inde dilapſi, occuparunt Doridem ſ. tetrapolin Doricam.

ſ. 4. *Thebae* captae traduntur a victoribus *Therſandro* Polynicis filio. Pauſ. IX, 8. p. 722. rediit mox in eam pars profugorum, v. Diod. l. c. manſere tamen per longum tempus Thebanorum

res

res valde attritae: cf. Strab. IX. p. 632 B. *Manto* Delphos missa: vnde illa Clarum et Colophonem venit. v. Schol. Apollon. I, 308. Paus. IX, 33. pr. VII, 3. pr. Mela I, 17. Apud Diod. IV, 66. illa Daphne est.

f. 5. Probabile fit, narrationem, quae sequitur, *ex Alcmaeonide* (v. sup. ad f. 2. pr.) esse petitam. Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν. recepi τὴν, assentientibus eodd. Pal. V. M. D. R. 3. scribendum quoque Θηβῶν. ipsi Thebani effugerant: Mox Pal. καὶ ἐπ' αὐτοῦ. quod ferri potest. V. R. 3. ἐπ' αὐτῷ. Aegius in suis repererat ἐπ' αὐτῶν et correxit ἐπ' αὐτόν. χρήσαντος A. Apollo iusserat matrem vlcisci, quod saepe apud poetas memoratur. Mox μᾶλλον post ἔνιοι μὲν otiosum, repetitum esse suspicor ex antec. versu. Animaduertit idem Emperius. — Ἐρινὺς Pal. et al. ex more. Fugit autem Alcmaeon Argis, nam ibi piaculum com-

commiſſum. *Oitles* pater Amphiarai, adeoque auus Alcmaeonis, illo adhuc tempore ſuperſtes; cum alii eum in expeditione Herculis aduerſus Laomedontem obiiſſe traderent: ſup. II, 6, 4. Not. p. 445. Eius monumentum in Arcadia viderat Pauſ. VIII, 36. p. 673 extr. παραγενόμενος Pal. εἰς Ψωφῖδα, ita ſcribendum, non Ψωφίδα, quod iam monitum a Bentleio. Vrbs fuit Arcadiae *Pſophis*, antea Phegia dicta, de qua Pauſ. VIII, 24. Phegeus ibi vixit: v. Pauſ. ibid. p. 646. add. Burm. ad Ouid. Met. IX, 412. Iam ad ea, quae hic euenisſe narrantur, ſpectauit Euripidis Ἀλκμαίων διὰ Ψωφῖδος, ſed eius argumentum mox ipſe Apollodorus dabit ſ. 7. *Arſinoe.* Alphesiboea eſt Pauſ. l. c. p. 646. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ. Pal. M. D. R. 3. ὑπ' αὐτῷ. Vat. ὑπ' αὐτῶν. male. χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ. vulgatum erat αὐτοῦ, quod vitio laborare Emperius quoque viderat. παρ' ἐμοὶ-

ἐκείνου. Commel. coni. παρ' ἐκείνου, *ab ipso*: ſed illud eſt: *iuxta, apud fluuium.* πόλιν διαλαμβάνειν inſolenter dictum. Faber et Gal. *vrbem condere, munire,* interpretantur; erit ſaltem, locum vrbi condendae deſignare. Pal. V. M. R. 3. πάλιν διαλ. etiam Aegii libri ſic legebant: legitur ergo πόλιν ex eius correctione. An fuit πάλιν νοῦν ἀπολαμβάνειν? nam oraculum ita ſe habebat: vt ab inſania liberetur, eſſe ei adeundam terram, quae tum, cum ſcelus committeret, nondum ſolem ſenſiſſet: Pauſ. l. c. p. 646. med. VIII, 24. Thucyd. II, 102. Apollinem — ὑπειπόντα οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δεινμάτων, πρὶν ἂν εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίζηται, ἥτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήτε ὑπὸ ἡλίου εωρᾶτο μήτε γῇ ἦν. Niſi oraculi verba diuerſis modis tradita fuere, Apollodorus parum diligenter illud expreſſiſſe dicendus eſt. Ad *Oeneum* venit, cuius ſenectam ad ſeriora tempora

pro-

protraxere poetae tragici, vt haberent nomen illustre in his fabulis. Malis et aerumnis ille oppressus; vnde ap. Athen. VI. p. 223 C. in notis Timoclis Comici versibus, quomodo mala aliena vel in tragoediis aegritudinem leuare possint: Γέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθε τὸν Οἰνέα. De eo cf. sup. I, 8, 5. 6. et Not. p. 130. 1. vbi Diomedem cum Alcmaeone vidimus Calydonem adiisse. v. Strabo X, p. 709 B. ex Ephoro. καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. P. D. R. 3. παρ' αὐτῶν, f. pro αὐτῷ. iidem mox ὑπ' αὐτῶν. καθαίρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ. ergo lustratur *a deo fluuio?* κατῴκησε, poterat locum habere κατῴκισε, quod etiam in Thucyd. l. c. est, sed et illud recte. Ad ostia adeo Acheloi circa Oeniadas terra aggesta alluuie nouum fecit littus, in quo Alcmaeon consedit. *Callirrhoe*, Acheloi filia, etiam ap. Pausan. l. c. haec est, de qua Ouid. Rem. 455. *Amphilochi frater ne Phegida* (Arsinoen) *semper amaret*,

Callirhoe fecit parte recepta tori. Similiaſſe h. l. fertur Alcmaeon ſe velle Apollini Delphico dedicare monile Eriphyles. Convenit fere Pauſ. p. 646 extr. At alii e reſponſo dei id factum narrarunt; nam ſors ipſa extat ap. Athen. VI. p. 232. (repetita ab Euſtath. p. 1697, 42.) ex Ephori lib. XXX. hiſtoriarum: Ἀλκμαίωνι μὲν (ὁ θεὸς ἔχρησε) κτυθανομένῳ, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη· Τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι· καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, ᾗ ποτέ μήτηρ Ἀμφιάρεων ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἅρμασι. διὸ παραγενόμενος. Pal. D. παραγενομένου. male inculcatum διὸ, itaque cancellis inclusi. mox ſcribe iterum Ψωφῖδα. ταθσκίσθαι . . ἑαυτοῦ immo ἑαυτῷ. τὸν ὅρμον ὅταν Pal. V. ὅταν omnino excidit R. 3. et ὅταν τὸν ὁ εἰς Δ. abſunt Dorv. ὑπὸ τῶν τοῦ Φηγέως παίδων. in ſuper. edd. nomina ſelecta erant, Τημένου καὶ Ἀξίονος. ſed haec e Pauſan. l. c.

l. c. VIII, 24. p. 646 extr. inſeruit Aegius, quod iam animaduertit Gale. Nam a codd. illa abſunt; et ſequuntur mox alia nomina *Pronous* et *Agenor*. Videntur adeo poetae in his variaſſe. Ceterum ad haec referendus verſus Ouid. Met. IX, 412. *Cognatumque latus Phegeius hauſerit enſis.* *Arſinoe* putanda eſt amorem in Alcmaeonem retinuiſſe et fratres ob caedem factam obiurgaſſe; quod illi aegre ferentes ſororem in Arcadiam abducunt ad *Agapenorem*, Tegeae regnantem; eſt is idem, qui Arcadas ad Troiam duxit Il. β, 609. cf. Pauſ. VIII, 5. filius Ancaei, qui in Calydonia venatione obierat ſup. I, 8, 2. p. 34. 35. In fine ordo eſſet concinnior κατα ψευσάμενοι αὐτῆς τὸν τοῦ A. Φ.

f. 6. Ordo verborum minus gratus pro τοὺς γεγενημένους αὐτῇ ἐξ Ἀλκμαίωνος παῖδας. Callirrhoes filii ex Alcmaeone erant *Acarnan* et *Amphoterus*, qui

poſtea memorabuntur. γενέσθαι τελείους: Huc ſpectant verſus Ouid. Met. IX, 413. *Tum demum magno petet hos Acheloia ſupplex Ab Ioue Callirhoe natis infantibus annos.* vbi v. Lactant. αἵτε Φηγέως παῖδες ed. Rom. ὄντε et ἀναθῆναι, vitioſe. Sed Commel. recte αἵ τε cum Pal. V. M. Iungenda autem: οἵτε τοῦ Φ. παῖδες . . . καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες. Mox debet ſcribi οὗτοι δὲ ἀνελόντες, etiam tollendum τε poſt παραγενόμενος. . . . . .

. ſ. 7. εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο. tamen et hic *monile* furtò ablatum Phocenſi homini cauſſa infaniae et euerſae domus fuit. Gale laudat Athenaeum, apud quem eſt ocus lib. VI, p. 232 ext. 233. ex Epliro: ſed diſerta narratio eſt ex Phylarcho ap. Parthen. c. 25. ſpectat ea ad bellum Phocenſe, et erat tum repoſitum monile ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ναῷ, quae aedes erat Delphis, teſte Paul. X, 8. p. 819.

p. 819. extr. *Acarnan* autem conditor Acarnanum etiam ap. Thucyd. l. c. verba aduocat Strabo. antea Curetes haec loca tenuerant. Ab ipso Alcmaeone occupatam Acarnaniam tradiderat Ephorus; v. Strab. VII. p. 501. C. 502. A. X, p. 710. A. B. Habuit et haec regio fabulas suas. De Ambraciae originibus v. Antonin. Lib. c. 4. Εὐριπίδης δέ φησιν. haud dubie in Alcmaeone διὰ Ψωφῖδος. sup. p. 639. 646. de quo v. Bentl. Epist. ad Mill. p. 19. et Eurip. fragm. A nemine tamen edoctum te videas, quid poeta per illud διὰ Ψ. declarauerit. Nisi fallor, Alcmaeon Psophidem transgressus Corinthum modo adierat; nam hic scenae locus fuisse videtur; etiam regis nomen Creon est, vt in fabula Medeae Creon Corinthi rex erat. eius filius vel filia intelligenda in fragm. Alcmaeonis Eurip. n. VIII. ὦ παῖ Κρέοντος etc. κομισάντων Vat. Verba δοῦναι τρέφειν Κρ-

ρωΘων deerant ed. pr. et acceſſere e Pal. conſentientibus Vat. et rel. εὐμορφίαν Vat. εὐμορφία, τὸν δὲ ὑπὸ Med. ἀπεμπολῆ-ϑῆναι R. 3. *Amphilochus* Ἀμφίλοχι-κὸν Ἄργος ᾤκισεν. conſentaneum magis ᾤκισε. Potuit huic Alcmaeonis filio ab Euripide hoc tribui. Sed is, ad quem communiter haec referuntur, Amphilochus Alcmaeonis frater eſt. niſi illud ab Alcmaeone conditum ipſe tantum inhabitauit; quod Ephorus ſtatuebat ap. Strab. X. p. 710 B. VII. p. 501. C. 502. A. Fuit hic et ipſe inter claros vates. Eum inf. 10, 8. inter procos Helenae videbimus; interfuit nauigationi ad Troiam, atque inde Argos redux in Acarnaniam transiiſſe, (Thucyd. l. c. et inde Strabo l. c.) ſecundum alios cum Calchante (Q. Smyrn. XIV, 365 ſqq. Pamphyliam frequentaſſe incolis et Mallum in Cilicia condidiſſe feruntur; in qua vrbe oraculum eius fuit, aliud apud Oro-

pios

pios cum Amphiarao. Paus. I, 34. p. 83 extr. cf. Sims. l. l. In Mallo condenda adiutores habuit *Mopsum*, Apollinis et Manto filium, clarum vatem; de eorum diffidiis et pugna aliae sunt fabulae, quas vid. apud Lycophr. 439 sq. 980. 1047. ibique Schol. Conon. Narrat. 6. Strab. XIV. p. 951. C. (642.) 993. B. (676.)

CAP. 8.

Fabulae Arcadicae c. 8. 9. 10. 11. 12. sunt eae nec numero multae nec celebres, nisi quae Iovem et Mercurium attingunt, forte et quae ad Lunam et Panem spectant et ad Aesculapium. Arcades, ex antiquissimis Graeciae populis, e Pelasgica stirpe superstites. Nam mutabant eos adversus Hellenum incursiones locorum natura montibus, vallibus et amnibus intercepta. Ita vero evenisse suspicor, ut traherent ad se sibique vindicarent fabulas generis Pelasgici tanquam

sibi proprias; in quibus etiam sunt Argolicae nonnullae cf. II, 1. 2. 3. In similem errorem induci se passi sunt scriptores, v. c. Dionysius Halic. qui ad Arcadiam solam retraxit Pelasgorum, qui Italiam frequentasse feruntur, origines. Habuere itaque Arcades apud se et generis humani origines, et vitae siluestris in mitiorem vitam mutationes, frumenti inventum, artium rudimenta, religionum a Ioue ductarum elementa, et, quod inprimis memoratu dignum, astrologiae primas lineas; has quidem fabulis expressas, Callistus in vrsam mutatae, filii in Arctophylacem, et sic alia. *Proseleni* dicti Arcades vetere cognomine, vnde fabula nata de Arcadibus ante lunam ortis (quam Prolusione academica illustravimus a. 1777. in qua sunt alia ad hoc genus spectantia) sunt certe fabulae Arcadicae ex antiquissimis; nam vltra diluuii Deucalionei tempora assurgunt; sunt

pa-

parum variatae et mirationem faciunt forma humana in ferinam mutata. Itaque ab iis Ouidius Metamorphoſes exorſus eſt. Sed totum hoc genus mutatarum formarum ſingularem commentationem ſibi poſtulat, ſi in cauſſas inquirere velis. Fabulas Arcadicas attigerant ex antiquioribus Heſiodus et Acuſilaus; Eumelus, Pherecydes, Aſius, mox ſ. 2. laudantur. Ex ſequiore aetate Mnaſeas ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης ap. Schol. Apollon. IV, 264. Dionyſius Chalcidenſis ἐν κτίσεσι. Staphylus, cuius fuere Arcadica: v. Sext. Empir. p. 272. et ibi Fabric. Habuere quoque Arcades ſcriptorem e popularibus Araethum Tegeaten, quem idem Schol. Apollonii memorat: ap. Hygin. Ariethus ſcribitur nomen. Add. Pauſan. VIII pr.

ſ. 1. Ἐπανάγωμεν. ἐπανάγων codd. ſic mox ὑπεθέμην eſſet legendum. ſed ortum vitium ex ſcripturae compendio. Nam et ſup. II, pr. λέγωμεν. et III pr. —

καθάπερ ὑπέθεμεν factum id lib. II, 1, 1. p. 77. vix tamen illud vocabulum in hac re proprium; προσέθεμεν expectabam. saltem ὑπεθέμεθα, *constitueramus*. αὐτόχθονα. sic et ipsi Arcades ap. Pausan. VIII. cf. Schol. Eurip. Or. 1646. Ab hoc, stirpis progenitore, diuersus alius *Pelasgus*, qui ad Thessaliae origines spectat, Haemonis pater, auus Thessali: notus ex Dionys. Halic. I, 17. et fragmento Rhiani in Schol. Apollon. III, 1089. de quo v. Scalig. ad Eusebi p. 19. 20. cf. Steph. Byz. in Αἰμονία. Alter porro Pelasgus, quem II. appellare possis, commemoratur ex Characis Chronic. lib. I. apud Steph. Byz. in Παλλήνη, Arestoris s. Iasi nepos, Argi pronepos; quem Argis in Arcadiam migrasse ait, dictam tum Pelasgiam, regnasse annos XXV. et condidisse urbem Parrhasiam. At apud Dionys. Hal. I, 11. stemma est: Phoroneo ductum: eius filia e Iove parit Pelasgum

(I.)

(I.) a quo natus Aezeus (Azan forte Arcadicum nomen erat) ab hoc Lycaon (I.) Eius filia Deianira e Pelasgo (II.) parit Lycaonem (II.) is pater Oenotri eſt, a quo primos Pelasgos in Italiam inferiorem ductos eſſe nota narratio eſt. *Lycaon.* Conſentiunt ſqq. cum Schol. Lycophr. 481. Ad eum plura vitae cultioris inuenta retulerunt Arcades. v. Paul. VIII, 2. Scelus itaque, quod ei tribuitur, ſeu victimae humanae, ſeu hoſpitum mactatorum (late expoſitum ab Ouid. Met. I, 214 ſq.) ad filios eius transferunt alii, in quibus noſter, et Nicolaus Damaſc. Excerpt. p. 446. et ap. Suidam in Λυκάων. v. ad Hygin. f. 176. Μαλιβοίας haec eadem habet. Natalis Comes Mythologi IX, 9. loco luculento, quem ex Hecataeo Mileſio, lib. II. Genealogiarum apoſuit. Solet ille homo loca e ſcriptoribus deperditis afferre non aliter ac ſi adhuc legerentur, petita fere ex veteſi-

bus

bus Grammaticis. Locum, quem hic laudat, non ſine fraude compoſuiſſe videtur ex Schol. Lycophr. 481. vbi ſimilia fere et iſti loco et huic Apollodori leguntur, ſed nulla Hecataei facta mentione; contra vero in fine Apollodori nomen occurrit. καθάπερ ἄλλοι. Supplendum inde Κυλλήνης nomen in Schol. Eurip. 1646. vbi excidit: Pelasgus γυναῖκα ἀγαγόμενος ἐπιχωρίαν (adde Κυλλήνην) ἀφ' ἧς τὸ ὄρος οὕτω καλεῖται, υἱὸν ἔσχεν Λυκάονα. Iterum alii Deianiram matrem; Cyllenen vxorem Lycaonis ediderant; in his princeps Pherecydes: Dionyſ. Halic. I, 13. teſtem adhibens Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. ποιηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος· Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην Νηίδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Κυλλήνης καλεῖται. *Lycaonis L. filii.* Videntur in hunc cenſum retuliſſe Arca-

des

des conditores omnium suarum vrbium seu vicorum (συνοικιῶν), nam habitabant illi vicatim et per familias. Adscripserat haec nomina, cum locis, quae vnus quisque eorum occupauerat, Pherecydes, vt ex eodem Dionys. loco discoo: ἕπεσθαι τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιών, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν. Partem ex iis recitat Paus. VIII, 3. et Schol. Lycophr. l. c. nec tamen conueniunt nomina inter se: desiderantur in nostro nomina satis clara *Acaci*, *Phigali*, *Pyrrhasi*. Quid? quod *Oenotri*, quem non praeterit Pausan. p. 603. nulla omnino fit mentio: cum tamen Peucetii, qui cum eo in Italiam traiecit, nomen appositum sit; de quo Oenotro tam multa leguntur apud Dionys. Halic. I, 11. sed is alios auctores sequitur; sunt ibi quoque filii Lycaonis numero XXII. et, si penitius inspexeris, alius ac serior Lycaon. *Maenali* nomen satis notum, ap. Paus. et Schol.

Ly-

agnoſcit Steph. in Κύναιθα. Ἡραιυὸς etiam Pauſ. p. 603. et 652. male Pal. et reliqui ἠῤῥέα vel ἠῤῥέα. Τιτάναν Commelin. e Pal. et ſic R. 3. τιτάννυν Vat. τιτάνα Veſ. Dorv. Μαντίνουν. apud Pauſan. eſt Μαντινεύς. Στύμφηλον ed. pr. vt ſcribitur apud Pauſan. p. 605. Ὀρχόμενον. Ὀρχομενὸν idem Pauſ. agnoſcit. Sequebatur poſt hunc Νύκτιμον τὸν νεώτερον, quod abeſt a codd. eiiciendumque adeo cenſebat Gale: etſi tunc numero quinquagenario vnum nomen deficit. Sed intuliſſe videtur Aegius ex ſequ. pag. — ὑπαφηφανίᾳ D. R. 3. vtrumque recte. ὑπερέβαλλον ed. Par.

(p. 223. III, 8, 1.) οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξ. Sic et Schol. Lycophr 481. hoc alii aliter narrant: v. Not. ad Hygin. f. 176. Alii filium Nyctimum aiunt mactatum: v. ap. Schol. Lycophr. l. c. alii nepotem Arcadem: Eratoſth. 8. Hygin. P. A. II, 4. alii obſidem: Ouid. Met. I, 227. —

τοῖς ἱεροῖς. Abreſch. ad N. T. p. 587. malit τοῖς ἱερείοις. Sed vtrumque frequentatum: cf. ſup. Not. p. 160. τὰ τούτου σπλάγχνα συνεναμίξαντες. fere ſic Schol. Lycophr. l. c. et Hygin. *carnem humanam cum cetera carne commiſcuerunt, idque in epulo ei appoſuerunt.* παρέθεσαν. dedi e codd. Editum erat παρέθηκαν. Dorv. παρέθησαν. addebatur in edd. τῇ τραπέζῃ, quod e Schol. Lycophr. l. c. adoptauit Aegius; nam a codd. exulat; itidem mox ex eodem inſeruerat poſt Ζεὺς δὲ, μυσαχθεὶς, quam vocem codd. ignorant, ſed eam habet Eratoſth. c. 8. Τραπεζοῦς. Narrant hoc omnes ſupra laudati, etiam Eratoſth. cf. ad Hygin. cf. 176. At Pauſan. p. 602. nomen vrbis a filio Lycaonis Trapezeo repetit: cf. Steph. h. v. in quo nomen filii male ſcribitur Τραπεζοῦς. eſt Τραπεζεύς, etiam ap. Schol. Lycophr. l. c. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ. Scilicet Iupiter τὴν Ἀρκαδίαν

συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διό φασι πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Schol. id. ibid.

f. 2. *Deucalionei diluuii* memoria supererat in fabulis Atticis, Delphicis, Eliacis, et, vt h. l. videmus, in Arcadicis, Nycteo regnante: conuenit Schol. Lycophr. l. c. 481. (add. ad v. 72.) et Schol. Eurip. Or. 1646. (1678.) Hoc idem sequutus Ouidius ingeniose Lycaonis inhumano facinori subiecit diluuium. Met. I. Sed chronographi de tempore diuersis modis statuerunt: sufficit vel Simsonum inspicere ad a. 2492. cf. Grabe ad Tatian. p. 132. De *Callisto* fabula multis modis tractata a poetis, inprimis ab eo poetarum et scriptorum genere, quod astrologicas fabulas persequi coepit. De *Eumelo* et de *Asio* v. Ind. auctor. Lycaonis filiam Callisto edit etiam Paus. VIII, 3. p. 603. *Cetei* filiam

si

ſi dixit Pherecydes, referendum ad eum eſt doctum Scholion Eurip. Or. l. c. Sequutus erat hoc idem Ariaethus ap. Hygin. P. A. II, 1. Idem tamen non Calliſto, ſed Megiſto nomen ediderat; ibid. at Themiſto, Iſter ap. Steph. in Ἀρκάς (vbi pro Ἄρκτῳ γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι leg. ὁμοιωθῆναι) quem locum tranſcripſit Euſtath. ad Il. β. p. 300. A Ceteo videndum eſt an dicti fuerint Κήτειοι Myſi Od. λ, 520. In verbis, τούτων ἔνιοι Dorv. tum φασὶ abeſt Pal. V, M. D. R. 3. et eius loco mox αἶπυ, poſt ὑσσάβειαν. Mox τὴν αὐτὴν ἐκείνην legebatur, prauе, vt iam Commelin. monuerat. αὐτοῦ poſt ὦμοσεν vitio nata vox, quam vncinis incluſi, eiectam malim, αὐτῇ ed. Pariſ. ſed operarum errore. Faber coni. ἀεί. Scribendum ὦμοσε μεῖναι παρθένος. Dianae adſimulatum Iouem narrant vulgo omnes. cf. Hygin. P. A. II, 1, fab. 176, 177. et ibi Interpp. Iunonis frau-

fraudem plerique agnoſcunt: etiam Schol. Il. σ, 487. ex Callimacho. Pauſ. l. c. p. 603. Erat hoc ipſum ab Heſiodo traditum: vt diſerte edocet Eratoſth. c. 1. ad quem cf. doctam notam Koppierſ. Obſſ. p. 94. ornate expoſitum ab Ouid. Met. II, 405 ſqq. cf. Hygin. f. 177. et not. . Pro Ἥρα vitium typogr. ed. Par. ἡ δὲ, non varia lectio. ὡς Ἀ. α. κατακοξαῦσαι P. D. at a Medic. aberant verba inde ab εἰσὶ δὲ, incuria tamen ſcriptoris, non lectionis varietate, puto. *Arcadem* factum *Arctophylacem* noſter non memorat: quae tamen communis narratio: cf. Eratoſth. c. 8. nec nomen Arcadiae ab Arcade ductum: v. Pauſan. l. c. Eum a Maia eſſe educatum, alibi narratum non memini.

CAP. 9.

ſ. 1. De *Arcadis* ſtirpe cf. Pauſ. VIII, 4. Λεανείρας. idem nomen eſt ap. Schol. Eu-

Eurip. Or. l. c. 1646. (1678.) ex Pherecyde; At Gale e mss. Λεαινείρας laudat, quod idem h. l. e Pal. et Vat. notatum. Μεγανείρας. consentiunt in hoc omnes: cum alias variet Μετάνειρα. cf. Not. sup. p. 60. Verheyk. v. d. ad Anton. Lib. p. 57. τῆς Κρόκωνος. male legebatur τοῦ Κρ. Mox editum erat Χρυσωπείας, contra codd. in quibus Χρυσοπελείας vel Χρυσοπελίας. Χρυσοπέλειαν Lycophr. Schol. 480. agnoscit, etsi et ibi vulgg. habebant ante Potterum Προσοπέλεια. etiam Eumelus ibi laudatur. Praeter has Arcadis vxores quartum nomen Pausan. habet VIII, 4 pr. Nympham Dryadem, Erato. *Elatus* et *Aphidas*. nomina clara inter Arcades. *Azanem* addiderant alii, etiam Pausan. l. c. male hic in libb. ἔλαστος et ἀμφείδας. Schol. Eurip. Or. laud. etiam corrupte Ἐλάτην, Ἀρείσαντα, (pro Ἀφείδαντα) Ἀζᾶνα, ex Pherecyde. *Elati* filii *Stymphalus* et *Pereus*: tres

alios Pauſan. addit ibid. p. 605. *Aepytum*, *Cyllenem*, *Iſchyn*; hunc poſtea videbimus c. 10, 3. p. 233. *Aepyti* clarum nomen fuit; eius ſepulcrum memoratum Homero Il. β, 604. et Theocr. Id. I, 125. 6. cf. Pauſ. VIII, 16. Pro Πειρέα codd. Πειρέϊ et mox Πειρέως. at alterum firmat Pauſan. l. c. p. 605. τῆς Κυήρου R. 3. Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Nullic alios auctores ſequitur, quam ſup. II, 2, 1. vbi Amphianactis filia erat. an hunc ex Aphidante factum putabimus: Ἀμφιάνακτος pro Ἀμφιδάμαντος? Tenerethus hoc, ſi Euripidis Bellerophontes ſupereſſet.

De *Auge* iam ſup. II, 7, 4. p. 153. 4. fere eadem vidimus. cf. Not. p. 459 extr. 460. 1. Similia fere habet Schol. Lycophr. 206. Itidem *Neaeram* Pereï filiam idem memorat, Pauſ. quoque l. c. p. 605. ſed Autolyco nuptam. *Cepheus* et *Lycurgus*. Adiungit *Amphidamantem* Pauſ.

Paus. VIII, 4, p. 606. iidem ap. Apollon. I, 161 sq. cum Lycurgi filio Ancaeo, de quo paullo post. De *Cepheo*, quem Hercules belli socium in Hippocoontidas habuit II, 7, 3. et qui inter Argonautas fuit: I, 9, 16. p. 56. vide sup. Not. p. 457. Eius filia *Aerope* a Marte compressa, Paus. VIII, 44. extr. unde natus *Aeropus*, pater *Echemi*, qui cum Hyllo pugnauit sup. Not. p. 503. *Augae* Mineruae sacerdos. Scilicet Tegeae Aleae Mineruae inprimis celebris religio: v. Paus. VIII, 45. p. 693. φωραθῆσα. plenius ap. eund. c. 4. p. 606. ἐφωράθη τοκετῷ ἐξ Ἡρακλέους. ap. Strab. XIII. p. 915. B. ὑπὸ Ἀλέου . . . φωράσαντος τὸν τὴν τοῦ Ἡρακλέους φθοράν. eod. loco apponitur argumentum Euripidei Telephi, in quo mater cum filio arcae inclusa ad Caici ostia enatauit. Conuenit Paus. altero loco p. 606. Alii poetae Augen induci et in mare proici, modo

cum puero, modo nondum enixam, narrauerant; alii variauerant alia. Proxime ad noſtrum Diodor. IV, 33. ἐπὶ θανάτῳ, at ſup. p. 154. a patre ablegata fuit, vt in ſeruitutem venderetur. Obſeruata diſcrepantia etiam aliis, vt Goenſio Obſſ. p. 52. qui coni. ἐπ' ἐξαγωγῇ. ſed diuerſos auctores ſequi noſter auctor putandus eſt. παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε. atqui ſupra II, 7, 4. erat: αὐτὴν γυναῖκα ἐποιήσατο. Iudicium apponit Commelinus: non eſſe haec ἀσύστατα. equidem hoc concedam; alienum tamen ab vſu loquendi et narrandi; etiam Pauſ. VIII, 4. extr. συνῴκησεν (non ἦσαν) ἀραθέντι τῷ Τεύθραντι, et Schol. Lycophr. 206., vbi noſtrum exſcribit, γυναῖκα ἔσχε. alterum ſubſtituere in promtu ſane eſt; nec tamen licet aſſequi, vnde corruptela inferri potuerit: niſi forte fuit παρέλαβεν αὐτήν, et, cum erratum eſſet παραλαβών, ſupplenit alter ex eod. loco II, 7, 4. vbi

de

de Hercule ἀγνοῶν ἔφθειρε. Κορίνθου lego e Diod. IV, 33. et quia Tegeatarum demus est Corythenses apud Pausan. Alius Corythus Paridis et Oenones f. ap. Schol. Lycophr. 57. vulgo legebatur Κορίνθου, Pal. Κόρινθον. V. R. 3. Κόρινθος. ζητήσας τοὺς γονέας, ad hos errores Telephi spectat egestas, a Tragicis celebrata; unde illud Timoclis Comici: ὁ μὲν γὰρ ἂν πέντε πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾴων φέρει. cf. Aristoph Nub. 918. Ran. 866. vbi Spanhem. Sed res satis nota vel ex Horatiano: *dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exul uterque* etc. De oraculo haec sunt ap. Suidam in ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι, Τηλέφῳ μαντευομένῳ γενομένῳ περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τέκους ἐλθὼν, εὕρῃς τοὺς γονεῖς, τὸν δὲ θεὸν προπαίξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν, ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρα-

γίνεσθαι, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Erat porro παραγίνεται. εἰς Μυσίαν, ... γίνεται καὶ . . . γίνεται. Ieiuna oratio, et haud dubie interpolata. De prima parte satis constat: nam Aegius παραγίνεται posuit, cum in libb. reperiret παραγένομεν. in Pal. D. V. M. R. 3. erat παραγενομένου. refinxi παραγενόμενος. vltimo loco pro γίνεται fuit forte καθίσταται. nisi θεὸς παῖς et γίνεται καὶ ab interpolatrice manu sunt, vt adeo fuisse videatur: παραγενόμενος εἰς Μυσίαν — Ταύθραντος τελευτῶντος, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. pro θεὸς in Pal. erat θεός, in ceteris θεῶν παῖς.

f. 2. *Lycurgus*, obscurus alioqui homo, vt Paus. VIII, 4 extr. ait, ex Homeri tamen loco Il. η, 142 sqq. notus, claros filios habuit *Ancaeum*, *Epochum*, *Amphidamantem*, *Iasium*. Ancaeus venationi Calydoniae interfuit sup. I, 8, 2.

p. 34. v. Not. p. 118. et expeditioni Colchicae I, 9, 16. p. 56. Apollon. I, 164. Epochum Schol. eod. loco v. 164. 172. memorat, modo Ἐπίοχον, modo Ἔποχον. Epochum cum Ancaeo agnoscit Pausan. p. 606. sed ignorat reliquos, quia ei Amphidamas Lycurgi frater, Alei filius est. Iasus, qui et Iasius, filia Atalanta inclaruit. legebatur pro eo Ἰδαῖος praue, quod seqq. docent. Porro pro Cleophile vel Eurynome, tertia vxor Lycurgi Antinoe editur ap. Schol. Apollon. l. c. I, 164. Κλεοφύλης Pal. Ox. Κλιοφίλης καὶ E. Dorv. Eurysthei vxor *Antimache*. in Anaglypho Farnesio Admeta mater et filia editur: v. sup. Not. p. 375. *Iasi* et *Clymenes* f. *Atalanta*. Clymenae duae confusae ap. Schol. Od. λ. 325. haec altera e Minyae filiabus; nam Minyadum magnus fuit numerus, a quibus orti Minyae: v. Not. sup. p. 178. Schol. Apollon. I, 230. Perizon. Aelian. III, 42. Verheyk. ad Anton. Lib. 10 pr. De *Atalanta*

lanta Iasi f. Arcadica puella venatrice, monitum sup. Not. p. 119. Gale ad h. l. add. Burm. Catal. Argonaut. et ad Ouid. Met. VIII, 318. X, 565. ad Hygin. f. 185. item f. 99. 173. ad Propert. I, 1, 9. Sufficere tamen potest vel vnus Simson. p. 262. 3. Μελανίων Pal. R. 3. perpetuo errore. ἐξεθ. αὐτῇ Pal. V. D. forte inserta vox, cum semel erratum esset ταύτης pro ταύτην, ad seqq. cf. Aelian. V. H. XIII, 1. qui sophistae alicuius seu rhetoris scrinia expilauit. εὐρ. κυνηγὸν indocte P. D. V. Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος. de caede hac Centaurorum v. Callim. in Dian. 221. vbi cf. Spanhem. Λύκος P. Regg. D. Rhoetum fere Romani scriptores appellant, vt obseruatum a Bentl. ad Horat. II, 19, 23. Ὑλλαῖος iidem codd. De eo v. ad Virgil. II. Ge. 457. et Propert. I, 1, 13. ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον sup. I, 8. 2. ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι. male legebatur τιθέντι. sunt hi ludi ab Acasto

facti

facti in patris funere. cf. I, 9, 28. v. Not. p. 229. De iis loc. claſſ. in Pauſ. V, 17. p. 421. vbi inter argumenta arcae Cypſeli ſunt. Qui in iis vicere, recenſentur ap. Hyg. f. 273. nec tamen in iis Atalanta memoratur; ſed Peleus victor luctae. Interfuerant iisdem ludis Boreadae ap. Apollon. I, 1304. At ſeqq. de curſus certamine propoſito ad alteram Atalantam Schoenei f. ſpectant: de quo curſu nota loca ſunt ap. Ouid. Met. X, 560 ſq. Hyg. f. 185. ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἔπεισεν. ſingulare exemplum τοῦ γαμεῖν de femina: notatum iam ab Oudend. ad Thom. M. p. 192. τοὺς δρόμους. in Med. τοὺς δάμους. προϊοῦσα. haud dubie corrigendum προϊσῖσα, *procedere inde curſum iubens*: conſtituit illa, vt curſus initium inde fieret. Hygin. l. c. *termino conſtituto, vt ille inermis fugeret, haec cum telo inſequeretur: quem intra finem termini conſequuta fuiſſet, interficeret*

(hoc

(hoc est, καταληφθέντι θάνατος ὠφείλετο) *eiusque caput in stadio figeret* (in illo ipso palo, σκόλοπι, quem pro carceribus terrae impegerat.) καταληφθέντι. nam, vt vidimus, ipsa insequitur. αὐτῷ sublatum velim. Μελανίων Pal. D. M. vt sup. p. 613. cf. ad Palaeph. 14. *Poma a Venere accepta.* v. Ouid. Met. X, 644 sqq. Philetas in Schol. Theocr. 2, 118. τὰ οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα μᾶλα Διωνύσσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. *mala Dionysi, quae Hippomeni Venus dedit detracta capiti suo.* Alter Schol. ad 3, 40. minus docte poma Hesperidum subministrat. διωκόμενος. monet Abresch. Animadv. ad Aeschyl. p. 81. esse: *cursu contendens.* nil refert; ille tamen praecedebat. τὰ ῥιπτούμενα. ferendum hoc, etsi ἔῤῥιπτεν antegressum. μὴ ante θηρεύοντας importuna vox: bene Canter. coni. συνθηρεύοντας. Nov. Lect. III, 13. εἰς τὸ τέμενος Διός. Cybeles fanum est

ap.

ap. Ouid. Met. X, 686. vnde simul patet, in Boeotia ad Oncheſtum hoc certamen curſus eſſe factum. Iouis tamen fanum etiam Hygin. l. c. memorat, εἰς πλέονταϛ Aegii libb. c. Dorv. In ſeqq. (multo magis ſup. I, 8, 2. p. 34 extr.) apparet ipſum Apollodorum de diſcrimine vtriusque Atalantae (v. ſup. p. 676. 7.) non recte ſtatuiſſe. Recte Heſiodus Iaſi filiam, Arcadem puellam, a Schoenei filia, quae Boeotica fuit, diſtinxit. *Schoeneum* inter Athamantis filios vidimus I, 9, 2 extr. fuit Schoenûs Boeotiae vicus, Il. β, 497. vbi ab hoc Schoeneo illum dictum putat Schol. Idem tamen de Schoenunte Arcadiae aſſerit Steph. in h. v. cf. Pauſ. VIII, 35 extr. Εὐριπίδης. an in Meleagro? *Maenalum* inter Lycaonis filios vidimus. vix tamen is huc referri poterit. De *Hippomene*, Megarei f. v. loc. cit. Ouid. Met. X, 605. et not. item ad Hygin. f. 185. *Parthenopaeus*, Ata-

Atalantae proles: intelligenda Arcadica. Male Diod. IV, 65. Schoenei filiam matrem edit. Milanionis filius erat sup. c. 3, 1. cf. sup. Not. p. 612. 613. nunc nouum accedit hoc, quod Martis filius ab aliquo poeta fuit editus; e Meleagro natus est ap. Hygin. f. 70. et 99. Antea legebatur, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἄρεος. media verba ignorant codd.

Cap. 10.

Sequitur altera pars *mythorum Arcadicorum*, cum *Laconicis* et *Troianis* fabulis coniuncta, quae adeo ex iis, tanquam vinculo aliquo, aptae et nexae sunt c. 10. 11. 12. f. 1-6. Procedunt haec omnia a VII. *filiabus Atlantis*, quarum vna, vel duae, a mortalibus, reliquae a diis amatae fuere, duae, *Celaeno* et *Alcyone*, a Neptuno; tres a Ioue: *Maia*, e qua *Mercurius* natus f. 2. *Taygete*, Lacedaemonis mater, quae *La-*

co-

conicis fabulis locum facit ſ. 3-9. c. 11. tandem *Electra* viam munit *fabulis Troianis* c. 12.

ſ. 1. In *Atlante*. diuerſa mythorum genera confuſe cumulata ſunt. Erat Atlas in theogonicis carminibus; hinc in Titanomachiis; tum mons extremae Africae, qui ſub ſole occidente continentem finit, conuexa caeli tanquam onus ſuſtineri videri poterat; inde liberior poeticis figmentis campus; frequentari et coepere in Perſei et Gorgonum, tum in Heſperidum fabulis, et in Heracliis v. ſup. II, 5, 11. Tandem in Arcadiam immigrauit. totum hoc genus, variisque modis fuit tractatum et ornatum, aſtronomicis fabulis aſſumtis, propter Pleiadum genus ab Atlante ductum. Fundus rei ipſe in Homero eſt, cui Atlas prudens et maris profunda noſſe et colu. minas, quibus caelum ac terra ſuſtinetur, tenere dicitur, Od. a, 52. 53, phantaſmata

hoc a monte ducto, cuius radices extremae in maris fundum procurrunt, caelo vertici incumbente. Ex Schol. Il. σ, 486. intelligo, in fabulis Atlanticis Hellanicum praeiuiſſe. (hauſit ex eo loco ſua Eudoc. p. 339.) Πληϊόνη et Πληϊάδες. Ionicam ac poeticam formam ſequuntur et alii, etſi ſint Πλειάδες, et Πλειόνη. Plures de Pleiadibus fabulas collectas v. in Schol. Homer. l. c. add. Schol. Pind. N. 2, 17. (Nimis diuerſam, ab Amazonibus petitam, diuerſa quoque nomina, habet Schol. Theocr. 13, 25. e Callimacho.) Nomina Pleiadum h. l. ſunt eadem et eodem ordine, quo ap. Arat. Phaen. 262. 3. Ἀλκυόνη, Μαρόπη τε Καλαινώ τ' Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Τηϋγέτη καὶ πότνια Μαῖα. Nec aliter in verſi. ap. Schol. Pind. l. c. *Siſyphum Meropen* duxiſſe, ipſe Apollodor. I, 9, 3. tradiderat. et ita fere omnes. At de altera non aeque conueniunt ſcriptores.

Vnam

Vnam tantum *Meropen* mortali nuptam, (quo factum, vt vna e Pleiadibus obscurato lumine sit; etsi alii aliter cauſſam narrarunt, ap. Schol. Homer l. c.) Sisypho, at *Steropen* a Marte amatam, ex eaque Oenomaum natum narrat Eratosth. c. 32. Ita Oenomai matrem ediderunt Steropen et alii, inque iis Hellanicus princeps in Schol. Il. σ, 486. De hac diuersitate, cui locum fecit Pelopidarum stirps saepe a poetis expositа, iam accurate actum ab Intpp. Hygin. f. 84. f. 159. et a Mezir. ad Ouid. T. II. p. 347 sqq. *Celaeno* ad Thebanas fabulas spectat, ex hac Neptunus sustulit *Lycum*, qui diuersus est ab altero Lyco, Nyctei fratre, qui statim memorabitur. Conuenit Eratosth. c. 23. Κελαινὼ, ἐξ ἧς Λεῦκος leg. Λύκος. quod in fortunatis insulis, ex cauſſa nunc incognita, ille collocatus est, a valde antiquo poeta profectum esse debuit. Ita Rhadamanthum,

Pelea, Cadmum, Achillem eo transtulerant: Pindar. O. 2, 137 ſq. Additur Eurypylus ap. Schol. Apollon. IV, 1561. Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος. qui ex Europa, Tityi filia, natus vulgo dicitur, inprimis a Pind. P. 4, 81. ſed ſatis de hoc Burm. Catal. Argon. Nycteum tertium filium e Celaeno addit Hygin. f. 157. ſed idem eam Ergei filiam prodit. Prorſus ab his recedit Schol. Lycophr. 132. et 219. qui Lycum et Chimaereum e Celaeno et Prometheo natos memorat. pro ὤκισε, male edebatur, vt et in codd. eſt, ὤκησε. *Alcyone.* Med. ἀκυόνη. Pauſ. IX, 20. τοῦτον δ' (*Eleuthera*) Ἀπόλλωνός τε καὶ Ἀλθούσης εἶναι τοῦ (leg. τῆς) Ποσειδῶνος. Eadem fere Schol. Heſiod. p. 235. ἡ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Ἀλθουσαν. de inſolentiore vſu τοῦ ταχυοῦν de matre, iam monitum ſup. p. 9, nec tamen ab Apollodoro eſſe arbitror; conſentanea erat ora-

oratio ceteris ἐξ ἧς Θ. μὲν ἐτέκνωσε sc. Neptunus. Ἀλκυονα inter Apollinis amicas est et ap. Clement. Coh. p. 27, 30. Ab *Eleuthere* dictae Eleutherae, vicus Boeotiae v. Steph. in h. v. Alii tamen diuersum hunc ab altero faciunt: v. Intpp. ad Hygin. f. 161. et 225. καλλίστην eiiciendum; in margine forte appositum, et alieno loco infartum. Hyperetem et Anthen apud Troezenios pro liberis Alcyones et Neptuni habitos narrat Paus. II, 30. p. 182. Fuit quoque Alcyone inter sacerdotes Argiuas: Dionys. I, 22. nisi forte Ἀλκινόη illa fuit, Stheneli filia, sup. II, 4, 5. Τριέα emendaui. erat Τρέα, forte et hoc ex correctione Aegii. nam in codd. ὑβρέα est et mox ὑβρέως. At Τριέα satis firmat Schol. Il. ο, 488. Eratosth. 23. Ἀλκυόνην, ἐξ ἧς Τριεύς. cf. ad Hygin. 157, not. 5. 7. et 195. *Hyrieï* et *Cloniae* liberi *Nyctëus et Lycus*. cum his et Orion.

v. Ant. Lib. 25. Schol. Il. σ, 486. cf. Not. ſup. p. 48. *Clonia* male ſcribitur κολουία ap. Schol. Lycophr. 328. Iam Nycteus et Lycus ſunt iidem, de quibus ſup. c. 5, 5. eſt quidem ibi Nycteus χθονίου. ſed hoc ab indocto homine inſertum eſſe admodum probabile fit: v. Not. p. 481. *Lyci* nomen magnas facit turbas; et ſunt fere tres, qui proprie diuerſi, plerumque confunduntur; Lycus I. Celaenus et Neptuni f. Lycus II. Hyrici f. Nyctei frater. Iam tertius aliquis Lycus, Lyci II. filius apud Tragicos, iniurius in liberos Megarae, et ab Hercule interfectus: ſup. Not. p. 438. Eurip. Herc. fur. 27 ſqq. et Hygin. f. 32. vbi et is ipſe Neptuni filius editur. De *Antiope* ſup. c. 5, 5.

ſ. 2. Ad ſeqq. inprimis conferendus Hymnus Homericus in Mercurium. ἐν πρώτοις. vix puto pro *primis vitae initiis* ita loquendi morem fuiſſe. corrupta ſunt. forte

forte fuit ἐν σπαργάνοις. et sequitur ἐκδύς. Notum vel ex Luciani D. D. 7. (vbi exemplis furtorum adde aliud satis lepidum in Schol. Il. ω, 24.) et in Hymno v. 151 εἰς Πιερίαν; nec aliter in Hymno v. 70 sq. Paullo aliter haec ornata et variata sunt ap. Anton. Lib. 23. ... ἵνα μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν. notandus vsus τοῦ ὑπὸ pro διὰ, tum res ipsa exponitur in Hymno v. 75 sqq. etsi interpolato in loco. ibi boves connexas incedere facit, ipse sequitur, auersus ea ipse, simul tamen, vt confundat vestigia, frondibus subnexas habens plantas, quibus arenam verrat: igitur ὑποδήματα τοῖς ποσὶ intell. αὐτοῖς, ποῦ Ἑρμεῖ. alias ipsarum boum esse possent. τὰς μὲν βύρσας. hoc ipsum in Hymno v. 124. 403. 4. eo, puto, consilio, vt aridis, coriis vti posset. χέλυν. intellige testudinem e genere terrestrium. πρὸς τοῦ ἄντρου D. R. 3. ἐντεῖνας pro ἐντείνας vitium est ed. Par.

Mox erat vulgatum: ἐργασάμενος λύραν ἐποίησε, καὶ πρῶτος κρέα ὤπτησε, καὶ λύραν εὗρε κ. π. quae ex margine in contextum venisse iam Gale monuit: absunt quoque verba a Pal. et Vat. forte et aliis. ποίποτε Vat. D. R. 3. ποῖόν ποτε ed. pr. at ποῖποτε e Pal. Commel. ἐκ τῆς μαντικῆς. hoc idem Schol. Il. ο, 256. παραγίνεται. debebat propter reliqua παρεγένετο. obiurgationes et minas v. in Hymn. 253 sq. πρὸς Δία κομίσας. ita iam recte distinctum in ed. pr. et recte versum. editum tamen προςδιακομίσας in edd. seqq. etsi Fabro et Galeo improbante. Διὸς καὶ κελ. Pal. litterarum compendium non assequente librario. Post ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ Ἀπόλλων antea legebatur: (αἰτήσας ταύτην, ἔλαβεν, Ἑρμοῦ ἐκείνην διδόντος, ὁ Ἀπόλλων) ἀντιδίδωσι. Verba absunt a codd. P. D. Regg. nec sunt in ed. Rom. recepit tamen ea, etsi abesse posse censebat, Commelin. Scilicet Aegius in No-

tis

tis ex vet. cod. addenda esse monuerat. Et est sane probabilior ratio, excidisse verba fugientibus librarii oculos iis, quae inter bis positum Ἀπόλλων interposita erant; sed tum vltima sic constituenda: ἔλαβεν, Ἑρμοῦ διδόντος, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀντιδιδωσι τὰς βόας. Corrupta et mancā est quoque in eadem fabula oratio Eratosth. 24. pr. κατεσκευάσθη λυτὴ ἐκ τῆς χελώνης, καὶ ἡ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν . . . κατέλαβε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων. σύριγγα. Pal. D. R. 3. σύριγμα. τὴν χρυσῆν βάβδον ἐδίδου. v. Hymn. 509. 528 sq. qui locus multis modis corruptus. Schol. Il. o, 256. μαθὼν δὲ ὁ Ζεὺς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν βάβδον. ἀφ' οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη. ἔλαβε τὰ (Apollo) παρ' ἐκείνου τὴν λύραν. ὅθεν καὶ χρυσάορ ὀνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. (Recentiorum hanc esse vocis χρυσάωρ interpretandi rationem, docent Grammatici ad Il. ε, 509. scilicet antiquioris mu-

ris hoc epitheton esse ignorabant, quo Apollini ensis aureus, vti Amyclaeo gladius et hasta, erat. τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Dorv. τὴν ψήφου. Igitur haec diuinatio Mercurio propria fuit; erat inter genera diuinandi per sortes, et potuit et ipsa esse varia, seu calculis quibus luditur, seu quibus computatur: ita etiam in genethliacis calculorum vsus erat, ad computandum scilicet: vt in Epigr. Anthol. lib. II. p. 133. Steph. Καλλιγένης etc. Proprio autem nomine ψῆφοι hae θριαὶ sunt: v. Etymol. M. Hesych. h. v. et ibi laudd. tributae tamen et hae Apollini a Callim. in Apoll. 45. κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες. apud Zenob. V, 75. Minerua earum inuentrix traditur. In Hymno v. 543 sq. ad Moeras ablegatur ab Apolline Mercurius, vt ab iis fata discat, vaticinandi arte ceteroquin interdictus, quam hic cupit addiscere et tractare, ἁπαλθεῖν.

f. 3.

ſ. 3. *Taygete*, parens Lacedaemonis, a quo ſtirps Laconum duci ſolet v. Pauſ. III, 1. add. Schol. Eurip. Or. 626. — ταῦτά γε pro ταυγέτη indoctus librarius Dorv. ἐκ Διὸς ſc. τίκτει ex ſ. 2. pr. Ante Λακεδαίμονος edd. καὶ, quod eieci, ignoratum quoque ſcriptis. Σπάρτης τῆς Εὐρώτα. in codd. εὐρώτας (εὐρώσας D. εὐρώπης M. R. 1.) τῆς σπάρτης. Νύμφης Νηΐδος, vt. I, 7, 6. Εὐρυδίκη vid. II, 2, 1. extr. in codd. Pal. D. R. 3. male εὐρυδίκης. Ἀμύκλα, dorico caſu. Ἀμύκλας eſt vitium ed. Par. non var. lect. Λαπίθου. *Lapithas*, indigena, cuius monumentum, Lapithaeum, in Taygeto monte, memoratur a Pauſ. III, 20. p. 262. diuerſus ille puto a Lapitha progenitore Lapitharum in Theſſalia. ap. Steph. in Λαπίθη. Diodor. IV, 69. De *Hyacintho*, cuius ſepulcrum erat Amyclis in Apollinis fano, ſecundum Pauſan. II, 18, 19. egi in commentatione ſingulari (*Antiquar.*

quar. Auffätze P. I.) Excidit τοῦ ante Ἀπόλλωνος. Dorv. et R. 3. τοῦ Ἀπόλλω. forte τὸν τοῦ Ἀ. Locum exscripsit Tzetza Chil. I, 242 sqq. Κυνόρτου δὲ Περιήρης. interponitur in edd. παῖς, quod abest a codd. addiderat puto Aegius e Schol. Lycophr. 511. vbi fere hic locus exscriptus. Hic *Perieres* Cynortae f. ab aliis inter Aeoli filios referri solitus, vt sup. I, 9, 5. vidimus, et iterum mox f. 4, extr. *Gorgophonen* ille ducit: v. ibid. et II, 4, 5. p. 102. l. 5. Στησίχορός φησι. forte in Helena. καὶ τίκτει sc. αὕτη. sed forte fuit Σ. φησιν, ἢ τικτει. τῆς Οἰβάλου. male Οἰβάδου P. cum al. idem vitium erat in Luciano D. D. 14, 1. *Aphareï* seu Apharetis filii, *Apharetidae* dicti poetis, saltem Idas et Lynceus, sunt inter notissimos: v. Theocr. 22. Pind. N. 10, 112 sq. Apollon. I, 151 sq. De *Ida* sup. I, 7, 8. 9. de *pugna cum Dioscuris* mox c. 11, 2. *Pisus* minus

nus clarae; occurrit tamen in area Cypseli, inter certantes in ludis funebribus Peliae, Paus. V, 17. p. 421. *Arene* Oebali filia. Sic Pherecydes in Schol. Apollon. I, 152. at Polydorum Pisander, Laocoosam Theocritus prodiderat. Λαοκόωσαν. (in Theocr. Id. 22, 206. Λαοκόοσσα editum.) ἢ Ἄρνης τῆς Αἰόλου addit Schol. Lycophr. l. c. Ab Arene urbe Messeniae dicta, v. Paus. IV, 2. Mox editum erat: ὀξυδερκία δὲ Δυγκεὺς ἤνεγκεν, fine sensu. restituimus alium ordinem verborum et διήνεγκε, *excelluit*, e codd. consensu. *Leucippi filiae*, Leucippides, et ipsae satis clarae: de earum raptu mox c. 11, 2. καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου absunt a codd. assuta, suspicor, ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. d. Inachi tamen aevum nimis remotum. ἔγημαν, Διόσκουροι, interferendum οἱ Δ. Pal. V, D. R. 3. ἔγημε Διόσκουρος. tantus horum hominum fuit stupor. De *Arsi-*

noe

nos praecipuus auctor Aſclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις ap. Schol. Pind. l. c. P. 3, 14. verſus: ἦδ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν, Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα εὐπλόκαμον τ' Ἐρίωπιν. et poſtea: Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Arſinoen addit quoque Pauſ. II, 12. p. 237. IV. 3. pr. IV, 31. p. 358 vbi Meſſenios Aeſculapium ex ea natum tradidiſſe profitetur. De *Aeſculapio* fabularum varietas diſerte a noſtro expoſita, ſaltem ex parte. add. Pauſ. II. 26. p. 270. 1. Schol. Pind. P. 3, 14. Induxit haec varietas Ciceronem, aut Stoicos quos exſcripſit, de N. D. III, 22. vt tres Aeſculapios fuiſſe traderent. Petitum hoc a frigido illo philoſophorum acumine fabulas in ordinem redigendi. Immo vero tenendum, diuerſis modis fabulas has tractatas et ornatas fuiſſe a poetis. Ita natus ille dicitur pluribus locis ſalubritate cla-

claris, v. c. ad fluuium Lethaeum circa Triccam Theſſaliae ap. Strab. XIV. p. 957. D. ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ, Lariſſae, ſeu vt alii, et ipſe Pherecydes, Laceriae ad Paludem Boebeidem: v. Schol. Pind. P. 3, 60. Prouocat ad h. l. Theodoretus de Gr. affect. Serm. 8. notante Galeo. Tradita erat haec ſtirps in Hymno Hom. in Aeſculapium. (n. XIV.) et in verſſ. Heſiodi ex Eoeis, quos excitant Strabo IX. p. 674. C. (442.) et XIV. p. 958. A. (647.) Steph. in Ἄμυρος et Schol. Pind. P. 3, 14. et 48. tum in ipſo Pindaro, eo loco. Sed pleniores illos verſus, quam in fragm. Heſiod. extant, apponemus: Ἡ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς, Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο, νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής . . . . . Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτός. Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα . Φοίβῳ ἀκερσινόμῃ,

κόμῃ, ὅτι Ἰσχὺς γῆμε Κόρωνιν Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτου θύγατρα. *Aut qualis Didymos sacros colles inhabitans, in campo Dotio* (Thessaliae) *ex aduerso vrbis Amyri vuis fertilis in Boebiade palude lauit pedem virgo innupta — Ad eum nuntius venit a sacris epulis* (hoc non satis assequor: an fuit ἱερὴν ἐπὶ δαῖτα *ad sacrum Delphicum*, cui intererat deus? τῷ μὲν autem legendum; non τῇ) *coruus Delphos et indicauit* facinus indignum *Phoebo intonso, quod Ischys Elati f. duxerat vxorem Coronidem Phlegyae* a diis *genus ducentis filiam.* Fuit adeo Ixionis soror, si quidem a Phlegya nata est. Alteram hanc de Coronide Aesculapii matre famam, in quam et Pherecydes consenserat lib. I. (v. Schol. Pind. P. 3, 60.) tuebantur Epidaurii; et confirmatam eam responso Apollinis legere licet ap. Paus. l. c. p. 171. De *Coronide* hac v. Heins. ad Ouid. Met. II, 542. Hygin. f. 202. et

ibi

ibi laudd. Munk. ad Lutat. II, 7. Pro Φλεγύου, Φλένου et in marg. Φολέου Pal. hoc idem D. M. Vef. Vat. (nisi quod e Dorv. notatum est Φολίου, e Vat. Φωλέου) vt adeo omnes ex vno fluxisse dubitandum prorsus non sit. Mox editum erat: καὶ φασὶ ἐ. ταύτης Ἀπόλλων. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. Ἀπόλλων etiam in codd. Ἀπόλλω Pal. Ox. (quod sane et ipsum bene se habet cf. Gregor. de Dial. p. 71.) et praeterea ταύτῃ Pal. et R. 3. τὴν δὲ abest a Pal. V. D. R. 3. et in Aegii libris; nam is tollere iubet. quo ipso patet, aliunde (et sane statim idem repetitur) hoc esse illatum, omninoque turbatum aliquid in h. l. Sustuli ergo τὴν δέ. Alioqui τὴν δὲ εὐθέως συνελθεῖν defendi posset cum Koenio ad Corinth. l. c. exemplis aliis, vt sup. I, 3, 3. Clio συνελθοῦσα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα. et III, 12, 5. p. 249. de Cassandra. ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν. item

I, 4, 1. p. 12. Ἀπτὼ δὲ. συνελθοῦσα Δεί. vt adeo Gale perperam emendare vellet τῇ δὲ καὶ, quia communi vſu ἀνὴρ συνέρχεται γυναικί. In ſeqq. non minus turbatum. Legebatur τοῦ δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἁλομένην, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συναικεῖν. Pro τοῦ δὲ, quod haud dubie vitio laborat, et pro quo Faber ἔπειτα, Gale μετὰ τοῦτο δὲ, coniiciebant, nunc τὴν δὲ locum habet, quod et Aegius cum Commel. viderat. Tum ἁλομένου vel ἁλομένῃ ſcripti, vitio nato ex proximo. συναικεῖ Pal. quod ſequitur, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ, ab Aegio interpolatum eſſe ſuſpicor; nam in codd. eſt Ἰσχύϊ (τῷ addunt Regii) Κλαυκίας ἀδελφῷ, haud dubie e gloſſemate in margine, eoque depravato, nam Καινεύς, Caeneus, fuit Elati filius, adeoque Iſchyis frater; a fratre tamen declarari a noſtro vir aliquis ſolet. Itaque haec omnia vncinis inclusi, tanquam adulterina. Alter

ter ſentit vir doctiſſ. ad Anton. Lib. p. 135. Iſchys eſt ſatis notus Elati f. v. Pind. P. 3, 55. Pauſ. II, 26. add. Hymn. in Apoll. 209. 210. Sed ex Arcadia translata in hac fabula omnia ſunt in Theſſaliam, Elatus, Iſchys, Coronis, et Phlegyas: cf. Not. ſup. p. 584 ſq. τὸν μὲν ἀπαγγέλλοντα κόρακα. de *corvo* hoc v. Schol. Pind. P. 3, 59. vnde patet, Pherecydem fuiſſe auctorem eius fabulae. Ouid. Met. II, 534. 596. Vt coruo pro indice vteretur poeta aliquis, ex augurio duci potuit. Simili modo cornicis monitum comminiſcitur Apollonius III, 926 ſqq. docte quidem, nec tamen iudicio ſatis ſubtili. Decentius apud Pind. l. c. P. 3, 46 ſq. Apollo Delphis tum verſatus reſciuit hoc per fatidicam ſuam ſcientiam. ὃς τέως λευκὸν ἐόντα ἐπάϊσσε μέλανα. corrigere ὃν τέως in promtu eſt; aut cum Emperio καὶ τέως. ſed reliqui, quia totam ῥῆσιν inſititiam eſſe cenſeo.

in R. 3. eſt ὡς et in marg. ἕς. Mox vt ſibi conſtet oratio, malim κατηρᾶτο. — ἐγκύσαν infertum erat poſt αὐτὴν δὲ, praue exemplo, in ed. Commel. cum Aegius ſuppleret ἔγκυον οὖσαν. a codd. vtrumque abeſt. in noua recenſione expungendum erit. καιομένης δὲ αὐτῆς. Sequentia praeclare expoſuit Pind. l. c. P. 3, 68 ſq. πρὸς Χείρωνα ibid. v. 9. et 39. et N. 3, 94. vbi v. Schol. παρ' ᾧ καὶ, nil refert, ſic an παρ' οὗ ſcribas *apud quem* et *a quo*. et τραφόμενος ſc. Aeſculapius, recte, etſi praecedit βράφος. τῆς Γοργόνος. male edebatur Γοργόνης. τὸ μὲν . . χυὲν et mox τὸ δὲ ad λαβὼν erit referendum: minus grata tamen et ſcabra haec oratio, non Apollodoro ſed librariis deberi videtur; natiua eſt quoque in Zenob. I, 18. qui hunc locum ante oculos habuit: τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν Φλεβῶν χυέντι, πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δ' ἐκ τῶν δε-

δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν. ὅθεν καί τινας τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. quis primus absurdum hoc figmentum in medium protulerit, non reperio. iis omissis Pind. l. c. 83. partim carminibus, partim herbarum succis, amuletis et ferro admoto, eum morbos curasse narrat, genera autem morborum designat vulnera sponte nata, aut externa vi facta, aut calore seu frigore male affectis corporibus. εὗρον δέ τινας λεγομένους etc. Sequentia, vereor vt ab ipso Apollodoro sint profecta: olent Grammatici sedulitatem, et fuerunt forte in margine apposita. Sunt fere eadem aut similia in Schol. Pind. P. 3, 96. et Schol. Eurip. Alc. 2. sed petissimum Sext. Empir. L. 12. adv. Grammat. p. 271. videndus. Illustrauit locum Hemsterh. in Lucian. T. I. p. 235. Apud vtrumque Scholiasten est: Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. (sc. αὐτὸν κεραυνωθῆναί φασιν) si haec recte

se habent, necesse est in nostro mendum cubare. Aegius et Galeus legunt: K. καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος λέγει· Ἐριφύλην καὶ Ἱππόλυτον, ὡς ὁ. His tamen aliunde nulla fides: et turbatum in ipsis Grammaticis video: vt reliqua praeteream, in Schol. Eurip. Apollodoro hoc tribuitur, quod Hippolytum resuscitasse Aesculapius fertur. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι. Atqui in ipsis Apollodori verbis: Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας. huius carminis argumentum supra p. 506. attigi; quomodo in eo Hippolyti mentionem facere Neoptolemus auctor potuerit, non assequor. Eriphylen ille nominare forte potuit, nam Aetolica tractauit, in quibus Alcmaeonis forte et Eriphyles mentio facta. At enim medela loci aliunde obtingit. Sextus l. c. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ αἰτιᾶται, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόν-

των

τῶν ἀνιερᾶ. bene ibi Fabric. noſtri memor fuit: eſtque adeo in h. l. ſic legendum: ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν. Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ. Steſichori carmen, Eriphylen, alibi memoratum non memini: fuiſſe in eo res Thebanae expoſitae, et in his novatum hoc, quod Capaneum et Lycurgum in vitam reuocatos ab Aeſculapio tradiderat. Suſpicor ad bellum Epigonorum haec ſpectaſſe, et reuixiſſe in eo Capaneum cum Lycurgo Pronactis f. de quo paullo poſt: vt de Iolao ſimile quid proditum vidimus ſup. Not. p. 498. Reſtat nunc altera difficultas de Hippolyto, in quo ad Naupacticorum ſcriptorem prouocatur. Sane quidem de eodem Staphylum in Arcadicis excitat Sextus Emp. l. c. ſed ibi teſtimonium dicere iubetur pro temporis nota, quod facta res dicitur in fuga et Troezene. Alioqui Hippolytus ad vulgarem narrandi morem eſt re-

referendus. cf. vel Virgil. Aen. VII, 770 feqq. Tibul. II, 3, 11. Sic eum Eratoſth. c. 6 et 29. memorat; et Hygin. f. 49. vna cum Glauco (vbi v. Munk.) et ex Eratoſthene P. A. II, 14. p. 453. vbi et inter ſidera relatum Hippolytum et Aurigam factum videmus: quae Troezeniorum fama fuit ap. Pauſ. II, 32. Vltimum inter reſuſcitatos Hippolytum fuiſſe monet Eratoſth. l. c. c. 6. Altero loco c. 29. etiam exulantis apud Hyperboreos Apollinis meminit, de quo cf. Schol. Apollon. IV, 611. vbi Apollinis lacrimae in ſuccinum mutatae ſunt. In Apollodoro Ἱππόλυτον alieno loco inſertum ſuſpicari licet: fuit forte: ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἱππόλυτον. Καπανέα δὲ καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ, καὶ ὁ τὰ Νόστ. λέγει. *Lycurgus*, paullo ante memoratus, qui fuerit, quaeras. Vnum Pronactis f. I, 9, 13. alterum, Pheretis f. I, 9, 14. Opheltae patrem, ſupra vi-

vidimus c. 6, 4. tertium Alei f. III, 9, 1. Se alterutrum ex prioribus illis fuisse, necesse est, de quo hoc in rebus Thebanis traderetur: nam ad bellum Thebanum vterque reuocandus; cf. Not. p. 168. et, si recte colligo, priorem, quandoquidem cum Capaneo coniunctus est: cf. paullo ante de Strsichori Eriphyle. Τυνδάρεω Dorv. cf. sup. p. 459. si *Panyasis* in Heraclea huius famae auctor fuit, in bello cum Hippocoontidis id locum habere debuit, (v. sup. II, 7, 3. p. 152. 3.) *Tyndarei* reuocati in vitam mentio fit frequentior: v. Zenob. I, 47. Lucian. de Saltat. 45. Plin. XXIX, 1. vbi cf. Harduin. At de *Hymenaeo* etsi plures sunt fabulae, simile quid vix alius quis memorat; ab Orphicis multo minus id expectarem; his igitur illustrandis non habeo quod afferam. An eo spectauit, quod a Proclo ap. Phot. p. 987. l. 24. est, Hymenaeum cani κατὰ τύδον καὶ ζήτησιν

σιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης, ὅν φασι γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι. De *Glauco* Minois f. v. sup. III, 3, 1. Μνησαγόρας ita e Pal. Vef. D. Reggi pro Μνησιγόρας vitiosum tamen et illud. Verum nomen *Melesagoras* et *Amelesagoras*. De eo vt Ind. Auctt. Alios in vitam restitutos memorat Sextus l. c. Schol. Eurip. l. c. inter hos Proeti filias: has etiam Sextus Empir l. c. ex Polyantho Cyrenaeo: qui idem reponendus in Schol. Eurip. pro Polyarcho, vt docuit Voss. de Hist. Gr. p. 186. B. Opp. Nullum nomen apponit, sed auaritia Aesculapium adductum vitae restituisse aliquem vita functum, narrauit Pind. l. c. et ex eo Plato.

s. 4. παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις. Vix sana haec. Vertitur: *ne, si mortales hanc medendi rationem adipiscantur, suis se viribus vicissim adiuuerint.* quae nec cum Graecis conueniunt et sensu idoneo carent. Saltem scribendum: μὴ λαβόντες ἀ. θεραπείαν παρ' αὐτοῦ, βοη-

θῶσιν ἀλλήλους, *ne homines medendi artem edocti ab illo, sibi mutuam operam praestarent*, adeoque se, inuitis diis, adversantes, a morte vindicarent. Vel sic tamen parum placet sententia loci. Auget suspicionem Zenob. l. c. I, 18. in quo est: διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι ταῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε. et Eratosth. c. 6. καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται etc. ἐκεραύνωσε, v. Pind. Nem. P. 3, 96 sq. Est Apollodoro ante oculos Eurip. Alcest. pr. qui Hesiodum sequutus erat. Plutonis de Aesculapio querelae pro causis memorantur ap. Diodor. IV, 71. Aliae causae videndae ap. Schol. Eurip. Alcest. pr. Sed vulgaris ratio operarum Admeto addictarum traditur amor Admeti: cf. sup. I, 9, 15. cuius praecipuus auctor Callimachus laudatur a Schol. Il. β, 766. (vtl

anti-

antiquior ratio necessitatis a Ioue impositae a Pherecyde repetitur, recte. v. verba mox ex Schol. Eurip. afferenda.) Callimachi locus est H. in Apoll. 48. 49. Apud Schol. Eurip. l. c. praecipuus auctor Rhianus laudatur: Ῥιανὸς δέ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου. (aut tollenda postrema, aut αὐτῷ) Amor hic Admeti et vita pastoritia Apollinis varie a poetis etiam Romanis tractata et ornata est: quod satis constat: v. laudd. ad Hygin. f. 49. n. 11. Meziriac. ad Heroid. Ouid. T. I. p. 449 seqq. *Cyclopes occisos* v. Hygin. f. 49. Diod. IV, 71. et primo loco Eurip. Alcest. pr. vbi in Schol. ipsa Pherecydis verba apposita sunt, digna quae repetantur: παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων, θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει (f. ἔκτεινε) τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας, κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων διὶ μεμφθεὶς,

ὅτι

ὅτι κτείνει (ἔκτεινε) Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστησε γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. de Cyclopibus cf. sup. Not. p. 9. 10. ἐμέλλησε. male edebatur ἐμέλησε, cum verum Pal. V. R. 3. ipsi exhibeant. Ζεὺς δὲ ἐμέλει ῥίπτειν etiam peccatur in Zenob. l. c. De Neptuno et Apolline v. sup. p. 382. 3. θητεῦσαι. iterum in poenae loco: v. sup. de Cadmo p. 556. de Hercule Not. p. 442. τούτου λατρ. ed. pr. et D. emendatum e Pal. a Commel. πάσας inclusit vncinis Commel. nescio qua de caussa: legitur in codd. et in ipso Zenob. l. c. Quod autem Apollo boues *gemelliparas* fecisse dicitur, id ad effectus praesentiae dei pertinet. Petitum autem hoc ex poeta aliquo. Sic quoque Callimach. in Apoll. 50 sq. Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον etc. ἡ δέ κε μουνοτόκος (*ouis quam ille propitius adspexerit*) διδυματόκος αἶψα γένοιτο. cf. similia locus, in H. in Dian. 129 sqq.

Pro

Pro bubus alii poetae, inprimis Callimach. in Apoll. 48., Admeti equos Apollinem pauiſſe narrant, ipſe Homer. Il. β, 766. cf. Schol, Il. φ, 448. vbi laudatur pro teſte Apollodorus: ſed verba libros integriores expectant. Alioqui conuenire cum equorum paſtione videtur illud, quod Admeti equi fuere praeſtantiſſimi, quibus mox vſus filius Eumelus: Il. β, 763 ſq. ψ. vbi v. Schol. ad 383.

Perieris ſtirps duplici modo tradi ſolita, ab aliis vt ab Aeolo duceretur, ab aliis a Cynorta, adeoque a Lacedaemone. Altera fuit Meſſeniorum, altera Lacedaemoniorum narratio. Hinc orta perpetua nominum confuſio et perturbatio. Conferri poteſt Meziriac. ad Ouid. Heroid. p. 21 ſq. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες. haec iam ſupra vidimus I, 9, 55. p. 44. vbi de Periere et Gorgophone ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως ἔτι τὸ Ἰκάριος, παῖδες ἐγένοντο. oblitus ibi ſum

mo-

monere illa: καὶ Τυνδάρεως ἔστι τε Ἰκάριος haud dubie esse adulterina; de his duobus nemo illud tradidit, de Aphareo et Leucippo multi. arguit corruptelam etiam hic locus, in quo versamur, sed hic alia in parte corruptus videri potest, dum Κυνόρτου δὲ Περιήρην, τοῦ δὲ Οἴβαλου sequitur, quod generis ordini, ab aliis proposito, repugnat; nam Cynortae f. Oebalus. Itaque eiicienda forte sunt illa Περιήρην, τοῦ δὲ, et relinquenda; Κυνόρτου δὲ Οἰβάλου. Adsumtum aliquid esse ex margine vt suspiceris, iam hoc facere potest, quod in codd. Περιήρης est. In eandem emendationem videbam quoque incidisse Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 269. Itaque iam in eo eram, vt voces vncinis includerem. Enimuero retudit impetum hoc, quod Oebalus Perieris filius passim perhibetur: Schol. Eurip. Or. 458. Βάλου (leg. Οἰβάλου) τοῦ Περιήρους παῖδες εἰσὶ Τυνδάρεως, Ἴκαρος, Ἄρνη, Ἀφίνη καὶ

καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἱπποσόων. Eustath. ad Il. β, 581. p. 293, 10. Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους — οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης, καὶ Ἴκαρος καὶ Ἄρνη (Ἀρήνη sup. f. 3.) γνήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ Ἱπποθόων (leg. Ἱπποσόων. idem vitium in Schol. ad e. l. qui similia appoſuit.) Etiam Oebalo, pro Naiade *Batea*, Gorgophonem Perſei f. aſſignant ii ipſi, qui alioqui eum Cynortae filium edunt, vt Pauſ. III, 1, p. 204. potuit hoc fieri alteris nuptiis, et Gorgophone eſſe potuit Perieris vidua. Rem tandem conficit hoc, quod ipſe Apollodor. ſup. I, 9, 5. haec ita praemiſerat: *Multos Perieren non Aeoli filium facere, ſed Cynortae.* Poſt Βατείας nomina exciderant R. 2. vitio, non conſilio. Alia Batia Teucri f. inf. c. 12, 1. Ἰκαρίαν, qui erat paullo ante Ἰκάριος, nota varietate nominum huius formae.

f. 5. *Hippocoontis filios* XX. numero fuiſſe tradit Diodor. IV, 33. p. 278. memo-

morantur h. l. XII. Nomina quatuor ap. Pausan. sunt III, 15. Ἄλκιμος, Ἐναραιφόρος, Δορκεὺς, Σεβρὸς, et insuper alio loco c. 14. p. 241. Εὐμήδης. Iam Δορυκλεὺς est forte Δορκεὺς Paus. Σκαιὸν Herodotus agnoscit, v. sup. Not. p. 456. Ἐναρσφόρος, erat Ἐμάρσφορος, quod emendarunt iam Faber et Gale. Ἐνασφόρος est ap. Plutarch. Thes. p. 14. F. Ἐναραιφόρος ap. Paus. Praeferam Ἐναραφόρος. Εὐτείχης est in P. D. V. R. 3. iidem Λύκαν, et P. in nostris schedis λύκανον. Τέβρος. ap. Paus. Σεβρός. — *Icarion* et *Tyndareos* eiecti Spartà *exulant apud Thestium*. cf. Paus. III, 1. p. 204. Strabo X. p. 708. Iam hic ad Aetoli genus et ad Aetoliam spectat: sup. I, 7, 7. eius progenies ibid. s. 10. cf. Not. sup. p. 111. 112. adeoque Helenae maternum genus a Pleurone ductum: Paus. III, 13. p. 239. ἐξέβαλε. erat ἐξέβαλον, et hinc in codd. ἐξέβηλον. Il-

lud ν vel centies alieno loco inculcant libri Apollodori. Non minus indocte mox P. D. συμμαχοῦσιν αὐτοῦ. post Θεστίου insertum ab Aegio erat τοῦ Αἰτωλοῦ, quod libri ignorant. πῶς δὲ, ἔφη Ἡρακλῆς; haec videnda sup. II, 7, 3. et Not. p. 456-9. Diod. IV, 33. κατέρχονται, ergo vterque? Sed puto verius: κατέρχεται καὶ παραλαμβάνει. Atque sane Icarius in Aetoliae confiniis consedit: cf. Strab. l. c. p. 708. quem locum exscripsit Eudoc. p. 239. add. Eustath. p. 1417, 25.

§. 6. Ante Θέαν inserta erant verba μοι ἄῤῥενας πέντε, quae a libris absunt, adsumta ab Aegio puto e Schol. Lycophr. 511. Ex iis qui hic memorantur, vnum *Perilaum* memorat Paus. VIII, 34. qui perhibitus est a priscis rerum Peloponnesiacarum scriptoribus accusasse Orestem in Areopago, non vero Tyndareus. Ad hunc spectasse puto Sophoclis Perilaum.

Se-

Semum et Auleten, nominant Grammatici ad Od. o, 16. In priore latere videtur Imeuſimus, in altero Aletes. Penelopen et eius fratres meminit Strabo X. p. 709. A. (et hinc Euſtath. p. 1417, 27.) ſed natos ex Polycaſte, Lygaei filia. Aiunt ab aliis Phanothean vxorem Icarii tradi, quae hexametrum inuenit: ſic ſane eſt apud Clement. Alex. Strom. I. p. 366, 12. (p. 133.) ſed valde vereor, ne ille Icarius prorſus diuerſus ſit. At Dorodoche, Orſilochi f. et ſecundum Pherecydem Aſterodia, Eurypyli f. Teleſtoris neptis, Icario nupta traditur a Schol. Od. o, 16. De *Penelopes* genere egit Meziriac. ad Ouid. Ep. 1. Poſt Τυνδάρεω inſerendum δὲ, vt ſit Τυνδάρεω δὲ καὶ Λ. *Echemus* eſt is, a quo Hyllus caeſus fuit: ſup. Not. p. 503. eum *Timandram* coniugio habuiſſe, tradit et Pauſ. VIII, 5. p. 667. Apud Schol. Lycophr. l. c. eſt Ἐχέμονος vitioſe ex

h. l. In expeditione Dioscurorum in Atticam interfuisse dicitur aliquis Echemus, a quo Dicaearchus Echedemiam dictam putabat, quae postea Academia fuit: Plutarch. Thes. p. 15. D. sed Ἐχέδημος is fuisse debuit non Ἐχεμος. Φυλονόη Pal. R. 3. quod verius. De Ledae liberis egit Mezir. ad Ouid. T. II. p. 358 sq. itaque parcam ipse otio.

f. 7. De his *a Ioue susceptis e Ledа liberis* v. Intpp. Hygin. f. 77. Locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 88. καὶ τ. α. ν. Τυνδάρεω. legebatur male Τυνδάρεως. ante Διὸς abest ἐκ D. V. R. 3. Τυνδάρεως υἱὸς μὲν Med. ἐγεννήθησαν ed. Commel. nullo auctore. Mox deb. ἐκ Τυνδάρεω δὲ K. *Iouis* Pollux, *Tyndarei* Castor f. adeoque hic mortalis, Pollux e Ioue immortalis. Apud Clement. Alex. Cohort. p. 26. (19.) versus ex Cyprlis: Κάστωρ μὲν θνητὸς, θανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται. Αὐτὰρ ὅγ' ἀθάνατος

νατος Πολυδεύκης, ὅζος Ἄρηος. Sic et Pindar. N. 10, 150. At Hesiodus vtrumque e Ioue natum tradiderat. v. Schol. ad e. l. Tyndarei autem vterque filius apud Homer. Od. λ, 297 sqq. et haec forte antiquissima ratio. Post Κάστωρ excidit καὶ Κλυταιμνήστρα, quod et Gale obseruauit. Quae ratio aut occasio diuersitatis huius in *Helenae matre* fuerit, non assequor: an Nemesis mater data pro Leda, propter poenas aliquando Helena rapta expetendas? Mollierunt fabulam alii, cum Nemesin diuersam a Leda facerent, alteram matrem, alteram nutricem. Sic quoque Phidias Nemesi Rhamnusiae in eadem basi Helenam, a Leda deductam, apposuerat, vna cum Tyndareo et filiis et cum aliis. Paus. I, 33 extr. In eundem fere modum etiam h. l. fabula attemperata, vt Leda tantum nutriisse Helenam putanda sit. Eadem fere ap. Eratosth. 25. vbi cygnus inter astra hinc repetitur:

 add.

add. Hygin. P. A. II, 8. et ad f. 77. Etiam in tragoediis, saltem Sophoclis, fabula repetita fuit; ex iis vtique Asclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις eam exposuerat ap. Schol. Hesiodi p. 250. 1. Comoedia Cratini fuit Nemesis apud Athen. IX. p. 373. cf. Koppiers Obss. p. 120. Helenam θυγατέρα Ὠκεανοῦ (lego Ὠκεανίδος) καὶ Διὸς ediderat Hesiodus, teste Schol. Pind. l. c. 150. Νεμέσσος D. R. 3. εἰς χῆνα vt in Ciri v. 489. est *Amyclaeus anser*. Mox τῷ ante κύκνῳ melius abesset. De ouo fabula quem ortum habuerit, variae opiniones sunt; nihil satis exploratum, etsi symbolici quid isti narrationi antiquitus subfuisse nolim dubitare. Apud Athen. II, p. 57. F. 58 A. (vnde transcripsit Eustath. p. 1321. et iterum 1686, 45. in disputatione super ᾠὸν ex ὠιὸν) ex Ibyco laudatur similis fabula de Molionidis: fuisse eos ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγυίους, ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ᾠῷ ἀργυρέῳ.

hic

hic nihil aliud quam ſumma inter eos ſimilitudo formae iſtis vocibus, eodem ouo natos eſſe, declarata eſt. A nominis ambiguitate, cum ὠὸν Laconibus idem, quod aliis ὑπερῶον, pars domus ſuperior, in qua feminae habitabant, eſſet, ᾠὸν autem ſit ouum, duxere fabulam multi. Non tamen melius procedit hoc quam alia, quae in praeclara de Dioſcuris nota enumerat Hemſterh. ad Lucian. l. c. p. 282. De Dioſcuris omnino tenendum, euenisse in iis, quod in Hercule et Baccho factum, vt antiquiora numina, Cabiri, religionibus Samothracicis frequentata, cum iis confunderentur, tribuerenturque adeo Ledae filiis ea, quae, ab vltima antiquitate profecta, vix ſatis vulgo tenerentur ipſa illa aetate, qua Dioſcurorum ſacra recepta fuere. Ab iisdem Cabiris deriuatum eſt in ipſos, quod nauigantibus ſalutares dii habiti ſunt. Facile haec elici poſſunt vel ex Pauſan. X, 38. p. 896. 7. cf. VIII, 21. I, 31. Mox etiam aſtrono-

micae fabulae in eos fuere cumulatae, cum Gemini pro iisdem haberentur. Videtur etiam ſtella Veneris, Luciferi et Heſperi nomine inter veteres celebrata, ad eosdem eſſe reuocata, quorum cum ad vulgarem oculorum ſenſum eae obſeruatae eſſent vices, vt altero in conſpectum progreſſo alter lateret, nata hinc videtur fabula, vt altero Dioſcurorum ſub terra degente alter reuiuiſceret: v. inf. 6, 11, 2. extr. Ortus ex ouo inter recentiorum commenta recte refertur a Schol. Od. λ, 297. Ab vno ouo res deducta ad duos, vt cum Helena eundem ortum haberent Dioſcuri v. c. Schol. Eurip. Or. 465. ἐν σοῖς ἄλσεσι, erit adeo lucus Rhamnuſius, in quo templum Nemeſeos. Rhamnunte enim eam oppreſſiſſe fertur Iupiter: v. c. Schol. Callim. in Dian. 232. Apud Schol. tamen Lycophr. 88. ἐν τῷ ἄλσει legitur: habuit tamen ille ſeu animum ſeu oculum intentum in hunc locum: videtur-

que

que adeo legiſſe ἐν τοῖς ἕλεσι, ſtagna ac paludes cygno et anſeri opportuniores videri poſſunt. πορίσονται, vitium edd. Pro φυλάσσων Aegius reponere iubet φυλάξαι, nulla idonea de cauſſa.

Helena a Theſeo rapta, et a fratribus repetita: notiſſima fabula. Late Plutarch. in Theſ. p. 14. 15. cf. Intpp. Hygin. f. 79. Meurſ. in Theſeo n. 26 ſqq. Alia congeſſit Meziriac. T. I. p. 433 ſq. T. II. p. 352 ſq. εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε et iterum εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες. altero loco εἰς Ἀθήνας eſſe mala repetitum facile ſuſpicari licet; verum et priore loco in promtu eſt emendare εἰς Ἄφιδνας. et in id iam incidit vir doctus Miſc. Obſſ. Vol. X. T. III. p. 382. Nihil enim celebratius hac re, v. ap. Meurſ. Theſeo c. 28. vt et vicus ille Atticae per hanc fabulam memorabile nomen factum ſit, vt Strabo IX. p. 607. B. ait. Vide Plutarch. l. c. plures alios ap. Meurſ. l. c.

in his ipsum Herodot. IX, 73. cf. Schol. Il. γ, 242. vbi auctores Polemo et Cyclici laudantur, (cf. de e. l. Valken. Epist. de Schol. Homer. p. 119.) et ex parte Alcman. temperaui tamen mihi, quominus quicquam mouerem: nam ipsas Athenas captas memorat quoque Paus. I, 41. ex Alcmane, qui ita tradidisse videtur, etsi et ibi Kuhnius mutare volebat, et pari modo Hyginum f. 79. corrigunt viri docti, et Schol. Lycophr. 503. Menestheus quoque in regnum Athenarum euectus a Dioscuris: Paus. I. 17. p. 40. extr. qui tamen idem alio loco Aphidnam memorat II, 22. Diuersis igitur modis res narrata. Apud Lucian. de Salt. 40. καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν videtur ad Alcmanicam rationem accedere. κατὰ τῆς Τροιζῆνος profectos Dioscuros ait Schol. Apollonii I, 103. errore seu vitio nescio quo. αἱροῦσι τὴν πόλιν. *Athenas* intelligo, si εἰς Αθήνας paullo

ante

ante tueri licet. Aphidna erat vicus. tamen et ille πόλις in hac ipsa fabula dictus occurrit. *Aethra* abducta. v. laudd. ad Hygin. f. 79. Schol. Lycophr. 503. (vbi παρατίθενται ἐν Ἀφίδναις leg.) et 508. Multis modis celebrata res, primum in Theseide, tum iterum in rebus Troianis, Aethra cum Helena abducta, mox, Troia capta, illa a nepotibus Acamante et Demophoonte, Thesei filiis, reducta, tandem in tragoediis. Frequentatum quoque idem ab artificibus argumentum, vt in arca Cypseli, Paus. V, 18. pr. et in pictura Delphica Polygnoti, X, 25. p. 861. Recepta haec quoque fuere in historias cum Atticas, tum Graeciae. Nam Hellanicus auctor laudatur a Schol. Il. γ, 144.

f. 8. *Helenae proci*, numero XXIX. vel XXX. sunt fere nomina Homerica, hinc que satis nota. Alium recensum habet Hygin. f. 81. sed nominibus valde corruptis.

Ex-

Expoſita haec fuiſſe videntur in Cyprii Staſini (v. ad Virgil. T. II. p. 229.). nam aſſurgebant illa ad prima belli Troiani initia. Dioſcurorum pugnam cum Ida et Lynceo exponebant: v. Schol. Pind. N. 10, 112. Thetidis nuptias cum Peleo, Schol. Il. π, 140. Fuit et Steſichori Helena. Multa et in Tragicis occurrere debuere. *Agapenor* (ſup. c. 7, 5.) *Ancaei* (c. 9, 2.) filius, ad Troiam, profectus Il. β, 609. Multa eius memoria fuit ἐν Νόστοις, nam Cyprum, adiit et ibi interiit: v. Lycophr. 478, 493. Pauſ. VIII, 5. *Sthelenus*, ſup. III, 7, 2. inter Epigonos. *Amphimachus* Cteati f. pro eo erat Ἀμφίλοχος, ſed is mox memoratur, Amphiarai f. itidem ex Epigonis. reſcripſi Ἀμφίμαχος. duxit is vnam cum *Thalpia*, Euryti f. Ascades ap. Homer. Il. β, 620. 1. add. Il. ν, 185. *Cteatus* autem et *Eurytus* fuere Actoridae: de quibus ab Hercule victis ſup.

II,

II, 7. 2. *Megas*, Phylei f. Augeae nepos, Dulichio copias ad Troiam duxit Il. β, 625 sq. de Phyleo v. Not. sup. p. 363. *Menestheus* Petei f. Il. β, 552. vbi υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. Edebatur Πετέω, pro quo reponi debebat Πετεῶ, non Πετῆ, etsi ita tradit Schol. Il. 9, 327. Nomen est Πετεώς, vnde ducitur Πετεῶ, et Πετεῶο, quod et Aelian. IV, 5, n. 13. retinuit. De forma v. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. etsi et ibi Πετεῶ exaratum, aliter tamen Eustath. habet, ad quem prouocat. Σχεδίος Ἐπιστρόφου. pessime, si Il. β, 517. memineris: Αὐτὰρ Φωκήων Σχέδιος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. vnde patet reg. Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος Ἰφίτου. Vidit etiam Palmer. *Polyxenus* Agasthenis f. inter Epeorum ductores Il. β, 623. Πηνέλεώς Ληΐτου. P. R. 3. Ληΐτοῦ. Statim ex Il. β, 494. succurrere potest: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Ληΐτος ἦρ-

ἦρχον. Corruptus itaque Apollodorus et in hoc, et leg. Πηνέλεως Ἱππαλκίμου, καὶ Λήϊτος Ἀλεκτρυόνος. nam ſic ipſe Homer. Il. *p*, 601. 3. cf. ſup. Not. p. 182. Probabilius tamen aut in margine nomen Πηνέλεως adſcriptum fuiſſe, nam is inter procos eſt apud Hygin. indeque Leiti nomen ex Homero ab indocto homine allitum, aut in contexto ſolum Πηνέλεως Ἱππαλκίμου fuiſſe, et hoc probabilius. *Aſcalaphus* et *Ialmenus* ex Boeotia, Martis filii Il. *β*, 512. *Elephenor* Chalcodontis Il. *β*, 540. 1. vnde ſatis patet Χαλκώδοντος fuiſſe reponendum, pro χαλκόδοντος quod Aegius ediderat, et codd. habent. De Elephenore fabulas perſequitur Lycophr. 1034 ſeqq. et ad e. l. Schol. *Eumelus* Admeti f. Il. *β*, 713. *Polypoetes* Pirithoi ibid. 740. *Leontеus* Coroni f. ibid. 745. 6. fuit ex Lapithis. Coronus Caenei f. de quo inter Argonautas ſup. Not. p. 179. Pro Κορώνῳ edebatur κορωνοῦ.

νεῦ. *Eurypylus* Euaemonis f. inter Theſſalos ibid. v. 736. reliqui ſatis noti, et de iis euoluendus Homerus.

f. 9. Ad ſeqq. cf. Hygin. f. 78. et not. κριθέντος ἐνὸς, haud dubie προκριθέντος, vt paullo poſt. Sic iam Faber et Gale. πρὸς τὸν Πηνελόπης γάμον. erat autem illa Tyndareo neptis ex fratre. ὑποθήσασθαι. ſic Pal. V. D. et pars libb. Aegii. quare recepi pro ὑποθέσθαι. Mox δὲ excidit: ὡς δὲ ὑπέσχετο. τοὺς μνήστορας, Vat. ὑπ' ἄλλου τινές. ſic Med. reliqui ὑπὸ ἀ. at vulgo ἀπὸ ἄλλου τ. τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. hinc illa ἀνωμοτία, quae Graeciae principes aduerſus Troianos arma ferre cogebat. Il. β, 339. Tractauerat haec Steſichorus in Helena, teſte Schol. ad illum loc. cf. Sophocl. Aj. 1132. et ibi Schol.

Cap. II.

f. 1. Ex Helena vnam Hermionen natam agnoſcit Homerus noto loco

Od.

Od. δ, 12. et Il. γ, 175. quod integrum e Cod. Leid. exhibuit Valk. diss. de Schol. Hom. p. 144. At posteriores poetae tam diuerse de Helenae et Menelai prosapia tradidere, vt difficile sit omnia in ordinem redigere. Laborabant praeterea in nostro sequentia interpunctione: nam iungebant Νικόστρατον ἐκ Δούλης etc. Sane quidem Nicostratum et Megapenthem ex serua natos (ἐκ δούλης) et propterea regno exclusos legimus apud Paus. II, 19. p. 151. Sed reliqua in h. l. non admittunt, vt eodem modo statuisse nostrum putemus. Megapenthem e serua natum ipse Homerus edidit Od. δ, 10. 11. Ibi Schol. Nicostratum ex Helena genitum recentiores tradere ait. Sic tamen iam Hesiodus tradiderat: Ἡ τέκε δ' Ἑρμιόνην δουρικλυτῷ Μενελάῳ ἐπλόμενον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος ap. Schol. Soph. Electr. 541. sed ipse Sophocles eo loco duos filios Menelai agnoscit: παῖδες ἄμφω, quo

quo nomine inquit Scholiastes, ἐπιλαμβάνονται (sic leg.) τινες τοῦ ποιητοῦ ἐν τῶν Ὁμηρικῶν. Diaethum et Morraphium Menelai et Helenae filios edit Schol. Il. γ, 175. e Porphyrio: nec aliter Eustath. p. 400, 32. at in Schol. Leid. ap. Valken. Diff. laud. p. 144. alterum est scriptoris (mihi ignoti) nomen: ὁ δὲ Δίαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μορράφιον. Porro Schol. vulgatus ex Cinaethone narrat, apud Lacedaemonios esse duo alios filios Nicostratum et Aethiolam. Ad solum Nicostratum Cinaethonis auctoritatem revocat idem Schol. Leid. Est ille Cinaethio, cuius Genealogiae a Pausania aliquoties laudantur: emendandus ex illo Scholio Eustath. p. 400, 32. et Schol. Lycophr. 851, vbi quatuor alii filii ex Alexandro videndi, et *Iphigenia e Theseo*. hoc postremum vide etiam ad v. 103. et Anton. Lib. 27. inprimis Paus. II, 22, 6. p. 162. vnde di-

 scimus,

scimus, tradidisse de his praeter Stesichorum in Helena, Euphorionem Chalcidensem et Alexandrum Aetolum. ἐκ Δούλης inde ab Aegio scribebatur, cum Schol. et Eustath. ad l. c. Od. δ, 12. quia Homerus alias hac voce non vtitur, sed δμωὴν dicit. Πιερὶς ergo pro nomine erit accipiendum; collocatio tamen verborum vix hoc admittit, quippe quae eo ducit vt sit: Πιερίδος γένος. igitur turbatum aliquid hic esse manifestum sit: forte erat ἢ Αἰτωλίδος, aut hoc e marg. irrepsit. Τηριδάης. hoc et Schol. Hom. l. c. agnoscit. in codd. P. V. O. D. R. 3. est Τηρηΐδος. Iidem Μεγαπένθης, et ξενοδάμων. P. ξενωδώμων.

f. 2. *Dioscuri Leucippidas rapiunt.* Traditur haec plerumque fuisse caussa pugnae cum Apharei filiis; v. Theocr. 22, 137 sq. ad Schol. Pind. N. 10, 112. Schol. Il. γ, 242. vbi minus vere Pindarus laudatur auctor. Propter ἕδνα pugnam fa-

ctam

Etiam ait Lycophr. 549. Alia v. in Not. ad Hygin. f. 80. Fuere etiam tragoediae Dioscurorum nomine inscriptae: tres Patroclis Thurii et Sophoclis iunioris ap. Clement. Alex. Coh. p. 26. (19) quas ad hos raptus spectasse suspicor. At noster pugnam a prorsus diuersa, ac singulari origine repetit. Etiam Pindar. nobili loco N. 10, 112. τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν ποτ' χολωθεὶς, ἔτρωσεν. Μεσσήνης P. D. V. etiam h. l. et in sqq. Apud Pans. II, 22. p. 161. Dioscurorum filii sunt *Anaxis* (altero loco III, 18. p. 256 Ἀναξίας) et *Mnasinus*, quorum signa erant Argis in templo Dioscurorum. Pro eo hic est Μνησίλεως, in D. V. R. 2. Μησίλεως etiam sic Schol. Lycophr. 511. ex h. l. vbi tamen additur, ἢ Μνησίνοος καὶ Ἀσίνεος; hoc forte ex praua lectione; vt et alter Ἀνώγων, ἢ Ἄναξις καὶ Αὐλωθός. In codd. est quoque Ἰλαίρας perpetua varietate; etiam

Latinis scriptoribus v. ad Propert. I, 2, 16. ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν. legebatur βουλείαν, mira vox, haud dubie ex non intellecta compendiosa scriptura βοῶν λείαν nata. Pal. in marg. ἴσως βοῶν λείαν. atque hoc idem habent Dorv. Vef. R. 3. forte et ceteri, et ex Aegii libb. pars. Schol. Lycophr. l. c. vbi ex nostro sua mutuatur, habet: ἐλάσαντες βοῦς ἀρκαδικάς. Mox ἐπιτρέπουσιν Ἴδᾳ διελθεῖν praue edebatur. At διελεῖν ex Pal. laudat Commel. apud Schol. l. c. est μερίζειν. τοῦ πρώτου καταφαγόντος, τοῦ πρῶτος κ. Pal. D. R. 3. at Schol. Lycophr. τοῦ πρώτως κ. hoc ferri potest. idem: καὶ τὰς βόας ἤλασεν εἰς Μεσσήνην et mox καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην: nusquam λείαν memorat. ὑπὸ δρυί, verba absunt a codd. P. V. M. D. Regg. Schol. Lycophr. interponit Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δρυός. sed omnino ille Pindarum simul cum nostro ante oculos habuit.

Iam

Iam Schol. Pindari N. 10, 114. verba illa aperte vindicat Apollodoro: ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως, τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκρλούθησε. Versus ipsos e Cypriis habet idem Schol. cum Schol. Lycophr. 511. et inde Tzetza Chil. II. 710. αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. ἀκρέτατον δ' ἀναβὰς διεδόρκετο νῆσον ἅπασαν. Τευταλίδου Πέλοπος. τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως δοινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης. Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκη, νύξε δ' ἐρ' ἄγχι στάς. (sic leg. pro ἀγχίστωρ. Sequitur: Κάστωρ ἐλέχει τὸν Ἴδαν etc.) Mox κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει τὸ δόρυ προέμενος omissis mediis V. M. Pugna haec a poetis varie ornata v. Pind. N. 10, 102 sqq. Theocr. 22, 137 sqq. Lycophron. 546 sqq. e Grammaticis inpr. Tzetza Chil. II, hist. 48. πέτρας cippo

Schol. Lycophr. στήλῃ λιθινῇ ἐκ τοῦ Ἀφαρέως τάφου, ex Pindaro l. c. 124 sq. vbi nolim de statua aliqua Plutonis cogitari. Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ. Pindar. l. c. 132. μὴ δεχομένου δέ. hoc praeclare narratum a Pindaro 141 sq. ἀμφοτέρους post Ζεὺς ed. Par. sed e vitio. — παρ' ἡμέραν. hoc cum Homero Od. λ, 302. Pind. v. 103. et P. 11 extr. Lycophr. 564. 5. In Homero quidem l. c. *viuunt vterque sub terra*, habentque hoc a Ioue tanquam praecipuum, vt per vices diem *supra terram exigant*, et diuino honore fruantur; in eundem sensum accipiendum, quod Il. γ, 243. iam tum, cum Graeci ad Troiam pugnabant, vtrumque sub terra esse profitetur: τοὺς ἤδη κατέχεν γαῖα, h. non tam mortuos esse, quam sub terra degere. Apud Pindarum vero alterum diem *cum Ioue*, et *in Olympo*, alterum *in sepulcro* ad Therapnas exigunt l. c. 103-7. et P. 11. extr. Ambiguum

porro

porro manet, quo sensu id dixerint veteres alternis factum, vtrum vt ambo simul reuiuiscerent et simul in inferis degerent; an vt altero in inferis degente alter apud superos esset. Antiquior prima ratio fuisse videtur, sed posthaec altera fere obtinuit: cf. post Hemsterh. l. c. 286. 287. Ouwens v. d. Noct. Hag. 11, 19. Habiti inde pro diis, XL. anno post pugnam cum Ida et Lynceo factam, vt Pausan. III, 13. p. 238. docet; anno LIII. inde ab Hercule inter deos adscripto, Clem. Alex. Strom. I. p. 382. Pott. (322) μεταπεμψάμενος Μενέλαον sc. tanquam generum; consentit historia: Paus. III, 1. p. 205.

CAP. 12.

s. 1. *Electra*, vltima ex Atlantidibus: v. sup. c. 10, 1. Ab hac *Dardani stirpe* repetitur: de hac locus class. Il. v, 215 sqq. Sequentia ante oculos habuit Schol. Ly-

cophr. 29. *Iaſion.* male P, D, V. *Iaſίμων.* eſt idem aliis Iaſius: cf. ad Hygin. f. 250, n. 16. add. f. 270. P. A. p. 431. cuius amores et fata admodum diuerſis modis narrantur. Apud Homer. Od. ε, 125. a Cerere amatus et in amplexus acceptus, a Ioue fulmine percutitur. add. Theocr. 3, 50. 51. vbi Schol. Iaſionem Cretem facit Minois e Phronia nympha filium. Ex iis nuptiis natus Plutus: Heſiod. Θ. 968 ſq. vt adeo allegoriam ſubfuiſſe fabulae ſatis appareat, quam perſequitur ad e. l. Euſtath. p. 1528, 6. et ex eo Eudocia p. 233. Altera narratio de Cerere tentata legitur quoque ap. Conon. Narr. 21. Noſter Pherecydem fere ſequitur: cum eo conuenerat Straboni, vt ex Epitome intelligitur libri VII. p. 511. ed. Alm. Conſenſerat quoque Heltanicus. v. Schol. Od. ε, 125. et Schol. Apollon. I, 916. qui in I. lib. Τρωικῶν de his expoſitum fuiſſe docet: ibi, Iaſion in

ſi-

simulacrum (εἴδωλον puta) Cereris nefandos ausus exercuerat. Spectabant autem haec ad fabulas Samothracicas. Electram ex Arcadia in eam insulam abductam filios ibi educasse puta; vnde Dardanus mox in Asiam traiicit. Turbatum deinde in his fabulis est, v. Diod. V, 47. 48. cum Creticae et Arcadicae fabulae cum iis confunderentur; mox et Italicae (v. Excurs. VIII. ad Aen. III. p. 356. T. II. Virgil.) etiam Thebanae fabulae, Cadmo e Samothrace in Boeotiam adducto (quem noster in ipsa Thracia habitasse narrauit III, 1. 1.) cf. Schol. Apollon. l. c. Quo ipso factum, vt de Samothracicis religionibus nihil ad liquidum perduci possit. Fuit Callistratus scriptor historiae Samothraces, ap. Dionys. Hal. I, 68. Iasion etiam Eetion dictus. v. Schol. Apollon. l. c. et Schol. Lycophr. 219. Fuere a quibus Dardanus magnae matris, deum initia, Eetion autem (h. Iasion) myste-

ria Samothracica inſtituiſſe traderentur, vt e Clem. Alex. Coh. p. 12. (10.). diſcere licet. Palladium quoque ex iis initiis repetitur; v. loc. Dionyſ. Hal. I, 68. ex Arctino Milesio, (antiquiſſimo poeta, cuius Aethiopis fuit) vnde patet has teletas non caruiſſe γοητειαις. Dardani traiectus in Aſiam ab alio per diluuium factus dicitur, v. Schol. Il. v, 215. et Euſtath. factſque locum opinioni, famam ſuperfuiſſe aliquam, ponti Euxini aquas in mare Aegaeum erupiſſe. cf. Diodor. IV, 47. εις την αντιπερα ἠπειρον. Pal. ἀντιπερι. R. 3. ἀντιπαρα. male. ἀντιπερα. eſt idem quod πέραν, ἀντικρύ. v. Heſych. h. v. Eandem vocem in hac narratione habet Conon l. c. c. 21. et Schol. Lycophr. l. c. 29. vbi Potter. mutauit in ἀντιπεραν. Teucri nomen nobiliſſimum: quippe qui primus Troadem tenuit. cf. Diodor. IV, 75. Expoſuit quoque haec et reliquas res Troianas Eudo-

cla p. 398, e diuersis Grammaticis seriboribus conserciatas: sed parum docte ac diligenter, et, vt nunc est, valde contaminate. Monebo hoc vnum, quod Apollinis Sminthei fanum ab eo conditum: Schol. Lycophr. p. 302, Τεῦκρος. Gale laudat Schol. Il. 3, scilicet Scholion v. 284. respiciens, puto, vbi Τεῦκρον — Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεύκρου. Sic et Schol. Lycophr. 1302, vt nunc editum; at et olim Τεῦκρος ibi legebatur et Τεύκρων editur in versu Callimachi Del. 231. vt et alibi passim, v. c. in Strab. Diod. et in ipso Canone c. 21. qui omnino cum nostro conuenit. Τευκρῶν in Herodoto est V, 122, tam parum est quod accentibus fidere liceat. In Homero vox non occurrit; nec Tragicis multum frequentatur; vtilior Romanis poetis. Βασσάρα vt et in Diod. l. c. scribitur, immo Βάσσαρα, a quo operae aberrarunt. Occur-

currit ap. Schol. Lycophr. 29. et 1308? Stephan. in Ἀρίσβη. Etymol. M. ead. voc. Volunt esse eandem quae Βαρίσση Il. β, 813. vbi v. Schol. et Eust. p. 351, Pro ea Arisben, Creticam puellam, memorat Lycophron 1308. et Stephan. Byz. in h. v. e Cephalone. add. Eustath. p. 894, 38.

f. 2. Troica, ab obscura et tenui aliqua fama antiquitus accepta, ad quantam celebritatem progressa sunt! inprimis Homericae Musae beneficio; mox poetis cyclicis, et scriptoribus, qui sua ex iis petierunt, ea ornantibus et variantibus. In historiis Troicis iam Hellanicus attigerat, etiam Ephorus: cf. Stephan. in Ἀρίσβη. Alius antiquus scriptor fuit *Cephalo Gergithius*, (Straboni Gergethius: fuere καὶ Γέργηθα vrbs Aeolidis in agro Cumaeo lib. XIII. p. 882. B.) cuius erant τὰ Τρωϊκά, (ap. Parthen. Erot. c. 4. et 34.) a Dionysio Halic. lib. I, c. 49.

c. 49. et 72. laudata (cf. ad Virgil. T. II. p. 222. vbi male scripsi Cephalaeon, nam is diuersus fuit, et de hoc Photius c. 68. p. 102. agit, quod vel Vossius de H. Gr. docere poterat; etsi et is aliquo loco p. 165. vtrumque confundit.) τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου recte. Pal. D. Τεῦκρος. Vat. Τεύκρους. Ἴλου. codd. Ἴλλου et mox Ἴλλος, (vt Ὕλλου ap. Diodor. l. c.) et ante παίδων αὐτῶν vulgo editum; sed αὐτῷ res postulat, et offerunt Vat. Med. — Erichthonius opibus clarus Il. υ, l. c. 219. Ἀστρόχην Pal. D. Vef. καὶ γήμας K. forte fuit, γήμας δὲ K. tum τοῦ ante Σκαμάνδρου, vitium est ed. Par. cf. ad haec Conon. c. 12. δι' ἀετοῦ. aquilae ministerio; mox alii poetae ipsum Iouem in aquilam mutatum narrarunt. Simplicissima ratio apud Homerum est. Il. υ, 234. ὃς δὴ κάλλιστος γ. — τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. itaque fabula fundum habet nullum alium, quam ve-

veterem loquendi vsum, pro eo quod non diceremus: fuisse eum pulcherrimum puerum, dignum qui cum diis esset. καὶ Ἱερομνήμης: sustuli stellulam nescio qua de caussa appositam iam in ed. pr. Θέμιδος τῆς Ἴλου, male legebatur τοῦ Ἴ. correxit Emper. P. D. θέμιστος. R. 3. θεμίστης. Λύρον. f. Λύρνον. Saltem sic concinit Lyrnessus, quae etiam Λύρνη fuisse videtur: v. Steph. Byz. h. v. Non alibi, ne in Schol. quidem Lycophr. 29. qui locum hunc ante oculos habuit, memoratum memini, etsi stirps Aeneae alioqui tantopere decantata est post loc. Il. υ, 215 sq. cf. Mezir. ad Ouid. To. II. p. 142 sq.

s. 3. Sequentia partim expressit idem Schol. Lycophr. 29. alia aliunde interseruit: vti hoc: Priapum Mysiae fuisse vrbem, (ad Hellespontum. v. Steph. h. v. Strabo XIII. p. 879.) cuius rex hic memoratur, et in qua Apollo ὁ Πριηπαῖος, (non

Πριη-

Πρωτησαῖος Ἀπόλλων) sortem Ilo ediderit. Mox πάλιν pro πάλην vitium est ed. Par. non lectio. πόλιν κτίζει Med. ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον. male ἀκτῆς Schol. Lycophr. l. c. etsi in aliis disertior. Fuit collis Ates, Λόφος Ἄτης ipsi Lycophroni v. 20. commemoratus; cf. Steph. Byz. in Ἴλιον, et Hesych. in Ἀτιόλοφος, et ad vtrumque hunc viros doctos, nam neuter mendo vacat. Aten, ex Olympo a Ioue praecipitatam, in eum locum esse delatam, Grammaticorum commentum est ap. Eustath. p. 1175, 61. 157, 5. Vrbem in eo colle condere iam Dardanus voluit, sed vetabat oraculum, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ εἶναι, h. e. βλάβην γενήσεσθαι τοῖς κατοικήσουσι. Id tamen ad effectum perduxit Ilus. haec videtur admittenda narratio: nam in Schol. Lycophr. oratio est valde turbata. Mox lenior oratio foret: τῷ δὲ καὶ εὐξάμενος, σημεῖον αὐτῷ

τι

τί φανῆναι. Sequentia exſcripta in Schol. Lycophr. 355. laudato quoque Apollodori nomine. Scholion iterum exſcripſit Eudoc. p. 322. et Phauorin. Lexic. h. v. vterque hinc emendandus. τὸ διὸπετὲς Παλλάδιον. Nihil magis tritum hac re: inſpici poſſunt ſaltem Spanhem. ad Callim. L. P. 39. Exc. IX. ad Aen. II. Virgil. T. II. p. 249. Mezir. ad Ouid. T. I. p. 60 ſq. erat illud ξόανον ἕρυμα τῆς πόλεως, quod quamdiu ἀχηδὲς eſſet, *inuiolatum* manſiſſet, vrbs capi non poterat, v. Quint. Smyrn. X, 355. (ita enim verba accipienda.) Hinc incredibilis commentorum et nugarum ſeges apud ſeriores Platonicos, inprimis Iamblichum, et multo magis, ſi ad faecem ſcriptorum deſcenderis, Suidam, Malalam, Tzetzam, alios qui modo magicam modo aſtrologicam vim in eo quaeſiuere. Sed haec indigna, quibus immoreris. De Palladio ab Vlyſſe et Diomede rapto loc. claſſ.

Co-

Conon. 34. Confunditur fere cum hoc alterum Palladium, ad quod Troianae matronae peplum afferunt Il. ζ, 273 ſq. De ſpecie Palladii locus hic eſt inter claſſicos. Scilicet antiquius illud Palladium ſignum fuit ſatis informe, vtpote antiquiſſimae artis. Occurrit ſaepe in numis, et in aliis monumentis Aeneae, qui illud geſtat, et Diomedis, qui rapuit. Subſtituerunt aliquando Ilienſes aliud elegantius, incedens, cum haſta et colo; hoc eſſe videtur, quod Apollodorus nunc narrat. Occurrit in numis, vide v. c. Fontenu (Diſſ. in *Hiſt. de l'Acad. des Inſcr.* To. V. p. 265.) et duo alii numi Ilienſium ap. Pelletier. (*Recueil de Medailles* T. II. pl. 52 ſqq.) τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. hoc idem habet Schol. Lycophr. ad v. 355. 361. quod niſi eſſet, putaſſem συμπεφυκὸς ſcriptum fuiſſe. eſt adeo dictum pro *vna* iunctis pedibus *incedens*, eodem modo ac διαβεβηκότα τὰ σκέλη τοιή-

ποιήσας dicitur Daedalus ap. Diodor. IV, 76. δόρυ διηρμένον pigebat, tam multa a me, pro conſilii ratione, relinqui librariorum ſtuporis ſigna, vt ira abreptus ita ſcriberem pro διηρτημένον, quod ſenſu caret. conuerſum tamen *elatam haſtam*. atqui hoc eſt διαίρειν, διηρμένος. Ceterum diuerſa eſt Palladii ſpecies apud Euſtath. p. 627, 6. ἀνδρὸς δορὰν ἡμφιέσθαι, στέμμα δὲ ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ κεφαλῇ πῖλον, καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ. pro ἀνδρὸς leg. αἰγὸς δορὰν, ſiquidem aegidem cogitare videtur. Niſi alia fabula ſubfuit, quae apud Schol. Lyc. l. c. et inde apud Eudoc. tum ap. Clement. Alex. Coh. p. 24. (17) occurrit: vbi inter quinque Mineruas vna eſt Pallantis et Titanidis, Oceani filiae; ἣ τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταθύσασα, τῷ πατρῴῳ κεκόσμηται δέρματι, ὥσπερ κωδίῳ. Ipſum Ilum oculis captum ex adſpectu Palladii traditum erat, vt ex Dercyllo περὶ κτίσεων narrat Plutarch. Parall. p. 309. F. Ἴστο-

Ἱστορία δέ. quae ſequuntur, haud dubie aliunde illata ſunt, ex vetere tamen auctore, et antequam hi, quos habemus, codices fuere exarati. Legebantur ea in Apollodoro iam a Schol. Lycophr. 355. In Pal. tanquam lemma videtur interpoſitum: ἱστορία περὶ τοῦ Παλλαδίου. Vnde illa petita ſint, non dicam; habent tamen ſingulare argumentum, ſed in noſtro libello parum diſerte nec valde eleganter expoſitum. Ἱστορία (δὲ ἡ) in Commel. ed. expreſſum, nec idonea reddita cauſſa. τοιάδε em. cum Fabro. *Triton*, non apparet deusne marinus, (I, 4, 5.) an alius fuerit. Alias ad Tritonidem palúdem Libyae natales Mineruae referuntur, ſup. cf. I, 3. 6. Not. p. 40. etſi Tritonem amnem modo Theſſaliae modo Boeotiae alii aſſignant: Schol. Apollon. I, 109. IV, 1311. Pauſ. IX, 33. p. 777. extr. τὴν αἰγίδα προτεῖναι legebatur προσθῆναι. monuerat iam Faber legendum eſſe προθεῖναι vel προτεῖναι.

Schol. Lycophr. l. laud. ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα. Iupiter, filiae Minervae timens, fraude ictum Palladis elevat: aegide obiecta obtutum Palladis auertit: interea Minerua vulnus infert. ἀναβλέψαι πρὸς τὴν αἰγίδα editum erat: ignorantur haec a codd. vt probabile fiat, Aegium etiam haec adoptasse e Schol. Lycophr. l. c. παρίλυπον ἐπ' αὐτῇ. Dorv. ἐπ' αὐτήν. Quae sequuntur, obscure sunt narrata: in honorem et memoriam Palladis Athenen aegidem, quae ei mortis caussa fuerat, suo pectori imposuisse, simulacrum vero eius in caelo iuxta Iouem collocasse. Ordo verborum idem iam fuit, cum Schol. Lycophr. exscriberet. Si tamen hunc solum interpretandum habeas, nulla Apollodorei contextus, qualem nunc habemus, ratione habita, narratio haec est: ipsum illud simulacrum pectori appositit Athena, idque est illa Aegis, quae dea pro thorace tribui solet. Ἀθηνᾶ δὲ, παρ-

ρίλυπος ἐπ' αὐτῇ γενομένη, ξόανον ἐκείνης ἔχουσιν κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγουσιν Αἰγίδα, καὶ ἐτίμα θρόνῳ σκαμένη παρὰ τῷ Διΐ, (et honore illud habuit, sede sua iuxta Iouem occupata: cum ipsa se collocasset iuxta Iouem) ὕστερον δ' Ἠλέκτρα τούτῳ προσεγγίσασα, ἐρρύσθη πρὸς τὴν Ἴλιον. Iam in hunc sensum non minus Apollodori verba accipi possunt, si modo voces ἦν ἔθεσεν elicias. melius quoque abest καὶ ante περιθεῖναι. Nunc sententia: *Athenen simulacrum eius elaboratum appositisse pectori, quod nunc Aegis habetur, et honore habuisse, cum assideret Ioui.* Fuere forte hic plura in vetere mytho, ab auctore omissa. Lycophron ex his interpretandus v. 353. 4. vbi de Palladio: ἣ δ' . . . ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνον λίθος, ἄνακτι πάππῳ (Ilo) κτῆμα τιμαλφέστατον. κατασκευάθεσαν Pal. Lenius esset κατασκευάσαι, καὶ, quod et Scaliger correxit; verum

iungenda sunt καὶ περιθεῖναι — καὶ τιμᾶν. περιθεῖναι. legebatur περιθῆναι, vt mox f. 5. in nonnullis est ἐκθῆναι τὴ βρέφος, et vt passim alibi in hoc θεῖναι librarii peccarunt: veram lectionem habent codd. Vat. R. 3. D. O. Nunc h. l. Aegis pro thorace est; supra putares pro scuto fuisse; sed potuere plura in hac fabula esse, quae nunc ignorantur. ἣν ἔδεισαν suspecta sunt Galeo; subint. sc. ἡ Παλλάς. sed vid. paullo ante. ὕστερον δέ. Electra stuprum a Ioue passa (sup. c. 12, 1.) vt deorum fidem obtestaretur, ad simulacrum illud confugit, (τούτῳ προσφυγούσης) tanquam ἱκετίς. necesse adeo est, Electram a Ioue raptam et in deorum sedem fuisse adductam: forte quod vna e Pleiadibus habita est, vt supra vidimus c. 10, 1. Ob contaminatum Electrae manu simulacrum indignata Athene illud ex caelo praecipitat; decidit illud in terram Troianam, ibique exceptum habitum est

pro

pro illo Palladio, de quo tam multa fabulose narrantur; exstruxit ei templum Ilus. διαβόλψαι μετ' Ἄτης. Vat. διαβόλψας. Scaliger coni. διαπράσαι ignoratione fabulae. erat μετ' αὐτῆς, depravate, quod statim Scholio Lycophronis lecto in oculos incurrit, inprimis si Ἄτης λάφυρα superioribus memineris. Corrigendum quoque ita vidit Gale, qui laudat Eustath. p. 157, 5. vbi scil. de Ἄτης λάφυρα agitur, non de Palladio. Athene proiecit illud simulacrum Palladis, tanquam pollutum tactu puellae stupro contaminatae. μετ' Ἄτης, obscurum, an illo ipso tempore et Ate et Palladium proiectum fuerint? et vtrum ab Athene etiam Ate praecipitata fuerit, an a Ioue? hoc suspicor verius esse, et legendum quod iam Galeo in mentem venit, τὸν Δία βλῦσαι μετ' Ἄτης καὶ τὸ Παλλάδιον. ita vero mythus aliter constitutus esse debuit, vt Iupiter, non Athene, insciis illa facta indignare-

tur. Πλὴν δὲ τούτου ναὸν καταασκευασάντα τιμᾷν. expectes τούτῳ. sed emend. τοῦτο, ν. π., τιμᾷν. Pal. R. 3. post ναὸν inferciunt καί.

Ilus ex Eurydice Adrasti f. Laomedontem suscipit. *Adrastum* Meropis filium inter socios Troianorum memorat Homerus Il. β, 830. venientem ex Adrastea. antiquiorem esse necesse est hunc, de quo hic agitur; forte eundem, qui Adrasteam condidit et primus Nemesi templum dedicauit: v. Strab. XIII. p. 877. 879. 880. *Laomedontis uxores* aliis Strymo, aliis Placia. At in Schol. Il. γ, 250. secundum Porphyrium, Zeuxippe Alcmane auctore, ex Hellanico Trymo, ex Stamide περὶ Λέσβου, quicunque tandem ille fuit, Thoosa Teneri filia. Στρυμῶ, edebatur Στρυμνῶ, Pal. μιμῶ, Med. τρυμῶ, quod conuenit cum eo, quod ex Hellanico laudatur. Στρυμοῦς ἢ Ῥοιοῦς est in Schol. Lycophr. 18. (ex-

scri-

scripsit locum Eudocia p. 395. hinc emendanda) Στρυμὼ scriptum in D. V. Πλακίαν τὴν Ἀτρέως. ed. pr. et Commel. Πλακίας. quod emendauit Faber. Placia nomen ductum esse potuit a monte Placo, vel Plaelo cui adiacebat Thebe: Il. ξ, 396. χ, 479. vnde et Thebe Placia dicta, vt Dicaearchus ap. Schol. l. pr. Nomen patris Atrei vix sanum. an de filia Catrei cogitandum sup. c. 2, 1. enumeratis accensenda? κατ' ἐνίους δὲ Λευκίππου. ita Placia Leucippi filia. At in Schol. Lycophr. 18. (et in Vita Lycophr.) Priamus Leucippes filius est, vt adeo coniicere liceat, etiam h. l. Λευκίππην legendum esse, vt tertia Laomedontis vxor memoretur, Leucippe. Sic iam opinatus est Meziriac. ad Ouid. To. I. p. 355. Apud Hyg. f. 250. est Laomedon Ili filius ex Leucippe. Λάμπωνα. Dorv. Λάμπονα f. Λάμπου. Nam Λάμπος Homero est γ, 247. vbi et reliquo-

rum filiorum nomina sunt. Clytii filia Pantho nupta v. Schol. Il. μ, 231. Filiarum Laomedontis nomina sunt ap. Schol. Lycophr. 921. et 1075. *Aethylla*, *Astyoche*, *Medesicaste*. Provocat ille ad Apollodorum. Iam in Aethylla latere forte potest nomen Cillae: etsi hoc non ignotum est in rebus Troianis, cum urbs Cilla sit; quam a Cillo, Pelopis auriga, dictam volunt ap. Eustath. At Cillam Hecubae sororem Schol. Lycophr. memorat, e qua Priamus Munippum sustulit, ad v. 234. et 315. Aethilla, Αἰθίλλα, Laomedontis filia, Priami soror ap. Conon. 13. commemoratur. Medesicaste tamen prorsus abhorrens nomen est; occurret illa paullo post inter Priami filias. Scilicet grammaticus non bibliothecam, sed aliud Apollodori opus respexit: v. inter fragm. Aethyllam ab Eustath. ad Il. α, Ἀιθύλλαν vocari, ait Gale, cum Rutgers. Var. Lect. VI, 2. sed illa Memnonis soror est

p. 117.

p. 117. l. vlt. Idem vir doctus ex Polyaeno excitat Ἀνθίαν. Locus eſt lib. VII, 47. vbi in mſſ. ille ait eſſe ἀνθρίαν, ſatis corrupte. Proclea, Laomedontis filia, Cycni vxor, et mater Tenis et Hemitheae ap. Schol. Lycophr. 232. eſt. Heſionen etiam Θεάνειραν dictam idem ad 467. 9. ex Hellanico et Iſtro ἐν συμμίκτοις tradit. Quod tandem a viris doctis Setaea hic commemoratur, parum commode fit; nam fuit illa e Troianis feminis vna, quae nauium incendium ſuaſerat: Lycophr. 1075. et ibi Schol. Stephan. in Σηταῖον. *Bucolionem* ipſe Homer. agnoſcit Il. ζ, 23 ſqq. ſed mater ibi eſt Abarbarea. Pro Calybe Καλύκην Schol. Apollonii habere monet Gale; vellem locum deſignaſſet.

ſ. 4. *De Tithono* ab Aurora rapto loc. claſſ. Hymn. in Ven. 219 ſqq. add. Schol. Il. λ, 1. et Schol. Lycophr. 18. inde Eudoc. p. 45. ſed turbate. poterat

ſal-

ſatem ibi μνάμων corrigi Μέμνων. *Memnonis* nomen ingenio poetarum potius, quam vlla hiſtoriae fide, ad res Troianas eſt traductum. Aegyptium ab initio fuit, ſed corruptum: (apud Pauſan. I, 42. p. 101. Phamenopha eſt, ap. Syncelli p. 151. Ἀμενώφθις, ex Euſebio, et hinc Amenophis in Hieronymi Chron. quod nomen etiam in regum laterculis occurrit; ſed de his Iablonſkius de Memnone videndus.' Cum Aethiopes etiam in Oriente auſtrali haberentur a Graecis antiquis, factus hinc Memnon Aurorae filius, Aethiopum ductor, quos ex Oriente ſocios belli Troiani adduxit; ex Aſſyria, vt paſſim memoratur; quae omnia, ſi quid veri ſubeſt, auxilia Priamo ex orientali aliqua regione Aſiae minoris adducta declarant. Fuit vetuſſimum poema Arctini Mileſii, Αἰθιοπίς. v. ad Virgil. T. II. p. 128. vbi alia. Fuere et Sophoclis Αἰθίοπες item Μέμνων, forte vna eademque

gne fabula. Qui de Memnone egerint, v. ad Hygin. p. 205, 14. *Emathionem* in rebus Herculis commemoratum vidimus II, 5, 11. p. 139, eius filius Atymnius ex Nympha quae Πηγασία est ap. Quint. Smyrn. III, 300. f. Πηδασία, ab loco et vrbe Pedase in Ida, v. Steph. h. v.

f. 5. Iam in iis, quae de *Priamo* et eius stirpe sequuntur, ea, quae satis nota ex Homero esse possunt, tantum strictim percurremus. μετὰ δὲ τὰ αἰρ. Med. μικρὸν πρόσθεν. satis longe tamen hinc, lib. II, 6, 4. p. 147 sq. vbi p. 148. extr. de *Podarce* et nouo nomine *Priami*. μικρῷ Pal. D. O. R. 3. καὶ γαμεῖ, f. ὃς γ. tum Vat. πρῶτον Ἀ. *Arisben* aliam vidimus sup. ad c. 12, 1. p. 740, haec, quae nunc memoratur, Meropis filia est; agnoscit eam Ephorus ap. Stephan. in Ἀρίσβη, sed is Alexandri vxorem facit. Memorat Stephanus aliam Arisben, Macaris

ris filiam, a qua vrbs Lesbi dicta sit, Eustath. p. 894, 33. Ἀρίσβα ἐν Λέσβῳ πόλις, ἀπὸ Ἀρίσβης, θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μίροπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. — *Aesacus* de eo v. Ouid. Met. XI, 749 sq. vbi nonnulla aliter narrata. natus ibi ex Alexirhoe Granici fl. filia. v. 763. si lectio vera est. αἴσοπος Pal. αἴσοκος R. 3. Ἀστερόκην. in Pal. D. R. 1. 2. est στερόκην. Gale e Tzetza laudat Μερόπην. In Ouidio l. c. v. 769. nunc legitur *Hesperien Cebrenida:* sed prioris vocis lectio valde dubia est, alterius magis certa. Est fluuius Cebren. Iam h. l. Κεβρῆνὸς restituit e Pal. Commelin. sic et ceteri codd. legunt. In ed. pr. erat Κεβριόνου, ex interpolatione Aegii puto, facta ad Stephani locum in Κεβρηνία. χώρα τῆς Τρωάδος, ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Est vtique Κεβριόνης inter filios Priami, ex Homero satis notus; cf. Il. π, 738. nec minus tamen alterum recte se habet: cf. inf. f. 6.

ſ. 6. v. Strabo XIII. p. 891. 2. ἣν πενθῶν. apud Ouidium l. c. non ducit vxorem, ſed fugientem puellam perſequitur; et, illa ſerpentis ictu percuſſa, dum ex rupe ſe praecipitem dat, in auem mutatur. *Hyrtacus* is eſt, cuius filius Aſius, Arisbam Troadis ad Selleentem fl. incolens: Il. β, 837 ſq. *Hecuba*, ap. Homer. (Il. π, 718. vbi v. Euſtath.) Dymantis filia; Ciſſei f. apud Euripidem, vt ſtatim in Hecuba. Res paſſim a viris doctis notata, vt h. l. a Galeo. ad Hygin. f. 91. Meziriac. T. I. p. 400 ſq. *Sangarius* fl. Phrygiae, Il. γ, 187. de eo v. Salmaſ. ad Solin. p. 618 b. Codd. ἀσαγγάριος et ἀσσαγγάριος. *Hector* Priami et Hecubae f. Homeri fide; aliis Apollinis v. Schol. Il. γ, 314. Schol. Lyc. 259. *Hecubae* ſomnium: cf. Schol. Il. γ, 325. Meziriac. l. c. p. 404 ſq. Hygin. f. 91. et not. Aeſaci reſponſum hoc etiam Lycophron narrat v. 224. vbi v. Schol. et ad 314. Serio-

res

res Caſſandrae illud tribuunt, v. c. Eurip. Androm. 296. μετεπέμψατο. D. et Regii κατεπέμψατο. γενέσθαι. Faber em. γενήσεσθαι. ſed vſum ferre quoque alterum, iam aliquoties vidimus. idem requirit τούτου εἰπόντος, nam ἐκέλευσεν ad Priamum ſpectare. Enimuero *iubet* aliquid fieri *ipſe vates*. ἐκθεῖναι. Vat. ἐλθεῖν ex compendio ſcripturae, quod et e Dorv. ſuſpicor notatum ἐκθῆν ſupra notato ει. οἰκέτι Med. οὐκ ἔτι mſſ. Aegii. ἐκέλευε R. 3. κομίσαντι D. V. cum mſſ. Aegii. Ἀγέλαος Pal. ἠγέλαος. poſt φκομάζετο additum vulgo erat ἡ Ἀρχέλαος. quae abſunt a Pal. et reliquis. Interpoſuit illa Aegius e Schol. Lycophr. 138. (vnde Eudoc. p. 34.) qui noſtrum ante oculos habuit. ὑπὸ ἄρτου ἐτάφη. Pal. D. ἐπὶ τῶν χωρίων, in agro, vt I, 9, 11. p. 48. ὀνομάσας Πάριν, ſc. ἀπὸ τοῦ παριέναι τὸν μόρον, de qua etymologia, vt et de altera nominis Alexandri,

v.

v. Schol. Il. γ, [illegible] μ, 93. ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας, dubito an hoc ab Apollodori manu profectum sit. v. Etymol. hac v.

Filiae ex Hecuba notae sunt: *Creusa* Aenea nupta. *Laodice:* de qua, cum Acamante Atheniensi congressa, fuere fabulae, quas attingit Lycophr. 495 sq. 316. v. Schol. ad 314. 495. 447. Alia narratiuncula est ap. Parthen. Erot. 16. Κασάνδραν scribit D. de seqq. aliter tradit Schol. Il. η, 44. ex Anticlide (haud dubie in lib. περὶ Νόστων) et Schol. Eurip. Hec. 87. cf. Hygin. 93. Meziriac. ad Ouid. T. I. p. 430 sq. ὅθεν Α. Ita quoque Priamus, ne puella, pro insana habita, ludibrio esset, cubiculo eam inclusit, addito custode; illa tamen perrexit vaticinari, eaque, quae ex ea vaticinante audierat, exponit nuntius in Lycophronis Alexandra. αὐτοῦ post μαντικῆς alienum: expungendum illud, quod iam Faber monuit. aut leg. ἀφείλετο τῆς μαν-

τικῆς αὐτὴν τὸ πείθειν, aut τὴν μαντικὴν αὐτῆς τὸ πείθειν. De *filiis Priami* cf. Hygin. f. 90. et not. Aliquot nomina recitantur Il. ω, 249 sq. in quibus v. 251. Αἴσος quem in Apollodoro desidero; item Ἴσος ex Il. λ, 101. qui inter νόθους. Alios v. ap. Dictyn IV, 7. Fuisse numero L. et quidem XIX. ex vna Hecuba ibid. 495. memorat poeta; Atqui Apollodorus tantum X. filios ex Hecuba, et ex aliis mulieribus XXXVI. recenset. Monebo tantum de lectionis varietate, aut de nominibus, quae in Homero occurrunt. Ἄντιφον. Homero l. c. Il. λ, 101. at Il. ω, 250. est Ἀντίφονος et Ἱππόθοος. *Melanippus* ap. Homer. Il. ω, 546. 7. est filius Hicetaonis, qui frater Priami fuit: ὁ δέ μεν τίεν ἶσα τέκεσσιν. *Troilus*, caesus ab Achille cf. ad Virg. Aen. I. Exc. XVII. Apollinis f. habitus: cf. Schol. Lycophr. 307. Etiam Hector Apollinis f. celebratus, ap. Stesichorum, Euphorionem et Alexandrum Aetolum: Schol.

idem v. 259. *Gorgythion* Il. ϑ, 302 sq. *Agathon*, ω, 249. Ἱπποδάμος R. 3. sed Χερσιδάμας Il. λ, 423. *Mestor* caesus ω, 257. Ἄτας nomen vix sanum R. 3. Ἄτης. Altes, Ἄλτης, nomen est Homericum, pater is erat Laodoces, e qua Lycaon natus Priamo cum Polydoro Il. φ, 35. 85. 91. Δρύοψ scripsi, pro Δρύωψ. cf. Ant. Lib. 32. Βίας, e correctione Aegii ex Hygino: in libb. erat Βίβας. *Cebriones* ab Patroclo caesus, et *Chromius*, noti sunt ex Hom. Ἀστύγονος. Gale em. Ἀστύνοος, est sane hoc inter nomina Homerica Il. ε, 144. Ἄῤῥητος forte Ἀρήϊος vt Mercer. ad Dictyn IV, 7. coniicit, vbi Areius. est tamen quoque Ἄρητος inter Homerica nomina, et iungitur is cum Chromio p. 494. Δηιόπτης. e corr. Aegii, in libb. δηϊόπτιον. f. Δηϊοπίτης. quod Homericum nomen est. Ἐχέμων. ita omnes codd. Pal. Ἐχέμμων. ap. Hom. est Ἐχήμων Il. ε, 160. etsi et ibi var. lect. Ὑπείρ-

οχος. sic poetae, vulgo Ὑπέροχος. Αἰγεωνεὺς, quod sequitur; vix sanum. f. Αἰγωνεύς. ita fuit Maliensium vrbs Αἰγώνεια ap. Steph. et Lycophr. 903. Λυσίδρος. πολυμέδωρ R. 3. sed vix digna similia narratu. *De filiabus* cf. sup. ad filias Laomedontis s. 3. extr.

s. 6. *Andromache*, Eetionis f. regis Thebes, quae fuit sub monte Placio: v. Il. ζ, 395 sqq. *Oenone*. cuius et Paridis amores multis modis celebrati fuere, vt vel ex Ouidio assequi licet, qui vbique argumenta captat a Graecis poetis, qui plerique interciderunt, tractata. Est ab eo Epistola Oenones ad Paridem, ad quam cf. Mezir. p. 403 sq. 455 sq. Natus ex ea *Corythus*, occisus ab ipso parente, cum a matre missus esset, vt ab Helenae amore reuocaretur Paris: persequutus haec est Conon c. 22. Parthenius Erot. 4. (ex Nicandro ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, vnde tres versus sunt c. 34., et

Ce-

Cephalone Gergithio ἐν Τρωικοῖς) et c. 34. (ex eodem Cephalone et Hellanico) cf. Schol. Lycophr. 57. 61. (quem exſcribit Eudoc. p. 314. 329.) add. Quint. Smyrn. X, 270 ſqq. qui copioſe Paridis nouiſſima exponit. Κεβρῆνος. τοῦ ποταμοῦ. v. ſup. 178. cf. Parthen. 4. Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως vel Οἰνιέως eſt in Schol. Lycophr. l. c. Latere nomen ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 399 extr. (334.) in Οἰνώνη καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ iam obſeruatum eſt a viris doctis. Sed de his iam Mezir. p. 403. 4. παρὰ Ῥέας eſt vt alias Terra. inter μαντικῆς auctores: quo loco omnino vetuſtiores dii e Titanum genere fuiſſe habitos iam olim obſeruaui. προέλεγεν Pal. D. μόνην γὰρ, P. V. μόνη. D. μόνῃ. τοξευθέντα. Aegius ait alibi eſſe τετρωμένον. Scilicet Scholia Lycophr. 61. reſpicit, e quibus eum multa interpolaſſe in confeſſo eſt. *Philoctetis telo*: cf. Quint. Smyrn. X, 224 ſqq. add. Orph. Lap. 348 ſq.

εἰς Ἰδην. abeſt εἰς ed. Par. ſed ſphalmate. μστανοήσασα. Conon l. c. ἡ δὲ, μήπω πεπυσμένη τὴν τελευτὴν, μετάμελος ὅμως δεινῶς εἶχε. (ſic legenda. apud Parthen. autem c. 4. δεησόμενον, ὅπως — τῶν παροιχομένων λήθην ποιήσηται, ἅτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν τε ἀφικόμενον deprauata ſunt pro ἐπὶ τὸ τέλος l. εἰς τέλος ἀφικομένων. vt ἐπὶ τὸ πέρας ἀφικέσθαι, ἥκειν: et ſimilia.) poſt ἔφερε in editione Par. erat ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ἤσκει. verba in ed. pr. poſita erant poſt ἀνήρτησεν, nec aliter in Commelin. (et ex ea Fab.) niſi quod vncinis incluſa, ac ſi a Pal. abeſſent; nil tamen monitum a Commelino. Laborant viri docti in μουσικήν. expeditum erat, eam ad ἐπῳδὰς referre, et hoc Faber facit. Anna Fabri ad Dictyn IV, 21. φυσικὴν legit, μαγικὴν Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 413. μαντικὴν Spanhem. ad Iuliani Caeſares (*Remarques* 144. p. 25,) et Hemſterh. ad

ad Lucian. T. I. p. 236. Poterant supersedere hac molestia viri docti; manifestum sit verba e margine esse illata; et, si auctoritatem quaeris, dari potest: absunt a Codd. Pal. M. D. O. Regg. Similis parenthesis est ap. Conon l. c. καὶ γὰρ ἦν Oenone ἐπίπνους τῆς μαντείας, καὶ τομῆς Φαρμάκων ἐπιστήμων. ἐκ θεοῦ κατεχομένην dixit Parthen. 4. De morte Oenones multa ap. Schol. Lycophr. 61. et in supra laudd.

Ὁ δὲ Ἀσωπός. Sequitur Aeaci stirps. Haec cum antecedentibus non cohaerere, non obseruarunt editores. Exciderunt haud dubie nonnulla; et forte reliquorum libri tertii tantum habemus excerpta. A Troicis nondum absolutis qui tandem transitus ad Asopum? etsi Troica ad vrbis excidium et Νόστους hoc loco deducta non puto, sed ea in finem libelli reiecta, vbi forte Atticis fabulis subiiciebatur stirps Pelopidarum, et in iis

Atridarum, dum bello Troiano. Ad seqq. de *Asopo* et *Aegina* cf. Diod. IV, 72. Schol. Pind. Ol. 8, 39. Hygin. f. 52. et ibi laudd. ὁ δὲ Ἀ. ποταμὸν ὧν Vat. Asopus Achaiae fl. Phliasium et Sicyonium agrum alluens Paus. II, 5. (hunc intell. ap. Pind. N. 3, 6. vbi male impôni mihi passus eram a Schol. vt eum in Aegina quaererem) alius is, qui agrum Thebanum et Plataeensem dirimit. ibid. et 6; cf. Strabo VIII. p. 586. 587. In fabulis vtriusque clarum nomen, saepe alterum cum altero permutatum. Ἠμοῦς. pro ea Κηγλούσης filius ex Neptuno est ap. Paus. II, 12. p. 138 extr. quod Gale Ἠμοῦς emendandum putat. Μαιώνην. Gale e Diodoro Μαθώνην huc vocat; sed lectio ea vitiosa iam emendata est a Wesselingio. Πελάγοντα. ap. Diodor. l. c. est Πέλασγός. idem XII. filias edit, et nomina apponit. τοῦ ante ποταμοῦ abest Ves. Antea interpungebatur post Θυ-

γα-

γάνηρ, vnde Commelin. emendare volebat θυγατέρα. Post Αἴγιναν editum erat ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, quod a scriptis exulat, illatum, vt video, ab Aeglo e Schol. Lycophr. ad v. 175. p. 25. Aeginam rapuit Iupiter in aquilam mutatus: Clemens Homil. 5, 13. Nonnus Dionys. VI, 212 sqq. μανθάνω παρὰ Σοφοῦ. cf. sup. I, 9, 3. Pausan. l. c. et v. Not. sup. p. 143. vbi add. Schol. Il. ζ, 233. ἄνθρακες φέρονται. Carbones ferri solitos aqua flumenis, notabile est; id quod variis a causis proficisci potuit. Sollenne veteribus est, rerum caussarumque naturalium afferre rationes mythicas; e quibus ingeniosae sane et sollertes excogitatae multae sunt; at exitiosa res facta est, quod in eiusmodi mythicis rerum physicarum interpretationibus acquiescere maluerunt: ita enim effectum est, quo minus ad subtiliorem rerum naturalium caussarumque indagationem pro-

cederent homines; qua vna via foedae impiaeque superstitiones e genere humano tolli possunt; nam quod omnium aetatum historiae docent, cum sanctissima religione omne facile superstitionis genus coniunctum esse potest; nisi sanior philosophia, inprimis naturae doctrina subtilior, accesserit. Asopo igitur carbones passim innatant; quod is a Ione fulmine percussus: eadem Schol. Apoll. I, 117. vnde patet, a Callimacho hanc fabulam fuisse tractatam: attigit ea in iis, quae exstant, vno versu. H. in Delum. 78. ὁ δ' ἕπετο πολλὸν ὄπιθεν Ἀσωπὸς βαθύγουνος, ἐπεὶ πεπάλαστο κεραυνῷ. Narrat quoque Schol. Il. α, 180, addit alia Schol. ad Il. ζ, 153. vbi Pherecydes fabulae auctor laudatur. Schol. Pind. Isthm. 5, 44. et ipse poeta 8, 37 sq. 45. Meminit et Paus. II, 19. p. 177. Statius. Theb. VII, 315 sqq. cf. Spanhem. ad Callim. l. c.

εἰς τὴν τότε Οἰνώνην, νῦν δὲ Αἴγιναν. v. paullo ante laudd. Steph. Byz. in Αἴγινα, et alii. τεκνοῖ recepi e codd. P. D. V. R. 3. pro vulg. γεννᾷ. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Perſequitur fabulam Ouid. Met. VII, 517-657. Eſt haec ex ea claſſe et ordine fabularum quae etymologiam pro fundo habent; quod genus priſcis hominibus placere non potuit, niſi in ſumma meliorum rerum ignoratione. Inhabitarunt inſulam cum Aeaco Myrmidones. Grammatica eſt inter diſciplinas, quae ceteris multo ſerius fuerunt expolitae; incunabula eius adhuc in Platone et aliis philoſophis agnoſcas; accepit aliqua, ſed lentâ, incrementa Alexandriae. Hoc modo fieri potuit, vt tam inepta etymologia, ab omni ſermonis ratione aliena, Myrmidonum ἀπὸ τῶν μυρμήκων, placeret; (qui ſuper pronuntiatione argutantur, poterunt forte hinc argumentum pe-

petere ſuper exiguo diſcrimine τοῦ ϗ et τοῦ ι.) nata hinc fabula de formicis pro hominum ſtirpe habitis. Auctor eius fuit Heſiodus, fragm. eſt ap. Schol. Pindar. N. 3, 21. et Schol. Lycophr. 176 Melius eos a Myrmidone deductos audias ab aliis: eum ſup. I, 7, 3, extr. vidimus. p. 27. et Apollon. I, 55. a Ioue et Eurymeduſa Clitoris filia natum neſcio vnde tradit. Clemens Alex. Coh. p. 34, 15. Pott. Alia congeſta dabunt Intpp. Hygin. f. 52. Ouid. Met. VII, 654. add. Schol. Lycophr. 175 extr. 176. Qua ſtirpe illi *Myrmidones*, primi Aeginae incolae, fuerint, diſerte ſane nusquam traditur; ſequuti iiſunt Peleum in Theſſaliam et Phthiam incoluerunt, vnde cum Achille ad Trojam fuerunt. Ad genus Pelasgicum eos pertinuiſſe probabile fit. Poſthaec Aeginetae Dorici generis facti: nam ab Epidauro in inſulam pars Dorum tranſierat Pauſ. II, 29. p. 178. duce Triacone.

Schol.

Schol. Pind. O. 8, 39. (vbi leg. ἦλθε καὶ κατῴκησεν) Schol. Lyc. 176. Si Pind. l. c. dicit insulam Δωριεῖ λαῷ τιμιευομένην ἐξ Αἰακοῦ, hoc non tam morose est accipiendum. Permixtos fuisse alios alius generis Hellenas dubitare non licet. Hactenus recte, etsi non satis subtiliter, Strabo VIII, p. 577 A. vbi ait inhabitasse insulam Argiuos, Cretenses, Epidaurios, Dorienses. Fuit scriptor Pythaenetus περὶ Αἰγίνης, vt Athen. et Schol. Apollonii IV, 1712. (seu τὰ Αἰγινητικά, vt puto leg. in Schol. Lycophr. p. 25. Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν (non Αἰγινητῶν) traditur ibi ex eo Oenone fuisse Budiohis filia.) Illi autem Myrmidones, qui in Thessaliam discesserant, permixti ibi sunt inprimis cum Achaeis: vide apud Homer. β, 683. 4. οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidones*, *Achaei*, et *Hellenes*,

lones, iidem dicti, Hellenum quidem generaliore nomine adhaerescente ipsis singulari aliquo modo, quandoquidem et Hellas inter loca erat, quae incolebant. Ἐνδηΐδα τὴν Χείρωνος. repoſuit hoc Aegius libris omnibus inuitis, in quibus σκείρωνος, quod adeo praeferendum cenſet Gale et Simſon. p. 220. extr. in R. 3, κείρωνος. Apud Pauſan. II, 29. p. 179. eſt Σκίρωνος, et ex Plutarcho in Theſ. p. 5. A. vbi Megarenſium fabulas exponit, apparet, iam antiquitus haec duo nomina fuiſſe confuſa. Aegius ſequutus eſt Schol. Pind. (Nem. 5, 12.) add. Schol. Il. π, 14. tuetur eius factum Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 144. 5. *Endeidis* nomen corruptum paſſim occurrit, v. ad Hygin. f. 14. p. 43, 16. Ἐνδαΐδος κρίγνωτος υἱοὶ ſunt apud Pindar N. 5, 21. ἐξ ἧς αὐτοῦ Dorv. Pherecydes *Telamonem* ex Actaeo et Glauce natum tradiderat; diuerſo prorſus ab aliis modo.

Ax-

Ἀκταίου cum stellula apposita iam in ed. Aegiana legebatur. Gale coniectabat Ἄκτορος vel Ἄκτωνος (hoc male, nam deprauata lectio est) ex Schol. Lycophr. Est locus ad v. 175. qui nihil ad rem facit. Faber coni. Ἀγκαίου sine auctoritate. Vix dubito, quin Ἄκτορος restituendum sit; vixit ille in Aegina, et duxit Aeginam Asopi f. post editum ex Ioue Aeacum, et ipse ex ea Menoetium genuit, qui in patriam Opuntem Locrorum redux Patroclum suscepit: v. Schol. Il. σ, 10. vnde Pindar. Ol. 9, 104. υἷα δ' Ἄκτορος — Αἰγίνας τε. Conf. van Stav. ad Hygin. p. 42, n. 5. Menoetius et Aeacus adeo fratres vterini. Κυχρέως. ita emendatius scripsi cum Galeo pro eo quod legebatur, Κρηθέως. Pal. Vat. κυθρέως, D. κρυθρέως. apud Diodor. l. c. IV, 72. est Glauce Cenchrei filia. Aegius ait, legi hic κυχρέως et κυτέως. vnde ipse Cretheum petierit, non addit.

Vera

Vera lectio haud dubie Κυχρέως. Fuit *Cycreus* heros Salaminiorum, a quo ipsa insula Κυχρεία dicta: v. Strab. IX. p. 603. A. B. Stephan. in Κυχρεῖος et e Stephano Eustath. ad Perieg. 512. De eo iterum paullo post f. 7. *Psamathe* Nereis, vt effugeret Aeaci amplexus, in *fontem* se vertit. Legebatur antea εἰς πηγὴν ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἐνελθεῖν. Vltimae vocis vitium in oculos incurrebat; monitum quoque iam a Fabro et Galeo. Similiter vsa esse narratur Thetis aduersus Peleum. εἰς πηγήν vnde Aegius acceperit, nil monet; vodd. nostri εἰς φύλλην legunt, etiam P. D. ἀλλαγμένην, Vat. ἠλλαγμένην. Ex Oxon. Gale laudat φύκην. Verheyck. V. C. ad Anton. Lib. p. 254. sensu hoc non destitui dixit, si εἰς φυκήν legatur: esse hoc piscis genus apud Aristotelem: sanum tamen esse locum, εἰς πηγήν eam esse mutatam, vt sic cum ea congrederetur

Aea-

Aeacus; quocum antea concumbere noluerat; (ita διὰ τὸ βούλεσθαι, omisso μὴ, legendum erit: quod, sed male, excidit ed. Par.) Meo qualicumque iudicio de lectione φύκην prorsus dubitandum non est, cum eo lectio omnium codd. ferat, Aegii autem auctoritas suspecta sit; similis fraus Thetidis, quae inter alias formas in sepiam se mutauit; qua specie oppressa adeo dicitur (Schol. Lycophr. 175 extr. 177. p. 26. b.) Est piscis marini genus *phuca* φυκὶς; *mole* nunc Gallis dictum: est de phycide caput ap. Rondelet. de Piscib. lib. VI, 19. Communis forma sane est φυκὶς, quae et in Epigrammate occurrit Apollonidae Smyrnaei Anthol. p. 415. Brunkii V. C. Analecta T. II. p. 193. sed variasse videtur nomen; ap. Athen. III. p. 107. C. in Alexidis Comici versibus diserte est φύκη, cum superiore versu φυκίδος antecessissent: Καρίδα, φύκην, κωβιὸν, πέρκην, σπάρον. Aristot. H. A. VI, 13.

ὁ ἄῤῥην φύκης. In hunc igitur piscem mutasse se Psamathe putanda est. Nisi haec forent, equidem, nominis Phoci, quod puero ex ea nato inditum, respectu, suspicarer eam se mutasse in phocam, εἰς φώκην.

Aeaci preces, multis veterum locis nobilitatae sunt. Clarissimus omnium Pind. N. 5, 17 sqq. Genus tamen et caussa calamitatis diuerse traditur: modo agrorum siccitas, modo inundatio: cf. Schol. ad v. 17. quod hic de Pelopis scelere narratur, nescio an alibi narratum lateat. στυφάλῳ P. D. *Stymphalus* inter Elati filios fuit: sup. c. 9, 1. Paus. VIII, 4. p. 605. Apud Diod. IV, 61. Minois dirae, propter Aegei facinus in Androgeon commissum, siccitatem et famem hanc, quae Aeaci precibus depellitur, arcessunt: cf. ib. Wessel. τὴν Ἀρκαδίαν ἐλεῖν. ac si de urbe ageretur. In serioribus frequens hoc. Pelops sane

τοὺς πλείστους τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων προσηγάγετο vt Diod. IV, 73 extr. μὴ δυνάμενον R. 3. μελίσσας P. cum V. M. D. R. 3. etſi hic a m. pr. μελίσας. v. ſup. Not. p. 208. ad I, 9, 23. p. 67. de Medea. χρησμοὶ Σεῶν. Apollinis Delphici: v. Pauſ. II, 2, 29. p. 179. Praua interpunctione poſt μελίσσας totus locus antea erat turbatus: quem reſtituit Emperius. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ. ſc. τῷ Διὶ πανελληνίῳ ara facta. καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅιδου φυλάττει. Gale locum tuetur aduerſus virum doctum neſcio quem, qui ex ff. litteris verba deſumta eſſe volebat: laudat ex Pauſ. (V, 20. p. 427.) ἔχει δὲ ὁ Πλούτων κλεῖν, καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῇ, τὸν καλούμενον Ἅιδην κεκλεῖσθαι τοῦτο. Scilicet eſt ibi in templo Iunonis Olympiae Proſerpina cum clauo. Poteſtatem autem, imperium ac tutelam per claues deſignari, multis virorum doctorum obſeruatis, etiam ad

Apocalypsin Ioannis, tritum est, vnde dii κλειδοῦχοι. De ipso Plutone et Proserpina Argonaut. Orphic. 1369. βασιλεῦσιν, οἵ τ' ἀρὰ νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσι. et in Hymno in Plutonem, 17, 4. Πλουτεῦ, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης. sed, vt diximus, trita nunc res est; est adeo C. G. Schwarzii libellus de diis claugeris. Proclive autem erat, claves Plutoni tribuere, cum semel aditus inferorum esset munitus, et πύλαι ἀϊδαο poetis commemorentur. Aeacus πυλωρεῖν dicitur etiam ap. Lucian. D. Mort. 20. 1. vbi v. alia in notis. Nec tamen valde antiqui poetae is locus esse potuit, quem hic expressit Apollodorus, cum *Pluto* et *Hades* promiscue adhibeantur; nam *Plutonis* notio et nomen serioris vsus est, cum apud Homerum et alios antiquiores sit *Hades, Proserpina, Hecate*: venit forte Pluto ex Orphicis et Eleusiniis.

Διαφέροντος δὲ . . Φώκου. editum erat inde ab Aegio διαφέροντος δὲ . . Φώκῳ. hoc in ed. Par. casu potius quam consilio, vt Oudendorp. ad Thom. M. p. 46. putabat, mutatum in. διαφέροντι Φώκῳ. non male, etsi non tam pro tertio casu absoluto haberem, quam potius cum ἐπιβουλεῦσαι iungerem. sed, quod scripsimus, quodque iam Faber malebat, habent mss. Pal. V. Vat. D. R. 3. et haud dubie reliqui, compendio scripturae obscuriore. *praestabat* fratres certandi arte et sollertia, διαφέρει τῶν ἀδελφῶν. (at *dissidere* a fratribus esset, διαφέρεται τοῖς ἀδελφοῖς.) ἐπιβουλεῦσαι sc. φασί, nisi hoc excidit, vt alibi. λαχὼν κλῆρῳ συγγυμναζόμενον αὐτόν. sortis vsus in lucta, in pugilatu, pancratio, vbi paria prodeunt, nota res est: nunc etiam in disco locum habuit; respectu ne virium, vt paribus essent viribus certantes, an ordinis? διάσχω, apud Paus. p. 179. lapis

pro diſco erat. Ceterum *caedes Phoci*, et *fuga Pelei cum Telamone* inter notiora fabularum argumenta ſunt, et paſſim in tragoediis fuere retractata. v. Diod. IV, 72. Pauſan. II, 29. p. 179. 180. Schol. Pind. O. 8, 39. Schol. Lycophr. 175. p. 24, b. alludit ipſe Pindar. N. 5, 25 ſq. et Apollon I, 91 ſq. vtroque loco cf. Schol. Alia v. ap. V. C. Verheyk. ad Anton Lib. p. 254. 5. Pſamathe irata propter Phoci filii caedem immiſit tum Pelei et Telamonis armentis lupum in fabulis notum: Anton. Lib. c. 38. Ouid. Met. IX, 346 ſq. cf. Schol. Lycophr. 175. p. 25. 901. Eo ſpectat Etymol. M. in Λύκων. *Phoci filii* Criſſus et Panopeus; Criſſi f. Strophius, pater Pyladae et Aſtydamiae: Schol. Eurip. Or. 33. Pauſan. l. c. p. 178. cf. Mezir. ad Epp. Ouid. T. II. p. 258 ſqq.

ſ. 7. Καὶ Τελαμῶν μὲν εἰς Σαλαμῖνα π. πρὸς Κυχρέα. eſt idem, de quo paullo ante

ante p. 775. Pal. κυγχρέα et, si Commelino fides, κεγχρέα. Dorv. κυγχρέα. Vess. et R. 3. κεγχρέα. hoc et apud Diodor. legitur IV, 72. vbi v. Wessel. n. 54. Apud Schol. Lycophr. variat scriptura: ad v. 110. vbi ex Euphorione narrat, est Κυχρέα, add. 451. (vnde sua Eudocia p. 263.) ad idem ad v. 175. habet Κεγχρεὺς, vbi tamen videri potest nostrum ante oculos habuisse. Variarunt igitur in nomine iam veteres. Verba Ποσειδῶνος καὶ absunt a codd. P. D. R. 3. vix bene. at in Medic. τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, ita vero τοῦ Ἀσωποῦ non erat relinquendum: tum demum poterant haec ab Aegio suppleta videri ex Schol. Lycophr. 175. At post Ἀσωποῦ sustuli υἱὸν, quod codd. ignorant. ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε. leg. ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, αὐτῆς ἐβασίλευε. haerebat vir doctus in eo quod ὄφις ἀδικεῖν dicitur; sed ἀδικεῖν simpl. βλάπτειν, φθείρειν, κακοῦν, etiam alibi. de hoc

ſerpente a Cychreo occiſo vetus narratio: Diod. l. c. Schol. Lycophr. 175. l. c. Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. *Periboea*, quae Pind. I. 6, 65. et Diodor. l. c. Ἐρίβοια eſt. cf. ad Hygin. f. 97. n. 9. Ἀλκάθου Aegius videtur emendaſſe, recte, nam in codd. omnino eſt Ἀλκάνδρου. At de Alcathoo ne dubites, v. Schol. Il. π, 14. Diod. l. c. cf. de eo Simſon. ad a. 2775. *Herculis preces*: quae tam praeclarum locum conſtituunt in Pindaro I. 6, 60. vbi Scholiaſtes monet, ἐκ τῶν μεγάλων ἠοιῶν profectum hoc eſſe. Ab aliis res ita traditur, vt natum iam Aiacem tenuerit et leonis exuuiis texerit: cf. Schol. Sophocl. argum. Aiac. extr. et ad v. 844. Schol. Il. ψ. 821. Schol. Lycophr. 455. quem exſcripſit Eudocia p. 392. Add. alia ap. Mezir. p. 247. καὶ στρατευσάμενος εἰς Τροίαν. ſc. Telamon: cf. ſup. II, 6. 4. male Faber em. ὅς. ἐξ ἧς αὐτοῦ Pal. D.

CAP.

CAP. 13.

f. 1. πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος. Sape sic sup. I, 8, 2. inter Calydonias suis venatores Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας. Εὔρυτον tamen omnes codd. legunt, etsi mox Εὐρυτίωνα agnoscunt. Simili modo Schol. Lycophr. 175. p. 25, primo loco, vbi ex Pherecyde narrat, Εὔρυτον habet, mox Εὐρυτίωνα. Εὔρυτος etiam est ap. Schol. Aristoph. Nub. 1059. Est sane vnum idemque nomen duplici forma. v. Verheyk. V. C. ad Anton. Lib. p. 256. qui et tentabat, ad exemplum Antonini Liberalis, πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, (nam Eurytionem, non filium, sed nepotem Actoris ex Iro statuerunt alii; ipse Apollon. I, 73. 74.) quod firmat Schol. Lycophr. eod. loco, ita tamen, vt praemittat οἱ δέ φασιν. ergo res diuersis modis tradita erat; quid quod ii, qui pro Eurytione Actorem memorant, eum ne liberos quidem reliquisse

audiuerant: vt ii, e quibus Diodorus fua habet IV, 72. Scilicet fama acceptum erat hoc faltem, Peleum Phthiam tenuiffe, quae antea Actoris fuerat. *Actor* hic diuerfus ab altero, Opuntio, Menoetii patre, (fup. ad c. 12, 6. p. 775.) Deionis filio: I, 9, 4. Diuerfus quoque Cteati et Euryti pater fup. II, 7, 2. Is de quo nunc agitur, Myrmidonis eft filius ex Phthia; de quo fup. I, 7, 3. Πασιθίκης (Aeoli filiae) καὶ Μυρμιδόνος Ἀντιφος καὶ Ἀκτωρ. Confundit primum et tertium Palmer. ad Diodor. IV, 72. n. 67. Meziriac. T. I. p. 40. fed idem facit quoque Euftath. ad Il. α. p. 113, 1. 321, 1. cf. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 256. et Not. fup. p. 100. vbi video me ipfum turbas feciffe duobus traiectis verbis; erat enim locus fic conftituendus: „Eft „autem hic Actor, qui Phthiam tenuit, „Eurytionis pater inf. I, 8, 2. p. 34 extr. „diuerfus ab altero, Deionis filio I, 9, 4.

„et

„et Menoetii patre ex Aegina.„ Ad ipsum Actorem venisse et ab eo lustratum esse Peleum narrant alii, vt Diod. l. c. Eustath. l. c. *Antigone* Eurytionis filia: Polymela est ap. Eustath. Il. β, p. 321, l. 5. sed ea Actoris filia; Polymelis ap. Schol. Lycophr. 175. p. 25. trepidauit quoque circa eam Simson. p. 263. Ex Philomela Actoris filia Achillem natum, Deimachum tradidisse notat Schol. Apollon. I, 558. scripserat forte et is Πολυμήλην. Actoris filiam Eurydicen, Polydorae matrem, Staphylus in Thessalicis ediderat; alii Laodamiam, Alcmaeonis filiam; v. Schol. Homer. l. c. Ad Staphyli narrationem adde Schol. Apollon. IV, 816. Filiam Polymelam, Pelei filiam, Menoetio secundum nonnullos auctores nuptam inf. s. 8. p. 261 extr. videbimus. Haec tam diuerse narrari nemo mirabitur, qui haec et fama antiqua accepta, et a multis poetis, inprimis Tragicis, tractata esse

me-

meminerit. Fuit *Peleus* Sophoclis, aliud Euripidis. γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ. αὐτοῦ P. D. V. R. 3. *Polydora*. Πολυδώρα iidem, unde reſtitui pro Πολυδώρη. cf. quae de hac fluctuatione formae Ionicae docte obſeruat Verheyk. ad Ant. Lib. p. 301. Polydoram Antigonae filiam tradit noſter cum Pherecyde, vt ex Schol. Il. π, 175. diſcimus; vbi alia narrantur ex aliis; v. paullo ante de matre. Polydoram *Boro* nuptam ipſe Homer. Il. π, 175. 177. teſtatus eſt. *Perieres* ſeu Aeoli ſeu Cynortae filius, ſup. I, 7, 3. p. 27. I, 9, 5. p. 44. III, 10, 4.

ſ. 2. *Eurytion a Peleo insito caeſus*: iam ſup. I, 8, 2. p. 35. in venatione Calydonia. Actorem Acaſti filium a Peleo in venatu occiſum narraſſe videntur alii; Schol. Lycophr. 175. extr. 901.

ſ. 3. *Exulat Peleus apud Acaſtum*, Iolci regem; filium Peliae, quem ſup. I, 9, 28. vidimus. τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα,

Pal.

Pal. D. R. 9. μελίᾳ. sed res iam supra narrata III, 9, 2. p. 227. vbi v. Not. p. 676. 677. Ab *Astydamia tentatus Peleus*. Quae sequuntur, ad Pherecydis ductum narrata suspicor, si comparo Schol. Lycophr. l. c. p. 25. De hac mulieris perfidia, et insidiis Peleo factis v. primo loco Pindar. N. 4, 92 sqq. vbi tamen *Hippolyte* est, et N. 5. 49. Κρηθηὶς Ἱππολύτα, adeoque Crethei (I, 9, 10.) filia: male Schol. Cretheidem Hippolyti filiam effingit. Alia v. ad Anton. Lib. p. 257. In Schol. Apollonii I, 224. est Κρηθηΐδα, ἢ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. sed in ms. Paris. desunt verba ὥς τινες, et videtur et ibi fuisse Κρηθηΐδα Ἱππολύτην. Vtrumque nomen et Hippolytes et Astydamiae affert Schol. Aristoph. Nub. 1059. partim ad ductum loci Apollodorei. (vnde Eudoc. p. 338. adde p. 31.) Πηλέως πρὸς Ἄ. καταψεύδεται. vt iam sup. III, 7, 5. extr. et mox c. 13, 8. Nicolaus Damasc.

mafc. in Excerptis p. 446. in hac narratione: ὑποφθάσασα αὐτὸν προσβαλλειν πρὸς τὸν ἄνδρα.

p. 257. (III, 13, 3.) Ante: Ἀχαστος ἀκούσας excidit ὃ, vel ἅ. quod vidit Emper. ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θήραν. editum erat ἐπὶ θήρας, Faber em. ἐπὶ θῆρας, ſed Schol. Ariſtoph. l. c. ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. Et ſic paullo ante f. 2. ἐπὶ τὴν θήραν. item I, 8, 2. p. 34. et 35. — ἀμίλλης περὶ θήρας γενομένης. iam hic M. D. R. 3. περὶ θήραν. Πηλεὺς μὲν οὖν ὤν. natum οὖν ex ſequente delendum puto. mox τούτων defendi poteſt; nec tamen admodum placet. εἰς πήραν ἐτίθει dedit hoc emendatrix manus Aegii, in libb. erat εἰς πιώαν. facile agnoſcas librarios graeci ſermonis imperitos aut incogitantiae mirae reos. εἰς πίων ἀνετίθει P. V. M. D. R. 3. exhibent. οἱ δὲ μετὰ Ἀχάστου, ταῦτα (τὰ θηρία) χειρούμενοι. feras ſcil. Peleus, reſectis linguis, abiecit.

cit. τεθηρευκότος. In Pal. V, Vef. D. R. 3. τεθηρακότος, et ipsum recte. idem Aegius videtur in suis reperisse, sed θηρεύω, iam aliquoties noster frequentauit: vt sup. c. 4, 3. et post iidem libri τεθηρευκέναι retinent. Mox restituendum e Schol. Aristoph. l. c. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπών etc. saltem δὲ est inserendum. Apposuit Schol. Pind. N. 4, 95. versus Hesiodi: ἥδε δὲ οἱ (Acasto) κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή· αὐτὸν μὲν σχέσθαι (sic iam emendarunt pro εὔχεσθαι, sed quo sensu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσθαι. (vt Od. δ, 422.) ἀποσχέσθαι, *continere se ab eo occidendo, ei parcere*) κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις· ὡς τὴν μαστεύων, οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺ αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη. καταληφθεὶς, hic idem Schol. male καταλειφθεὶς, at melius mox: ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. Varie narratio haec tractata:

ctata: alii Mercurium induxere, qui afferret enſem ἠφαιστότευκτον: v. Schol. Apollon. I, 224. ipſum Vulcanum aduocauit aliquis in Schol. Pind. N. 4, 88. imperite, cum enſem a Vulcano factum legiſſet: de quo locus eſt Zenob. V, 20. Petiit et poenam iniuriae Peleus ab Acaſto, Iolco expugnata, et Acaſto cum coniuge occiſo: v. inf. f. 7. Poſt ἐκζητήσας edebatur καὶ ἐξευρών, quod a codd. abeſt. Foedatus etiam erat in editis locus praua interpunctione: σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος οὗτος. καὶ τὴν μ. tentabant verba variis modis Faber et Gale.

f. 4. Locus antea ſic editus erat: Γαμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην Βώρος ὁ Περιήρους υἱὸς, ἐξ ἧς Μενέσθιον τεκνοῖ. Mirabar haec partim otioſa, partim Homero Il. π, 173 ſqq. repugnantia, vbi Polydora Pelei filia Mene-

meſthium vere ex Spercheo, ad vulgarem vero famam ex Boro, Perieris filio, pepererat. Sed Aegius ipſe profitetur, ſe hunc locum in libris contaminatiſſimum ex Homero concinnaſſe: ita vero eum Homeri verba parum aſſequutum eſſe neceſſe eſt. Equidem redhibui librorum lectionem quamuis corruptam, ſed ſtellulis diſtinctam. Niſi locus ex margine illatus eſt, et aliena quidem ſede, nam ad c. 13, ſ. 1. ſpectat, ſaltem in hunc modum eſt refingendus: Γαμεῖ δὲ Πολυδώραν τὴν Πηλέως Βῶρος ὁ Περιήρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπικλην, ὁ Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. (interpunctio p. 258. l. 5. in hunc modum emendanda) *Ducit Polydoram Pelei filiam. Borus Perieris, e qua ipſi naſcitur Meneſthius nomine filius, vere Sperchei fluuii proles.* Nunc dabo variam lectionem quam quidem enotatam in manibus habeo: In prioribus, quae in Graecis apposui,

poſui, conueniunt omnes ſcripti; niſi quod in R. 3. Πηλεῦς omiſſum video. in ſqq. habent αὐτοῦ (R. 1. 2. αὐτῷ) tum μὲν ἔθιος, (V. M. R. 3. μενέσθιος. R. 1. 2. μένεσθος) tandem, σπερχειοῦ ſine τοῦ Vat. Med. Ceterum occurrit *Polydora Danai* filia, e qua Spercheus fl. Dryopem ſuſtulit, ap. Schol. Apollon. I, 1213. et Anton. Lib. 32.

ſ. 5. *Thetidis nuptiae*; celebratiſſima in poetis res; inprimis praeſentia et muneribus deorum: vide praeclarum locum Pindari N. 4, 101 ſq. cf. Apollon. IV, 807 ſqq. Fuit Heſiodi ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, ſi fides Tzetzae in Proleg. ad Lycophr. potuit tamen pars eſſe τοῦ Καταλόγου. affert ille duo inde verſus: Τρὶς μάκαρ, Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε, Πηλεῦ, ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Aliud Agameſtoris Pharſalii fuit Θέτιδος ἐπιθαλάμιον, e quo duo diſticha ſunt ap. Schol.

Ly-

Lycophr. 178. E Latinis Epithalamium Catulli graeca deperdita adumbrare poteſt. Πηλεὺς abeſt a codd. minus bene nunc, niſi alia anteceſſerunt. Ζεὺς καὶ Π. ἤρισαν. Locus claſſ. Pind. I. 8, 58 ſqq. Sequentia, Apollodori nomine laudato, habuit ante oculos Schol. Lycophr. 178. etſi alia attexuit ex aliis. *Thetidis* nomen et religio propria fuit Theſſalis; numen ἐγχώριον, quod Achillis celebritate et ipſum celebrationem maiorem accepit. Pind. N. 4, 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. Fuit et locus Theſſaliae τὸ Θετίδειον; ap. Strab. et Stephan. Pherecydis verba ap. Schol. Pind. ad e. l. ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (τούτων f. del.) ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος (ἡ πόλις. f. del.) Eadem ſunt in Schol. Lycophr. 175. p. 125. a. vbi ἐν Φαργάλῳ hinc emendandum: (eod. loco, qui ſequitur φίλαρχος, Φύλαρχος eſt, et

in ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον delendum est πρός. nam fugit illa Vulcanum sibi vim parantem; vt olim Minerua: v. inf. c. 14, 6.) Θέμιδος δὲ ἐσπιωδούσης. Legebatur Θέτιδος (vnus Vat. τέθιος) vitio manifestissimo: v. Pind. l. c. v. 68. Apollon. IV, 800. Commelinus quidem non adeo opus esse putabat mutatione, nam Thetidem ex Prometheo rescisicere potuisse; At Faber, cum Galeo, et Meziriacus requirunt Θέμιδος. hic quidem videndus p. 219. vbi ceteras de Achille fabulas persequitur. Θέμιδος etiam Schol. Lycophr. l. c. Alii, vt mox ipse Apollodorus testatur, Prometheo illud vaticinium tribuerunt, inque his iam Aeschyl. Prometh. 906 sqq. eodem alluditur v. 167. 767. Adde Schol. Il. α, 519. Quint. Smyrn. V, 338. Mox malim cum Commelin. ἔσεσθαι τὸν ἐξ αὐτῆς γ. et sic iterum in seqq. pro τὸν ἐκ ταύτης. Pro ἀπέσχοντο *continuere se*, recesserunt, a con-

consilio nuptiarum cum Thetide, constans vitium insidebat ἀποσχόντα. monitum tamen de eo. Faber em. ἀποσχέσθαι. in aliis ap. Aegium erat ἀποσχεῖν, quod posui, id iam Gale vidit. δυναστεύσειν. ex edit. Par. irrepsit: vulgaris lectio est δυναστεύειν. vtramque structuram frequentari a scriptoribus, futurum tamen nostro auctori esse sollennius, monitum sup. p. 281. 2. τινὲς δὲ λέγουσι. narrat eadem Schol. Lycophr. 178. sed ex h. l. — ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Agnouit hoc Schol. Lycophr. l. c. Versum erat: *Thetin Iunonis monitu perfuasam.* Faber em. προτραπεῖσαν, nec aliter Aegium putabat legisse. Male haec. nam vere Thetis educata a Iunone. Il. ω, 59. 60. Iuno loquitur: Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος ἐστὶ θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ — θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεΐ. Pietate nunc mota Thetis, vt τὰ θρεπτήρια Iunoni persoluat, Iouis amores fugit: v.

Apollon. IV, 793 ſqq. *Θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. voluiſſe, imperaſſe, vt illa mortali nuberet.* ſane *συνοικίσαι* et facile in mentem venit, et eſt ſuauius; emendarunt ſic viri docti paſſim, vt in Miſc. Obſſ. Vol. X. To. III. p. 347. Antea legebatur ἐθελήσαι (deb. ἐθελῆσαι) At ἐθέλειν αὐτῇ Pal. D. R. 3. θέλειν αὐτῇ Vat. ita vero refingendum *Θνητόν*. καὶ κατέχειν. καὶ κατ' εὐχὴν P. R. 3. καὶ κατευχεῖ D. ex compendio litterarum. — γινομένην. f. γενομένην. vt bene Emperius coni. De hac formae Thetidis mutatione v. Pind. N. 4, 101. et Schol. et duo loca Sophoclis in Schol. eod. 3, 60. — τὴν ἀρχαίαν μορφὴν .ἀ. atqui ſecundum alios in ſepiae forma eam amplexu tenuit: ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας Schol. Lycophr. 178. et 175. p. 25. vnde patet hoc alterum ex Euripide eſſe. Σηπιὰς ἅμμα Theſſaliae hinc dicta: ibid. et ap. Euſtath. p. 1152, 10. Schol. Apollon. I,

582.

582. ἐν τῷ πηλείῳ Vat. τὸν γάμον α. κωθύμηναν. v. Pind. N. 4, 107-111. et de cantu Musarum P. 3, 158-160. δόρυ μελίνην. Nihil nobilius Peliade hasta, in Pelio monte recisa a Chirone, eaque fraxinea, ἐκ μελίας, μέλινον. v. Il. π, 140-4. et ibi Schol. qui Cypria laudat. μήλινον P. 3. Post Ξάνθον in vulg. edd. erant interpolita: Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. quae prorsus aliena sunt, cum sequatur: ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι sc. οἱ ἵπποι, vt satis notum ex Homero. ensis autem Vulcanius dudum ante Peleo fuerat datus: sup. f. 3. sed Aegius latulerat hoc ex Schol. Lycophr. 178. inuitis libris omnibus. De his muneribus multi multa fabulati sunt: v. c. Ptolem. Hephaest. lib. VI. p. 332. Gal.

f. 6. *Achillis natales* et *educatio*. Quod mater ei immortalitatem parare voluit, ex Homero notum est; modum, quo id effingere conata est, similem ei

quem Ceres in Metanirae puero experta erat sup. I, 5, 2. descriptum hic habemus et ap. Apollon. IV, 866 sqq.; add. Schol. Il. π, 36. qui Lycophronem laudat; scil. v. 178. 9. vbi v. Schol. add. Ptolem. Hephaest. VI. p. 331. In Schol. Apollonii IV, 814. alia ex carmine vetere Aegimio apponuntur. εἰς τὸ πῦρ ἐγκρυβοῦσα. male codd. ἐγκρύβουσα. sup. I, 5, 2. καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον. σπαίροντα Pal. et rel. πρὸς Χείρωνα. educatio haec Achillis celebrata in poetis v. Pind. N. 3, 75 sqq. cf. Apollon. IV, 812. I, 558. vbi v. Schol. qui obseruat, ab Homero hoc non tradi. In cod. Schol. de dissensu veterum in matre Achillis multa apponuntur. ἔτρεφε σπλάγχνοις. reconcinnauit fabulam Stat. Achill. II, 385. 6. leones illa aetate Graecia aluit. μὲν post πρότερον accessit e Pal. in Commel. Λιγύρων: memorat ex nostro Schol. Lycophr. 178. (quem exscr.

Eu-

Eudocia p. 225. hinc emendanda: add. p. 431.) Etiam πυρίσσοος appellatus Achilles ex re. Schol. Lycophr. ibid. et 1244. Ptolem. Hephaeſt. VII. p. 335. In iisdem inepta etymologia nominis Achillis. Alii aliter; ſed in hoc haerere piget. v. cum illis Euſtath. ad Il. pr. et Etymol. M. h. v.

ſ. 7. Miror, tam ſero de Iolco expugnata, ad vlciſcendam Aſtydamiam narrari: ſpectant ad ſup. ſ. 3. Conf. Pind. N. 4, 88 ſq. add. N. 3, 58. 59. et ibi Schol. et Schol. Apollonii I, 224. Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. Fragm. Pind. p. 36. n. VII. cum docta Schneideri V. C. nota. τὸν Ἰάσονι καὶ Δ. hoc ex Pherecyde habet noſter, vt docere poteſt Schol. Pind. N. 3, 58. add. Nicolai Damaſc. Excerpta p. 446. ante μέλη interpoſui τὰ, malim tamen omnino locum refingere: καὶ διελὼν τὰ μέλη αὐτῆς, διήγαγε τὸν στρ. Fab. et Gal. emendabant διήγαγε δι' αὐτῶν.

f. 8. *Achilles in insula Scyro apud Lycomedem latens.* Haec est illa Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Luc. de saltat. 46. tragoediis celebrata res; sed et in Cyclicis, vnde narrata ea in Scholiq Il. τ, 338. cum h. l. conferendo; cf. Schol. Il. ι, 664. Hygin. f. 96. et ibi laudd. παρέδετο. Faber em. παρακατέδετο. verum et alterum frequentatur, vt in hac ipsa re ap. Schol. Il. τ, 338. cf. Lennep. ad Phalar. p. 179. Post illud verbum exciderunt, puto: εἰς Σκῦρον παρὰ Λυκομήδει, facile ex eodem Scholio supplenda. Operosius Gale de suo εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα ἐν τῇ Σκύρῳ. Lennep. vero l. l. tentat, κρύψασα ἐνθῆτι, Λυκομήδει ὡς παρθένον παρέθετο. Mox καὶ γίνεται παῖς Πύρρος, αὐτοῦ. haud dubie em. αὐτῷ, et nunc video idem ex Vat. notatum: erit igitur reponendum σάλπιγγι. differte Hygin. f. 96. παρὰ Λυκομήδου Pal. D. f. praestat cum Empesio legere

παρὰ

παρὰ Λυκομήδει. si enim res ita gesta fuit, vt a Lycomede proderetur Achilles, quidni et edocuisset ille Vlyssem reliqua? Erat in amores hos Achillis et Deidamiae carmen Bionis, nunc inscriptum epithalamium, cuius fragm. superest a V. C. Valkenario acute emendatum n. 15.

Phoenix ex Homero notus. συνείπετο δὲ αὐτῷ v. Il. λ, 771. De ira autem patris Amyntoris, Ormenii filii, (cf. sup. p. 479. de cuius patria, varie edita, v. Strabo Lib. IX. p. 670.) Homerus ita tradit, Il. ι, 447 sqq. vt Phoenicem dicat matris impulsu pellicem patris corrupisse, quo illa patri inuisa fieret; tunc patris diris deuotum eum fugisse. cf. Schol. ad h. l. Sequitur Homerum Lycophr. 417-423. vbi cf. Schol. ad 421. Hinc Phoenicis fortuna a tragicis poetis alium variumque in modum fuit versata, e quibus ea videntur petita, quae h. l. apponit

nit Apollodorus. Fuit autem Phoenix Sophoclis, alius Euripidis: de quo v. Valken. V. C. in Diatribe c. 24. fuit et Ionis Phoenix. ἐτύφλωθη. quod in antiquiore scriptore fuit ἐπηρώθη τὰς ὄψεις. Nescio an lectio male accepta ad excaecandum Phoenicem aliquid contulerit: nam l. c. Il. ι, 454. πατὴρ δ' ἐμὸς — πολλὰ κατηρᾶτο. vbi Schol., haud dubie ex antiquiore, forte Pherecyde, γνοὺς δὲ Ἀμύντωρ, ἐπηράσατο τῷ παιδὶ δυστυχίαν περὶ τέκνων γονήν. Quod si forsan hoc ἐπηράσατο nude positum lectum fuit ἐπηρώσατο, potuit altera narratio hinc elici. καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας. hanc e codd. apposui. Κλυτίας intulerat Aegius scil. ex Schol. Il. ι, 449. vel ex Schol. Lycophr. 421. (cf. Mezir. ad Ouid. Epp. T. I. p. 253) sed et reliqua erant turbata; legebatur φθορᾷ. tum Pal. R. 3. καταψευσάμενος. Atqui hunc loquendi morem καταψεύδεσθαί τινός τι, et de

ipso

ipso stupro, cuius aliquem arguit mulier, iam supra vidimus hoc libro c. 7, 5. c. 13, 3. et inf. 15, 3. vt, quid hic homines tenere potuerit, non assequaria. Valken. V. C. in Diatr. p. 268, post καὶ παψυσαμένης insertum esse malit αὐτοῦ. βασιλέα κατέστησε Δολόπων. H. 1, 479. 480. Phoenix praedicat de Peleo: πολὺν δέ μοι ὦπασε λαὸν, ναίον ὑπ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων. videtur de occidente Phthiae esse accipiendum, etsi inde ad vlteriora progressi videntur versus Epiri confinia *Dolopes*; sic collocantur fere sub Pindo meridiem versus apud Strab. IX, p. 663. C. Infra ipsos siti Acarnanes et Aetoli: (Dicaearchus v. 62.) finitimi autem Perrhaebi: (Scymnus v. 614.) Ad antiquiores sedes pertinet vrbs Ctimene ap. Apollon. I, 68. v. Holsten. ad Steph. h. v. Dispersos etiam aliis in locis fuisse probabile fit: nam Scyron insulam tenuere. v. Schol. II. 1, 664. Diodor.

dor. XI, 60. cf. Voſſ. ad Catull. 63, 34. *Dolopes* inter barbaros erant e Pelasgica ſtirpe ſuperſtites. In fragm. Pindari, Dolopes, quos Phoenix ducit, inter fundítores recenſentur, ap. Strab. IX, p. 659. A. (fragm. Pind. p. 90.) Mentio eorum adhuc fit in bellis Macedonum et Romanorum, ſed iis ipſis temporibus extincta eſt haec gens, cum aliis, ita vt Auguſti aetate prorſus eſſet nulla: Pauſ. X, 8. p. 816.

Συνίστατο δὲ καὶ, v. Il. λ, 764 ſqq. *Patroclus* Menoetii (de quo cf. Burm. Catal. Argonaut.) filius, Actoris nepos, ſup. Not. p. 786. καὶ Σθενέλης. Sic et Schol. Apollonii I, 69. cf. Schol. Pind. Ol. 9, 167. *Acaſtus* Peliae f. idem, de quo c. 13, 2. 3. *Periapis* Pheretis f. qui Crethei f. erat: ſup. I, 9, 11. et 14. *Philoctetes*, haud dubie is, cuius Θετταλικὰ ab Athenaeo laudantur lib. VI, 264. A. Πολυμήλης τῆς Πηλέως, male erat Πολυμή-

λου

λου τοῦ Π. editum et ſcriptum. Diverſa haec ab ea, quae ſup. ad c. 13, 1. memorata fuit, Actoris filia; in Philomelam ab aliis mutata, vt diſcere licet ex Hygin. f. 97, 8. vbi v. not. add. Euſtath. p. 1498, 54. Alii Patroclum et Achillem patrueles eſſe voluerant: Euſtath. ad Il. α, p. 112 extr. συγγένειαν et alii agnouerunt, vt Hellanicus in Schol. H. μ, 1. Attigit haec Mezir. ad Ouid. T. I. p. 38. Poſt ἐν Ὀποῦντι interpoſitum erat τῆς Λοκρίδος, quod codd. ignorant, inſertum ab Aegio, forte ex Schol. Il. μ, pr. tum διενεγχθεὶς vitioſe edebatur. in Schol. l. c. eſt ὀργασθεὶς. rem attigit ipſe Homerus Il. ψ, 85 ſq. In his: ἐν παιδιῇ περὶ ἀστραγάλων παίζων latet vitium aliud. In Schol. Il. μ, pr. qui cum h. l. conuenit, etſi ſua ex Hellanico petiit, eſt περὶ ἀστραγάλων ὀργισθεὶς, ſuſpicor et hic nihil aliud fuiſſe quam διενεγχθεὶς περὶ ἀστραγάλων. hinc nata in margine interpreta-

menta,

menta, aliud ἐν παιδιᾷ, aliud παίζων. Ipſe Homer. l. c. Il. ψ, 88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Κλυσώνυμον. In Pal. M. D. R. 3. κλυτώνυμον. Varie omnino hoc nomen legitur: Κλησώνυμος, Κλειτώνυμος, Κλειτσώνυμος, Κλεώνυμος, v. Barnef. ad Schol. Il. l. c. μ, pr. Ante ἀπέκτεινε editum erat ἄκων, ab Aegio adiectum puto, ex eod. Schol. nam a codd. abeſt. tandem καὶ φυγὼν vsque ad γίνεται exciderant Dorv. Cf. Schol. Il. π, 14. ex Philoſtephano Cyrenaeo.

Cap. 14.

Nonnulla inter haec et ſuperiora intercidiſſe, nemo dubitet; tam abrupte ea quae ſequuntur, prorſus diuerſa ab antecedentibus, narrare Apollodorus non potuit. Sequuntur *fabulae Atticae:* quae et argumentis et ornamentis multum ab aliis recedunt. An epico aliquo carmine tractatae fuerint, antiquiore quidem, dicere non habeo; *Theſeis* (v. inf. ad c. 16, 1.) fa-

fabulas Atticas comprehendere debuit; etiam *Hecale* Callimachi; Tanto plura e fabulis Atticis in ſuam rem conuertit tragoedia et comoedia, poetis hoc ipſo rerum genere ſtudia Athenienſium in ſe conuertentibus. Licebit adeo vel ex Euripide, ſi cui otium erit, haud pauca ad fabulas illuſtrandas elicere; alia ex Ariſtophane. Primo in ore hominum verſabantur narrationes vetere fama acceptae; has collegere ſcriptores, inprimis *Pherecydes* Athenienſis, Hecataeo Mileſio fere aequalis, cuius περὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαιολογίας libri X. ſeruntur; ſed v. Ind. Auctt. Attigit inde Attica *Hellanicus* Lesbius, cuius Ἀτθίς paſſim laudatur, ab Harpocratione vsque ad τετάρτην τῆς Ἀτθίδος; fuit illa forte vna τῶν κτίσεων eius. Supparem aetate fuiſſe neceſſe eſt *Clitodemum* (ap. Harpocrat. et Plutarch. Clidemus eſt) eorum, qui res Atticas perſcripſe runt, vetuſtiſſimum auctorem Pauſaniae di-

ctum X, 16. p. 834. vbi eius Λόγος Ἀττικὸς excitatur. Minus clari fuere *Marsyas* Pellaeus, cuius Ἀττικὰ libb. XIV. *Ister*, Callimachi discipulus, cuius Ἀττικῶν vel Ἀττίδων libri vsque ad XIII. laudantur, (Harpocrat. in voc. τραπεζοφόρος) quos longe post se reliquit *Philochorus* Atheniensis, qui pluribus libris omnem historiam Atticam illustrauit; imprimis eius Ἀτθίς, libris item XVII., saepissime laudatur, v. c. apud Harpocrat. *Phanodemi* Ἀττικὴ Ἀρχαιολογία apud Dionys. Halic. I, 61. eadem esse videtur, quae Ἀτθὶς aliis; Harpocration eius librum IX. excitat. Celebratur etiam *Androtionis* Ἀτθίς, cuius librum XII. ab Harpocratione memorati video. Alia *Meleſagorae* alio loco memorata est: ſup. ad c. 10, 3. et v. Ind: Auctt. Multa ex antiquitate Attica complexus erat *Polemo*, libris IV. περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, (Strab. IX. p. 397. A.)

et

et alter, minus celebri nomine, *Heliodorus* Periegeta ἐν τρίτῳ περὶ ἀκροπόλεως libb. XV. Athen. VI, p. 229. E. Alios obscuriores in Harpocratione et aliis exquirere licebit. His qui periere superstes est aliqua ex parte Marmor Parium, quod tempora Atticae historiae antiquae seruauit, inde a Cecrope (a. C. 1582, adeoque annis XXVI. ante epocham a Castore constitutam et vulgo inde receptam anni 1556. ante C. N.) vsque ad Alexandri fere tempora; etsi deductum erat per annos 1318 ad annum ante C. 264. Ol. 129, 1. ab homine Pario, expressum, vt probabile fit, ex Demetrii Phalerei ἀναγραφῇ. Post superiores, et ipsum Philochorum, Apollodorus noster vixit, qui et ipse Attica attigerat in Chronicis. Quem ille potissimum auctorem, ex Atticis certe is fuit, sequutus sit, equidem non dicam. Gale Diss. Scriptorib. mythol. praemissa, p. 10. Philocho-

rum fuiſſe aſſerit, et hinc factum eſſe, vt de Ogyge nihil noſter appoſuerit; nam „primum, inquit, Atticae regem „chronologi aliarum gentium affirmant „fuiſſe Ogygem; hoc Philochorus in At„thide pro figmento habuit, vt ex Eu„ſebio colligimus; Philochorum Apollo„dorus ſequitur.„ Diu me hoc detinuit; quandoquidem Ogygiam epocham vel maxime a Philochoro fuiſſe ſtabilitam noram; ſed temere haec pronuntiata eſſe tandem intellxi. Locus ex Africano eſt ap. Euſeb. V. E. X, 10, p. 490 A. vbi non Ogygem, ſed τὸν γὰρ μετὰ Ὦγυγον Ἀκταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶ Φιλόχορος. Igitur excidiſſe potius videri debet Ogyges in hac lacuna Apollodori, quam deſignauimus. Fuit hoc diluuium ad Phoronei tempora fere referri ſolitum. cf. ſup. Not. p. 240. A Cecrope tamen probabilioris hiſtoriae Atticae initia petierunt hiſtorici et chro-

no-

nologi, in his, Marmor Parium. Ceterum fabulae Atticae, hoc est antiquissimae historiae, illustrari in plerisque facile possunt ex Meursianis libellis; est quoque Galeus in hoc capite copiosior; Pausanias Attica nimis stricte attigit, nec nisi interpositis alienis narrationem protraxit. Nobis, cum in eo simus, vt vela potius contrahere necesse sit, circumscribenda erit opera; ideoque ad Apollodorum operam referemus vnice, ne in omnem Atticam mythologiam euagemur.

f. 1. Κέκροψ. vt Πέλοψ. Δόλοψ. Δρύοψ. male libb. aliquot Κέκραψ. *συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος.* est hoc notum illud nomen *διφυής*, etsi vulgo ad sexum marem et muliebrem tractum, adeoque habitum pro symbolica significatione matrimonii a Cecrope instituti. vt colligas ex iis, quae habet Meurs. de Regg. Ath. I, 8. Verum quod in nostro

est; vetere loquendi et fingendi more, τὸν γηγενῆ exprimit; nam serpens respectum ad αὐτόχθονα habuit; id quod in multis exemplis obuium est. τὴν γῆν, πρ. λ. Ἀκτήν. scribitur Ἄκτην et Ἀκτὴν, hoc Pal. et al. illud potest ad distinguendum a proprio nomen appellatitiuum spectare. apud Paus. 1, 2. p. 7. f. et alios est Ἀκταία, in Chronico Pario Ἀκτικὴ, et tamen deducitur ab Actaeo autochthone. Etiam Stephan. Byz. Ἀκτή. οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ... Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (bene supplet Berkel. ex Eustath. παρὰ τὴν ἀκτὴν) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι· δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Haec Apollodori excidisse ex h. l.

ne quis suspicatur, monendum est, ad libros τῶν Γεωγραφουμένων ea pertinuisse; v. inf. Fragm. Verior haud dubie haec etymologia, quia littoralis erat regio dictam esse ἀκτικὴν. Fuit tamen et in ipsa Attica ἀκτή. cf. Harpocrat. h. v. Ἐπὶ τούτου φασίν. fabula non male adornata; cum a diis dicerentur amari, habitari et teneri, vrbes in quibus praecipua templa et sacra iis essent constituta, potuit fingi tempus aliquando fuisse, quo dii sibi suam quisque vrbem deligerent. Ita in Hymno Homerico in Apoll. dispicit Apollo diligenter de loco sibi deligendo, quo consulentibus respondeat; et ap. Pindar. Ol. 7. 100. dii terram inter se dispertiuntur, nulla Soli sorte per incuriam relicta. Iam putandi sunt ex Apollodori narratione Neptunus et Minerua in eundem locum animum defixisse; venit Neptunus et illum occupat, vtque occupatum a se loci

cum signo aliquo declaret, figit humi tridentem. Mox accessit Minerua, eius, quod factum esset, inscia, occupandique loci eiusdem caussa oleam conseuit. Oritur nunc controuersia, danturque iudices XII. dii: qui litem secundum Minervam diiudicant, quia illa pro se testem facti habet Cecropem; Neptunus sine arbitro occupationem instituerat. Diuersus est narrandi ordo aliorum, (vter deorum vtilissimam rem procreaturus esset; cf. Meurs. de Fort. Ath. 2. vide vel Ouid. Met. VI, 70 sq.) nec cum Apollodoro permiscendus, qui in hac fabula valde antiqua iuris acquirendae rei habet vestigia. κάλπις καταλαβέσθαι. Commelin. coni. καταβάλλεσθαι, (f. potius καταβαλέσθαι,) vt sit, *vrbes condere*, vt καταβάλλειν δαμάλεις dicitur. Enimuero καταλαβέσθαι est *occupare*, et mox *occupatio* κατάληψις: — θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηίδα καλοῦσιν. Est puteus, φρέαρ, aqua marina occul-

tis terrae meatibus affluens; in Erechthei aede, (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) in acropoli: memorat Paus. I, 26. p. 62. 63; simpliciter ea θάλασσα apud alios, etiam ap. Herodot. VIII, 55. ἐν τῷ Πανδροσίῳ, Pandrosium mox f. 2. videbimus; ap. Paus. I, 27. p. 64. in Mineruae Poliadis aede olea memoratur; apud Herodot. l. c. in aede Erechthei. Scilicet coniuncta fuere duo sacella Mineruae Poliadis et Erechthei; priori autem isti contiguum Pandrosi sacellum, vulgo ad ipsum Mineruae nomen referri solitum: haec intelliges comparatis locis ap. Meurs. in Cecropia c. 19. 20. 22. τῆς καταλήψεως. vt antea καταλαβέσθαι. Pal. D. R. 3. καταλύσεως. Vat. κέκροτι. Mox Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα ante διαλύσεως glossema redolet. οὐχ, ὡς εἶπον τινὲς, Κέκροπα. pungit Callimachum; nam is ita tradiderat; vt docet Schol. Il. φ, 53. Κραναὸν, P. et alii male Δαναὸν, Oxon.

Δάτιον, et alterum nomen Ἐρεχθέα vitiose edebatur Ἐριχθέα, vt alibi inf. c. 15, 1. etiam in Latinis scriptoribus, in Cicer. codd. Tusc. I, 48. Fin. V, 21. in Hygin. et al. In codd. Ἐρεσίχθονα, D. Ἐσίχθονα, et pronior in illud sum, vt ap. Apollodor. οὐδὲ Ἐρυσίχθονα scriptum putem, Cecropis filium; nam Erechtheus non nisi multis annis post vixit, inf. c. 15, 1. Malim etiam pro καὶ Κραναὸν, ἢ Κρ. θεοὺς τοὺς ιβ'. sic et ap. Ouid. Met. VI, 70. vbi v. Burm. Iouem solum alii iudicem edunt, vt Hygin. f. 164. vbi v. Not. μαρτυρήσαντες, ὅτε πρῶται legebatur ὅτε. alterum; quod res postulat, offert quoque Pal. τὸ Θριάσιον πεδίον ἐπέκλυσε. Campus Thriasius a demo Θρίᾳ dictus v. Steph. Byz. h. v. memorat eum quoque Strabo IX, p. 605 A. πεδίον abest a Pal. D. et al. additum ab Aegio, ex Stephano et Thucydide; poterit adeo excludi. ἐπέκλυσε diserte

Reg.

Reg. 1. ἐπεκάλυσε Dorv. Vulgo leg. inde ab Aegio ἐπεκάλυψε. alii ap. Aegium ἐπεσάπωσε, et ἐκάλυψε. Reg. 3. ἐπεκαλύσε. Quod reſtitui, ipſa res ſuppeditat, ἐπικλύζειν de eluuie aquarum. Factum, quod narratur, repetunt alii; vt Varro ap. Auguſtin. C. D. XVIII, 9. cf. Hygin. f. 164 extr. et ad eum Not. f. 2. v. Meurſ. de Regg. Athen. I, 11. Ab *Eryſichthone* fanum in inſula Delo conditum ferebatur: v. ibid. auctt. — παῖδα reſinxi pro παῖδας. De tribus ſororibus v. Ouid. Met. II, 739 ſq. *Agraulus* filia Agrauli, Ἄγραυλος ſcribitur etiam ap. Steph. Byz. in Ἀγραυλή, nam demus fuit ab ea appellatus Erechtheidis tribus; fuit etiam τέμενος eius et ἱερόν. Pauſ. I, 18. Ἀγραύλην legitur in P. R. 3. et mox Ἀγραύλης, hoc etiam in Med. Vat. Apud Ouidium eſt *Aglaurus*. Mirum eſt, quod apud Cyprios ei homines mactatos fuiſſe Patres afferunt; ap. Meurſ.

Meurs. in Cypro I, 20 extr. 21. Variant codd. in Ἐρσην et Ἑρσην. hoc et in Pauſania legitur. Ἀλκίππη, Pal. M. R. 3. Ἄλκιππος. male. v. Pauſ. I, 21. p. 49. Steph. Byz. in Ἄρειος πάγος. qui alium Apollodori locum lib. IX. περὶ θεῶν laudat; quem v. inf. in Fragm. Ex eod. Steph. intelligitur, in hac fabula de Alcippe praeluiſſe Philochorum libro II. Ἀττθίδος. ὅτι τὸν Ἀλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀπὸ θανεῖν βιαζόμενον ὑπὸ Ἄρεος διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα: locus luxatus, ſaltem ſic refingendus: διὰ τὸ τὸν Ἀλιρρόθιον τὸν Π. ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεος, βιαζόμενον τὴν Α. Quod in noſtro ſequitur, et ipſum laborat mendo: Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται διπαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρει, hoc repoſui pro Ἄρῃ adſtipulantibus codd. P. V. Veſ. D. O. R. 3. Gale iungit κρίνεται Ἄρει, *diſceptat cum Marte*; non minus tamen dicitur, δικάζειν τινί. manet etiam hiulca ora-

oratio in fine, vbi saltem leg. καὶ οὕτος ἀπολύεται. Longius recedit Scaliger ad Chron. Euseb. p. 31. Ποσειδῶνος δὲ διςέγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης καὶ ἀπολύεται. plena tamen et absoluta sic exit oratio. cf. Paus. I, 28. p. 68. De *Areopago* Scalig. ad e. l. Gale ad h. l. Meurs. de Areopago, et hinc libelli de antiquitate Graeca. Sufficit inspicere Simson. 2495. cf. doctum Scholion Eurip. Or. 1648.

f. 3. *Cephalus* hic diuersus putandus ab altero Deionis filio, sup. I, 9, 4. et paullo post c. 15, 1. cf. Not. p. 144. 5. Spectasse videntur ea, quae hic exponuntur, ad fabulas Cyprias: fuere de Cypro scriptores plures, in his Androcles, Menander, notissimus Philostephanus Cyrenaeus: potuere in his esse, qui fabulis Atticis eas implicarent, imprimis si Salaminis cum Athenis necessitudinem animo habebant. Cyprii autem ipsi

ab

ab Aethiopibus se partim ortos ferebant: (Herodot. VII, 90.) ad hos autem Tithonum referre solebant fabulae propter Auroram, una cum Memnone: cf. sup. p. 755. 6. Pro Aurora, apud antiquiores est Ἡμέρα. Tithonus autem Cypriis erat Aous. Etymol. M. Ἀώς . . Ἀῶ γὰρ ὁ Ἄδωνις ὠνομάζετο, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύοντες. (non, *nominantur*, sed *ducuntur stirpe et genere*). . Φιλέας δὲ (cuius periplus fuit) πρῶτον βασιλέα Ἀῶνον, Ἠοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου. *Phaethontem* Aurora ex Cephalo peperit in versu Hesiodi Θ. 985 sq. (quos ante oculos habuit Paus. I, 3. p. 8.) vbi eum propter insignem pulchritudinem Venus rapuit καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιόν (non νύχιον) ποιήσατο δαίμονα δῖον. prorsus vt de Erechtheo Il. β, 547 sq. ὃν ποτ' Ἀθήνη θρέψε . . κάδ' δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, . ἐνθάδε μιν (*Misericam*, non E.) ταύροισι καὶ ἀρνειῷ

ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ἐπιτελλομένων ἐνιαυτῶν. (*Panathenaeis*, quae adeo iam Homeri aetate celebrata fuere) quibus nil aliud pronuntiari arbitror, quam heroem factum σύνναον, habuisse sacellum cum Athenes templo coniunctum. Idem de Cinyra, inuene pulcherrimo Pind. P. 2, 31. factum eum ἱρέα Ἀφροδίτας. *Phaethon* hic Orientis translatus aliquando in fabulas Italiae: v. ad Aen. X, 185 sqq. Σάνδακος dant Codd. P. O. V. R. 3. vulgo: Σάνδοκος. retinui Κελένδεριν. quod Strabo XIV. p. 986. et alii tuentur. cf. Gronov. ad Melam I, 13. p. 992. Κελλένδριν D. R. 3. *Celenderis* vel *Celendris* adhuc Taciti aetate munitum admodum erat castellum: Ann. II, 80. γήμας Φαρνάκην τὴν Μεγεσσάρου. editum erat Θανάκην stellula apposita ab Aegio, nescio qua de caussa. Pal. θαινάκην. restituendam esse Φαρνάκην vidit iam Munk. ad Anton. Lib. 34. pr. et Meurs. in Cypro II, 9. ex Hesych.

ſych. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρναχῆς. vbi v. Not. In Suida autem eſt Φαρνάκη in Σαρδαναπάλους δύο p. 287. etſi Kuſt. mutauit in Φαρνάκους. Apud Steph. in Ἀμαθοῦς mater Cinyrae eſt Amathuſa, apud Plin. VII, 56. Agriope p. 413. vbi tegulas inueniſſe narratur. At pater non Sandacus, ſed Paphus apud Hygin. f. 242. Iſque e Pygmalione genitus ap. Ouid. Met. X, 297. Alia ſtirps eſt ap. Schol. Pind. l. c. ſed quorſum perſequor ea, quae iam Meurſii diligentia occupauit de Cypro II, 11. et ſedulitas aliorum paſſim retractauit? ſatis habeo, morari in iis, quae cum Apollodoro coniuncta ſunt, inprimis in iis, quae aut minus tractata nitent, aut melius conſtitui a me poſſunt iudicio animi qualicunque adhibito. Κινύραν miror abeſſe ab omnibus libris: quo tamen carere oratio nequit. τὸν Συρίων βασιλέα. ita D. V. Regg. Συρέων Pal. vulgatum erat Ἀσσυρίων,

συρίων, ſollenni permutatione: v. Oudendorp. ad Sueton p. 38. equidem et hoc et illud delendum cenſeo, inſertum e margine loco alieno; nam ad Sandacum ſpectare illud debuit. De *Cinyra* magnam fabularum varietatem fuiſſe reperias, natam partim domeſtica fama, (initia Veneris Cinyras inſtituerat: Clem. Alex. Coh. p. 12. (5) alios laudd. v. in Meurſ. II, 11. eo ſpectant Schol. Pind. P. 2, 27. *ὁ δὲ Κινύρας οὗτος ἐστὶν, ὑφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεᾷ ἀνιέρωντο.* et Heſych. *Κινυράδαι, ἱερεῖς Ἀφροδίτης*) partim adſcitis ex Oriente fabulis, partim ornantibus Veneris fabulas poetis: Pindar. P. 2, 27. *κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις φᾶμαι* (carmina) *Κυπρίων*. vbi et Apollinis amaſius eſt et Veneris *ἱερεύς*, (v. paullo ante p. 822. 3.) cf. Schol. ad e. l. idem diuitiis clarus N. 8, 30. cf. Suid. in *καταγηράσις*. Plura autem diuerſorum temporum commenta et hiſtorias in vnum

nomen deriuatas esse suspiceris, si ea compares inter se, quae congesta sunt a Meursio, Burman. ad Ouid. Met. X, 298. Intpp. Ant. Lib. 34. Meziriac. l. l. Vsus est Cinyrae nomine ipse Homer. λ, 20. Ad Cinyram ex filia genus referebat Euagoras, Cypriorum rex, Paus. I, 3. p. 8. tam illustre nomen hoc Cinyrae habitum est. Idem *Paphon* condidit. Aliis condita dicitur a Papho, quem Cinyrae patrem ab aliis proditum vidimus. Sed et in hoc magna est varietas; aliis femina est: v. ap. Meurs. l. c. Cynarae stirps quae sequitur, aliunde nota non est. Aliam progeniem v. ibid. c. 10. cf. Athen. p. 456. A.

§. 4. *Adonidis* mythi iterum sunt e pluribus generibus commixti, etiam diuersorum numinum, ex Syria, Phoenicia, Aegypto, Cypro; accessere postea Alexandrinae religiones: quae vel ex Theocriti dulcissimo carmine notae esse possunt. Prima notio, ex Oriente profecta, de-

deſignauit naturae vim genetricem, inprimis quod ad τὰ φυτικὰ (regnum vegetatiuum noſtri dicunt) attinet; reſpectu maxime habito ad ſementem in terra latentem, donec ſuo tempore progerminat. Ita factum vt cum Oſiride pro eodem haberetur, vtque transferrentur ab hoc in eum alia. Poetae Graeci amores Veneris maxime ornarunt, de reliquis parum ſolliciti: collegit fabulas Meziriac ad Ouid. Epp. p. 357 ſqq. Ἀρτέμιδος χόλῳ. Alii Martis inuidia factum narrabant, cf. Schol. Lycophr. 831. quos Ouidius ſequitur, qui totam fabulam tam ſuauiter perſequutus eſt Met. X. — ἐν θήραις. immo ἐν θήρᾳ. mirum, quod ſemper in hac voce labuntur librarii, vt ſup. c. 13, 3. Not. p. 790. ſic et apud Eratoſth. 33. περὶ τὰς θήρας editur. — Heſiodea genealogia Adonidis (cuius veſtigium in Probo ad Virgil. Ecl. 10 eſt: *Adonis, vt Heſiodus ait, Phoenicis et Al-*

phèſiboeae Agenoris) ad Phoenicias origines Cadmi ſpectauit, ſup. lib. III, c. 1. vbi Phoenix, Cadmi frater, Agenor Europae pater eſt. Παννάσις. in codd. παννάσσις eſt, vt ſup. c. 10, 3., v. Ind. Auctt. Eum in Heraclia ſua Adonidis res attingere potuiſſe, mirum eſt; fuere eius Ἰωνικὰ, an in his locum habere potuit? forte vbi de vrbis Smyrnae originibus egit. Ex hoc poeta petita eſſe arbitror ea, quae Schol. Lycophr. 829. memorat de Myrrha, eumque ſequitur ipſe Lycophron eo loco. Θείαντος. male edebatur Θόαντος. Sed Θείας ſatis confirmatur per Ant. Lib. 34. Schol. Pind. aliosque, vt monuere viri docti Mezir. l. c. Gale ad h. l. Intpp. ad Hygin. f. 58. et ad Ant. Lib. 34. Ἀσσυρίων nihil hic video enotatum. Nec vero vbique Syrii ſubſtituendi ſunt, puto, Aſſyriis; ſtatuam potius, promiſcue nominibus paſſim vſos eſſe veteres. *Smyrna* h. l. Thiantis filia,

lia, apud Hygin. f. 58. est Cinyrae; ibi v. Not. Est Ouidii Myrrha Met. X, vbi vt Burm. ad v. 298. filia Cynarae ex Papho, Pygmalionis f. geniti, et Cenchreïdis: v. 435. De scriptura v. doctiff. Verheyck ad Ant. Lib. p. 299. σμίρναν Pal. : ἡ δὲ περικαταλαμβανομένη. legebatur παραπαταλαμβ. sine sensu. Alterum iam Commel. et Gale reponi voluerant. προκαταλαμβ. coni. Faber. προκατάληπτος in simili re legebatur inf. c. 14, 8. extr. p. 271. sed a me in περικατάληπτος mutatum; περικαταλαμβάνεσθαι magis accommodatum etiam h. l. et in Vat. Pal. reperio περὶ κατ. λ. In Schol. Il. σ, 486. Pleiades Orionem fugientes, αἱ δὲ περικατάληπτοι γενόμεναι. Schol. Apollon. IV, 228. Iphin περικατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀλήτου περιστάντος αὐτὸν βρόχαις. Alioqui malim simpliciter ἡ δὲ καταλαμβανομένη, deprehensa; Zenob. III, 14. de Pandionis filiabus: αἱ δὲ καταλαμβανόμενα

ναι ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, vt h. l. ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι, sic scripsi ratione grammatica iubente; accedentibus codd. P. Ves. D. O. pro vulgari ἀφανῆ, sollenni lapsu, de quo monitum a Doruill. ad Charit. p. 452. ὃ καλοῦσι σμύρναν. Pal. ὃ καλοῦσιν μύρναν D. R. 3. ὃ καλοῦσι μύρναν. Vat. ὃ καλοῦσι σμύρνας. διὰ κάλλος. legebatur διὰ κάλλους, sed iam em. Faber probante Doruill. ad Charit. p. 452. et sic ms. Dorv. cum R. 3. Ipse Anton. Lib. c. 34. καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος. κρύφα θεῶν haud dubie e margine irrepsit: quorsum enim κρύφα θ. κρύψασα? οὐκ ἀπεδίδου. cf. Hygin. Orph. 55, 10, 11. εἰς μοίρας. erat εἰς τρεῖς μ. sed vocem illam ignorant codd. mox παρ' ἑαυτοῦ P. V. D. minus recte. περὶ Π. Pal. ὕστερον δέ. haec ex alio, diuersoque a superiore, fabulam tractandi genere sumta, nec satis bene assuta sunt. Mortem Adonidis

dis nobilitauit ad noſtram aetatem Bionis epicedium.

ſ. 5. *Cranaus* ſuccedit Cecropi. Κραναὸς ὁ αὐτόχθων edebatur inde ab Aegio. ſcilicet putatur deeſſe ἐβασίλευσε. Sed nec id neceſſe: electo αὖτος, male interpoſito, iungenda ſunt, Κραναὸς . . . γήμας . . . ἐτέννησε. αὐτόχθων ὤν. altera vocula auxi, cum ſimpliciter αὐτόχθων eſſet, etſi parum refert: ſed erat in codd. D. Veſ. αὐτοχθώνων et in Regg. αὐτοχθόνων. (Oudendorpii obſeruationem ap. Gronov. ad Melam p. 992. non aſſequor.) ἐφ' οὗ. *Diluuium Deucalioneum* ſub Cranao contigiſſe, a multis paſſim repetitum: ſic Varro ap. Auguſtin. de C. D. XVIII, 10. et Syncell. p. 157 (125.) alii ſub Cecrope, quod Hieronymus ex Euſebio ſequitur. Narrantur eodem tempore peſtilentiae et incendia Libyam afflixiſſe; in his Phaethontis caſus ponitur: ap. Syncell. et Hieronym. eod. l. ſed e Pla-

tonis Timaeo. Idem diluuium ſup. I, 7, 2. et ſub Nyctimo vidimus III, 8, 2. Satis eſt Simſon. inſpicere ad a. 2492. τὴν μας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνυτος. non aliunde nota haec, et vix ſatis ſana. Μήνυτός e codd. dedi pro Μήνητος. Menytis filia *Pedias* ἐκ Λακεδαίμονος. erit is, de quo ſup. III, 10, 3. ſed ambiguum, ſitne illa vere filia Lacedaemonis, ſed pro Menytis filia habita, an Menys Lacedaemonis progenies fuerit. Suſpicor ἐκ Λακεδαίμονος ex margine irrepſiſſe. τὴν χώραν Ἀτθίδα. cum alii, tum Strabo et Pauſ. idem tradunt; et ab ipſo Cranao τὰς Κραναὰς Ἀθήνας ex Pindaro nouimus, v. ap. Meurſ. l. c. de Regg. Athen. I, 13. 14. et Simſon. a. 2500. *Amphictyon* gener ſocerum expulit: Pauſ. I, 2 extr. habitus ille auctor conſilii Amphictyonum. Pauſ. X, 8. ſed more ſeriorum, ad nomen clarum ex antiquitate rerum origines reuocantium; hoc ſtudio vi-

videntur adeo aduersus grammaticam συνέδριον ἀμφικτιονικὸν, h. e. τῶν ἀμφικτιόνων, mutasse in ἀμφικτυόνων. Δευκαλίωνος. hoc ipse sup. I, 7, 2 extr. tradiderat, et sic alii: v. Meurs. I, 15. Scaliger ad Euseb. p. 33. ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι. sic restitui, quod res iubebat facere et Piers. ad Moerid. p. 112. cum Galeo e cod. Oxon. nec dubito in Pal. et aliis etiam sic legi, sed obscuro forte compendio scripturae. vulgo αὐτόχθονος legebatur.

s. 6. *Erichthonius:* de hoc quidem narratio Boeotico potius quam Attico ingenio digna, ab illepida etymologia parum ingeniose petita; valde tamen frequentata illa: loca v. ap. Meurs. Regg. Athen. II, 1 sq. Attigit quoque eam Euripides Eratosthene teste, c. 13. scilicet in Ione 267 sqq. Fuit autem illa ducta modo ab ἔρα, h. γῆ, modo ab ἐρέχθεσθαι, h. ἐρεχθίζεσθαι, modo ἀπὸ τοῦ

ἐρίου καὶ χθονὸς, v. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς (quem loc. exscripsit Eudoc. p. 151. alter locus p. 159. ex Schol. Lycophr. 111. petitus est.) Reliqua, quae praeter etymon ad expoliendum figmentum accessere, suppeditare potuit partim quod ex veteris sermonis genio Erichthonius filius Terrae γηγενὴς dictus, tanquam αὐτόχθων et nutritius Athenes, partim serpens Minervae signis ex more appositus; servatus quoque seu vnus seu duo serpentes in templo Neptuni Erechthei et Minervae Poliadis v. Hesych. in ἀκουρὸν ὄφιν. vbi v. Not. Adi Meurs. Cecropiam c. 20. Simplicius erat, quod antiquiores aiebant editum esse Erichthonium Terra et Vulcano: Eratosth. 13. Paus. I, 2. extr. Narratur etiam constituta ab eo fuisse ara in acropoli Terrae κουροτρόφῳ. v. Suid. h. v. ἕτη δώδεκα. legebatur ἐπὶ δώδεκα ἔτη. vltima vox abest a Pal. D. Regg. recte. nam latet illa

in

in ἐπὶ, quod in ἔτη mutaui, monente quoque Pierſon. ad Moerid. p. 112. — Ἡφαίστου καὶ τῆς Κρανααῦ θυγατρὸς Ἀττίδος. legebatur vitioſe Ἡφαίστης τῆς Κρανακῆς δ. A. ex litterarum compendioſo ductu non intellecto. Monuere tamen de emendatione Faber et Gale, qui etiam Tzetzam in Chil. laudat; eſt locus Chil. V, 670. οὕτως Ἀθηνᾶ. Sequentia et, inde ab ὡς δὲ ἐγγὺς fere iiſdem verbis, Schol. Il. β, 547. habet laudato tamen Callimacho in Hecale. Multis modis variata res; de qua iam actum alio loco (*Antiquar. Aufſätze* P. I. p. 42.) Secundum noſtrum et alios in Mineruam arma facienda locantem ille impetum fecit; alii a Ioue fuiſſe ei promiſſam, ſeu pro armis elaboratis ſeu pro obſtetritia opera in partu Mineruae Ioui praeſtita, ſeu in mercedem liberatae Iunonis ſellae aureae compedibus implicitae; tandem fuere qui mediis amplexi-

bus

bus ex ipso lecto aufugisse Mineruam narrarent. cf. Antigonus Caryst. Hist. Mem. c. 12. ἐγκαταλελεγμένος P. V. Vef. D. R. 3. ὡς δὲ ἐγγὺς, abest δὲ a Pal. πολλῇ ἀνάγκῃ ad seqq. retrahit Gale, ita vero ridicula exorietur sententia, si claudicatio pro caussa habenda; immo vero referendum ad antec. nam cursum claudus pes inhibere solet. τὸν γόνον. sic et codd. male edebatur τὸ γ. Πανδρόσῳ τῇ K. secundum alios trinis sororibus: Pans. I, 18 pr. Ouid. in eadem narratione Met. II. 555 sq. παρακατέθετο. Pal. ἐπικατέθετο. mox δὲ inter αἱ ἀδελφαὶ ipsi codd. suppeditabant. παρεσπειραμένον δράκοντα. prorsus quod Ouid. v. 561. *adporrectumque draconem.* ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν, vulgg. ἀπ' α. sed verum ipsi codd. P. V. R. 3. offerunt: item αὐτὰς ἔῤῥιψαν pro αὐτάς. similibus fere verbis narrat haec Pans. I, 18 pr. — ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος.

haec

haec eadem narrantur de Erechtheo Il. β, 547 sqq. quod idem nomen Od. η, 81. occurrit. Facit haec confusio vtriusque nominis passim turbas. Videntur *duo Erechthei* constitui posse, alter antiquior, cognomine *Erichthonius*, (Etymol. M. Ἐρεχθεὺς ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος) alter is qui inf. 15, 1. τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. est antiquius illud, διϊπετὲς quoque habitum. Paus. I, 26, p. 63. factum illud ex olea: cf. Cecropia Meursii c. 20. Πασιθέαν Νηΐδα. nomen vix sanum. Praxithea requiri videtur, etsi Erechthei vxor infra eodem nomine editur; sed illum cum hoc multa communia aut confusa habere iam vidimus. Sane Pal. πραξιθέαν sed σ super ξ appicta: hinc codd. V. M. O. R. 3. D. πρασιθέαν. Tzetza Chil. I, 174. Φρασιθέαν, at idem Chil. V, 521. πραξιθέαν scribit. Haec eadem varietas etiam apud alios scriptores, a quibus nomen memoratur,

oc-

occurrit. *Panathenaeorum* origo vtique valde antiqua; probabilius tamen ad Theſeum auctorem videtur referri debere: cf. ap. Meurſ. Panath. c. 3. De his inventis Erichthonii cf. Eratoſth. c. 13. praeterit Apollodorus nobiliſſimum eius inuentum iungendorum equorum et aurigationis: v. Virgil. Ge. III, 113. 4. quo meruit, vt inter aſtra receptus Aurigae locum obtineret. ἐξ ἧς αὐτῆς παῖς II. Pal. D. V. R. 3. αὐτῇ Med. ſaltem αὐτῷ ſcribendum. Alium filium Erichthonii proditum videas in fragm. ex Sophoclis Thamyra ap. Schol. Oed. Colon. 391. ἐκ μέν Ἐριχθονίου τοτιμάεθιον ἔσχαθε κοῦρον Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἄργει κοίλῳ.

f. 7. καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. legebatur ἐν τῷ α τῷ τεμένει. qua lectione nihil facile videas inſulſius. Emendant Meurſ. Regg. Athen. II, 1. Gale ad n. l. et iam olim Scaliger ἐν τῷ αὐτῷ

αὐτῷ τεμένει, sc. quo nutritus fuerat; sed et ieiunum hoc, et lapsus causſa parum probabilis. Faber conj. ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς τεμένει. Mihi videtur error inde natus, quod librarius volebat ἀθηνᾶς nomen alieno loco pingere, sed littera prima exarata se cohibuit; sequens librarius aut incuria aut animi stupore litteram illam redhibuit. Est autem hoc inter exempla rariora *heroum in fanis sepultorum*: v. Clemens Alex. p. 39. Pott. exscriptus ab Euseb. P. E. II, 6. cf. Dechair ad Athenag. c. 25. p. 113. Exemplum aliud memorabile est Amyclaeum, quo Hyacinthi ossa condita, Paus. III, 19. Idem Spartae sepulcrum Castoris sub templo III, 13. et Mantineae Arcadis in aede Iunonis viderat, VIII, 9. p. 616. *Pandionis tempore frumenti et vitium satio inuenta.* ἐφ' οὗ etiam hic ἀφ' Pal. M. D. R. 3. Hic est ille *aduentus Cereris in Atticam*, de quo sup. I, 5, 1. egerat, et

quem

quem in Hymno Homerico tam praeclare narratum illuſtrauit Ruhnkenii V. C. ingenium et doctrina. ab aliis ſub Cranao, ab aliis ſub Erechtheo factus narratur. εἰς τὴν Ἐλευσῖνα excuſari poteſt; ſed valde verifimile, margini fuiſſe allitum ad illud: εἰς τὴν Ἀττικήν. *Bacchi aduentum* ex Thebis. cf. ſup. c. 5, 1. ſub Amphictyone eum in Atticam veniſſe hoſpitio exceptum a Semacho καὶ τῷ ξυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, narratum ap. Syncell. p. 157. (125.) De *Icario* v. Scholion Il. χ, 29. editum ab Valk. V. C. vbi add. Eratoſth. p. 20. et p. 64. Hygin. f. 130, et laudd. ibi et a Meurſ. de Regg. Athen. II, 3. Aliis Icarion eſt, aliis Icarus, vt ap. Tibull. IV, 1, 10. noto nunc, poſt Hemſterh. Valken. (ad Phoeniſſ. p. 625.) Munk. ad Hygin. f. 130. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 256. obſeruata, vſu. δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς. Ordo ex Pal. V. D. emendatus; erat ἀφειδῶς δι' ἡδονήν.

erat

erat porro ἐκλύσαντες, quod relinqui potuisse mireris: ἐλκύσαντες notatum quoque e libb. est, Pal. V. Ox. R. 3. verba μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες ἔθαψαν αὐτὸν, accessere in ed. Commel. nec monitum vnde: ex Pal. scilicet; et habent cett. codd. Faber cum Galeo em. νήφοντες. propius ad Scholion Homeric. l. c. Valken. V. C. p. 64. praefert νήψαντες. potest alius coniicere μετανοήσαντες, *cum poeniteret facti.* At nulla mutatione opus: νοήσαντες, cum sopore discusso *viderent quae perpetrauerant.* Ita fere sup. I, 9, 18. p. 58. de Argonautis noctu cum Cyzico congressis: μεθ' ἡμέραν δὲ, ὡς ἔγνωσαν — Mox Μαῖρα, vt scribit etiam Hesych. Alii Μαῖρα. recepta Canis cum Virgine inter sidera. Praeter supra laudd. v. Hygin. P. A. II, 4 et 25. Vtinam Eratosthenis Ἠριγόνη superesset! Fuit quoque Sophoclis tragoedia Erigone.

ſ. 8. *Zeuxippe*, et ipſa Nympha, ſi ſoror Paſitheae (ſ. 6. extr.) fuit: Zeuxippen Phoebo amatam memorat Clemens Alex. p. 27, 30. Bellum πρὸς Λάβδακον regem Thebarum, ſup. c. 5, 5. λαύδακον D. M. R. 3. vt ibid. ἐκ Θράκης h. ex Daulide Phocidis, quam tum tenebant Thraces. v. Thucyd. II, 29. Strab. IX. p. 648. A. Pauſ. I, 5. X, 4. p. 807. Conon. 31. *Terei* συμμαχίαν et reliqua etiam Ouidius Met. VI, 424. agnoſcit, ſed hoſtem non Thebis; ſed mari aduectum narrat. τὸν Ἄρεος Pal. Ἄρεως ed. Rom. Comm. Quae ſequitur fabula, de *Tereo*, *Procne* et *Philomela*, vel ex Ouidio notiſſima, multorum poetarum ingenia exercuit. Varios auctores diuerſa plerumque ſequentes v. ap. Meurſ. de Regg. Athen. II, 4. 5. et ad Hygin. f. 45. ſed notiſſimi ſunt Ouid. Met. VI. et Hygin. Diſerta, ſed parum elegans, narratio eſt ap. Schol. Sophocl. Aj. 633. Fuit quo-

quoque Tereus Sophoclis, non Euripidis: Valken. Diatr. p. 16. Diuerſa prorſus fabula eſt apud Homer. Od. τ, 518. et υ, 66 ſq. de *Pandarei* filiabus; cf. ibi Schol. add. Helladii Chreſtomath. ap. Phot. p. 1581. f. et Schol. Sophocl. Electr. 107. Hanc tamen paſſim cum altera confuſam videas. Magis ab his recedit alia narratio Anton. Lib. c. 11. ex Boei Ornithogonia. καὶ Φιλομήλας. edebatur Φιλομήλης. erat tamen prius in codd. Pal. V. D. R. 3. Conon. l. c. al. Eſt Φιλομήλα, v. c. ap. Demoſth. Pauſ. Forte ad eundem modum formatum erat Πολυμήλα ſup. p. 806. 7. ſed in nominibus his, quae tantum ex poetis nota ſunt, Ionica ſaepe ratio obtinet. ὁ δὲ ἐκ ταύτης. in ſeqq. oratio ſcabra; multo magis deprauata in ed. Rom. et Commel. Faber emendat καὶ κρύπτων. Equidem in verbis ὄφθειρα καὶ ταύτην agnoſco manum interpolatoris: quandoquidem ſe-

quitur αὖθις δὲ γήμας: concinnauit ille Apollodori verba ad communem narrationem. Simile vitium, coniugio post stuprum illato, quod nostris librariis nescio quomodo probatum esse videtur, vidimus sup. not. p. 672. Verba itaque elicienda censeo et leg. ἐρασθεὶς, εἶπε τεθνάναι Π. vel εἰπὼν τ. Π. κρύπτει ἐπὶ τῶν χ. συνευνάζετο Vat. ὑφήνασα . . ἐμήνυσε iungenda sunt, et expungendum καὶ temere illatum. Πρόκνην male post ἐμήνυσε P. D. V. δεῖπνον ἀ. προτίθησι ex communi vsu cum Fabro leg. παρατίθησι. quod et Zenob. III, 14. habet, qui in nonnullis Apollodorum expressit. πελέκην et ἔδωκεν Vat. ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος quem locum in hac narrationis parte habeant, non dicam. πέρικατάληπτοι. reposui post sup. p. 829. obseruata, cum Pal. D. R. 3. et Vat. exhiberent, Ves. παρακατάληπτος. quod et in marg. Vat. vulgo προκατάληπτοι. omnia profecto ex

com-

compendiosa scriptura; in quam vtinam homines ne incidissent! quanta sic molestae eruditionis parte careremus! Zenob. l. c. simpliciter καταλαβόμεναι. leg. καταλαμβανόμεναι. ἀπορνεοῦται, ex grammatica ratione et codd. pro vulg. ἀπωρνεοῦται.

CAP. 15.

§. 1. De *Erechtheo* Meurs. l. c. de Regg. Athen. II, 7 sqq. *Butes* sacerdotium habuit τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐριχθονίου. Immo τοῦ Ἐρεχθέως. v. Hesych. et ibi laudd. Meurs. l. c. c. 12. et in Cecropia c. 18. Fuit scilicet in arce contiguum aedi Mineruae Poliadis (cf. sup. p. 817.) τὸ Ἐρέχθειον, quod tres habebat aras, vnam Neptuni et Erechthei, alteram Butae, tertiam Vulcani: Paus. I, 26. p. 62. Coepit hinc sollenne nomen esse *Neptunus Erechtheus*: eius sacerdotium adhuc Ciceronis

tempore memorabile fuit: de N. D. III, 19. Butes adeo Mineruae Poliadis et Neptuni Erechthei, communem aedem habentium, fuit sacerdos; ab eo stirps Butadarum, et *Eteobutadarum*: v. Hesych. h. v. Harpocrat. h. v. qui sacerdotium tantum ad Athenen Poliadem refert. Pro perpetuo nomine Neptuni videtur habitum esse ab aliis nomen Erechthei: nam Lycophroni v. 158. Ἐρεχθεὺς nude positus est pro Neptuno. *Praxitheae* nomen clarum. v. l. c. ap. Meurs. II, 13. apud Euripidem Erechtheus cum ea communicabat consilium de immolanda filia: Plut. Parall. p. 310. D. eius generosa dicta e Lycurgo c. Leocr. in fragment. Eurip. seruata sunt. Cephissi filiam, non neptem, eam edit Lycurg. l. c. 24. — Alia Praxithea inter Lei fuit filias mactatas pro patria: Aelian. XII, 28. πρασιθέαν Vat. vt sup. c. 14, 6. p. 269. Not. p. 837. κυφισοῦ Vat. κυφίσου D.

κεφίσου P. R. 3. In *filiis Erechthei* excidit quartus Ὀρνεὺς, vt est ap. Eustath. Il. β, p. 291, 11. et Pauſ. II, 25. p. 168. apud alios Ἀρνεὺς, corrupte; ex Orneo natus Peteos, pater Menesthei. *Pandorus* Euboeam tenuit; Scymnus Perieg. 572. Alconem et Theſpium addunt alii: de iſto v. Schol. Apollon. I, 97. *Orithyiae* nomen plerumque corrupte ſcriptum; editum erat ὠρειθεῖαν. ὠρθείαν Pal. ὠρειθείαν D. V. R. 3. Sex filias Suidas in Παρθένοι numerat. Variant et apud alios nomina: v. Meurſ. ibid. Schol. Apoll. I, 211. autem aut alios auctores ſequitur, aut corruptus eſt: Κέκροπος δὲ (immo Ἐρεχθέως) Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Atqui Χθονία retrahenda eſt ad Procridem tanquam ſoror.

Creuſa cum *Xutho* nota nomina ex Euripidis Ione. Nati ex iis *Achaeus* et

Ion, (I, 7, 3. p. 27.) a quibus *Achaei* et *Ionas* genus duxere. v. impr. Strabo VIII, p. 588. (383.) *Cephalus* Deionis filius: v. sup. I, 9, 4. p. 43. II, 4, 7. vixit in Thorico, Atticae pago. ὁ Δηϊόνος. editum erat Δηϊονέως, quod etiam Tzetza Chil. I, 543. habet, hunc locum exscribens. sed illud P. D. V. M. R. 3. nisi quod ὁ omittunt. De varietate hac v. sup. Not. p. 99. *Amores Cephali et Procridis* notissimi, sed diuersis modis narrati: suauissime ab Ouid. Met. VII. antiquior ratio Pherecydis est in Schol. Od. λ, 320. Coniugium eius cum Minoe supra attigit noster II, 4, 7. add. Anton. Lib. 41. Hygin. f. 189. Palaeph. 2, 4. et ad hos alii laudd. item Eustath. p. 1688, 20. Πτελέοντι. Vat. τελέοντι. Med. παντελέοντι. R. 3. πτελεόντι. nomen aliunde non notum. Nisi Teleontem Athenienſem huc voces, cuius filius Butes (diuersus ab eo, quem in Apollod. paullo ante vidimus) inter

Ar-

Argonautas erat ſup. I, 9, 16. p. 56. Apollon. I, 95. et al. ap. Burman. Catal. Argon. in *Butes*. Apud Strab. X. p. 694. (452.) poetae Menandro antiquiores narrarunt, Leucadia petra deſiluiſſe primum Cephalum ἐρασθέντα Πτερόλα, τοῦ Δηϊονέως. corruptum nomen. mſſ. παρόλα. quod recte Xylander emendat Πτερέλᾳ, v. ſup. II, 4, 7. p. 107. εἰ δέγε συνέλθοι. Pal. συνέλθοις.

(p. 273. III, 15, 1.) ὑνεσυνάζετο Vat. et Ed. pr. ἀπώλυντο ed. pr. et Comm. emendabam ἀπωλοντο. ſed ἀπώλλυντο Pal. εἰς τὰ ἄρδρα ἐφίσι. immo ἀφίσι. vt ἀφίεναι βέλος. et ſic γόνου ἀφιεῖναι Ariſtot. Aelian. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ. Edebatur: ἔ. οὖν [ἀφάλου] αὐτοῦ. inſcite, nam αὐτοῦ ad Minoem referendum erat. Sed Aegium habemus reum confitentem, ſe locum interpolaſſe ex Hygino, quem male vtique cum noſtro comparauit; igitur, idque iam Commelin. facere iuſſe-

rat, eieci Καφάλου, quod codd. ignorant. — τε poſt ἀκόντιον male e Pal. et rel. mſſ. excidit. ἐνύβολον ſcribit Pal. Sequentia foedata erant interpunctione, quam ſuſtuli, et vitioſa lectione, pro qua veram e libb. reſtitui: e Doruilliano dederat pleraque, vt nunc video, Verheyk. V. C. ad Liberal. 41. ἐπὶ τούτοις etiam h. l. de conditione, cf. ſup. Not. p. 166. porro edebatur ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τὴν Κερκυραίαν πίστι ῥίζαν — καὶ συνευνάζεται ex Aegii interpolatione. τὸν ἄνδρα codd. ignorant, vt et καὶ ante συνευνάζεται. — ἰδοῦσα nihili eſt: ἴδουσα habent codd. ipſa res ſuppeditat δοῦσα, itaque indulſi mihi hoc loco, vt a codd. recederem. πιστὶν P. V. R. 3. πίστιν D. debetur ergo Aegio barbarum illud πίστι. πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι ſc. τὸν Μίνωα αὐτὴν, ne putes requiri βλάπτεσθαι. ἦκεν εἰς Ἀθήνας. magis definite Liberalis l. c. εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, vt erat ſup. p. 107.

Hinc

Hinc emendandum Scholion Od. λ, 321. ἐν τῇ Θορικίων κατοικίᾳ. ἐπὶ θήραν P. D, R. 3. pro vulg. εἰς θήραν. cf. ſup. ad p. 257. Da *canem* v. ſup. II, 4, 7. p. 107. (vbi et de reditu a Minoe) et ad c. 1. Not. p. 321. receptus ille inter ſidera, Hygin. P. A. II, 35. Eratoſth. 33. vbi et canis et iaculum (nam pro δράκοντος haud dubie cum Koppienſ. Obſſ. p. 126. legendum ἄκοντος) ab Europa ad Minoem peruenisſe narrantur. ἦν γὰρ θηρευτικὴ, hinc illa inter Dianae comites apud Callim. in Dian. 209. γὰρ poſt διώκουσαν emendandum cum Aegio et Fabro οὖν vel δὲ, tum codd. P. D. V. M. Regg. διωκούσης γὰρ αὐτῆς. caſus abſolute poſiti. mox λόγχῃ male ſcribunt codd. λογχμῇ Oxon. Apud Ouid. et Hygin. illa latet in virgultis, vt obſeruet amantem; poſſis hinc ſuſpicari δοκεύουσαν fuiſſe: et in hunc fere modum Pherecydes rem narrauerat, e quo repetit Schol. Od. λ, 320.

320. (quem exscripsit Eudoc. p. 346.) Sed fabula diuersis modis narrari potuit; potuit et generali vocabulo vti Apollodorus, διώκειν sc. θῆρας, venari. τυχὼν, dant ipsi codd. et sic emendabat Aegius; edebatur tamen τυχόν. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. memoratur Cephalus inter nomina illustrium reorum damnatorum in Areopago, quibus huius iudicii auctoritatem firmabant. v. Schol. Eurip. Or. 1681. φυγὴν ἀΐδιον etiam cum codd. scripsi P. V. R. 3. D. O. pro φυγεῖν ἀ. ἀειφυγίαν dixit Tz. Chil. I, 552. hunc locum ante oculos sibi ponens. Exilii huius etiam Paus. I, 37. p. 91. meminit, eumque Thebas abiisse narrat, vnde posthac cum Amphitruone aduersus Teleboas profectus est. At sup. p. 107. Thorico Atticae ille ab Amphitruone euocatur, et mox in insulis Acarnaniae obiectis sedem fortunarum collocat: cf. sup. II, 4, 7. p. 108.

f. 2. *Orithyia*, genuina fabula Attica, etiam ex Platonis Phaedro nota; Aeſchyli erat tragoedia Orithyia: de qua v. Ruhnken. V. C. ad Longin. p. 242. alia Sophoclis. Loca claſſica ſunt Apollon. I, 211 ſqq. vbi v. Schol. (ex eo deliḃauit Eudoc. p. 440.) Ouid. Met. VI, 678. vbi v. not. Non praetermiſerant fabulam nec Pherecydes nec Acuſilaus. Raptam eam in pompa ex acropoli narrat Schol. Od. ξ, 533. ex Acuſilao. Verum ad Iliſſum raptam eam eſſe potior obtinet fama, etiam apud Platonem l. c. Alios v. ap. Meurſ. de Regg. Ath. II, 13. et Athen. Attic. c. 4. Cephiſſi fontes Choerilus memoraverat ap. Schol. Apollon. l. c. vbi quoque Simonides ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ſc. ἐν Σαλαμῖνι, quae fuit inter eius μέλη) ἀπὸ βριλισσοῦ φησιν ἁρπαγεῖσαν, in aprico eſt leg. Ἰλισσοῦ. at ex Areopago abductam alii edebant teſte Socrate in Platone l. c. ἁρπασθῆναι ἐπ' Ἰλισσοῦ. Ἰλισσοῦ

P.

P. D. V. prior vox mendosa. παίζουσαν emendauit vir doctus Misc. Obss. Nov. T. IV. p. 462. quo ducere possunt plura. Paus. I, 19. p. 45. ὁ δὲ Ἐλισσός ἐστιν οὗτος, ἔνθα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι. et Schol. Apollon. l. c. ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν (ἐπὶ) τῷ Ἰλισσῷ ἡράσθη αὐτῆς. Praeiuit Platonis locus in Phaedro: φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ (f. ἐπὶ Φ. si ille quidem fons fuit, vt ap. Timaeum Lex. Plat. p. 190. est.) παίζουσαν ὧσαι. et paullo ante τὰ ὑδάτια — ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Difficile tamen dictu, qui ductus litterarum et species ad alterum vocabulum ducere potuerit. Apud Apollon. l. c. I, 215. rapuit Boreas Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν. licet hinc suspicari χορεύουσαν fuisse. Forte tamen neutrum locum habet, et πεφῶσαν, *dum transiret*, e glos-

se-

ſomate inter lineas irrepſit; ſic apud Platonem legitur ſimpliciter dictum: *ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρειθυίαν ἁρπάσαι.* Βορέας συνῆλθεν. hinc decantatum illud *κῆδος* Athenienſium *πρὸς Βορέαν*. v. Herod. VII, 189. et ibi not. Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. ab P. R. 2. 3. male *καὶ* abeſt. *πλέοντες σὺν Ἰάσονι*. ſup. I, 9, 16. p. 55. *τὰς Ἁρπυίας διώκοντες*, ibid. ſ. 21. p. 61. at ibi ſagatis Harpyis incolumes redeunt Boreadae; nunc Atticos auctores ſequitur, tunc Argonauticarum rerum ſcriptores. — *περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο.* Gale legit Αἶνον, qui mons fuit Cephalleniae, ad quem vsque Boreadas perſequutos eſſe Harpyias ex Heſiodo prodit Schol. Apollonii II, 297. (cf. ſup. Not. p. 195.) Bene haec: at vero Hercules eo non peruenisſe memoratur. Contra *de Teno* nihil dubitandum: narratio eſt ap. Apollon. I, p. 303 ſqq. (eumque locum

cum respicit Hygin. f. 14. p. 49.) in ea insula, haud multum a Delo dissita, inciderat in eos a ludis funebribus Peliae redeuntes eosque occidit Hercules: insidiantes quidem sibi, vt Aeneſidami Τηνιακὰ in Scholiis testantur, παρὰ Τῆνον habent V. R. 3. Spectant huc verba Marmoris Farnes. supra in rebus Herculis laudati, l. 87. και Ζηταν και Καλαϊν υιω. Βορεα του Θρηικος και Ωρειθυιας επιβουλευσαντας αυτῳ παρεδωκε (an ἀδίωκε?) ον σφαξαντες (οἱ φθάσαντες) αυτους (αὐτοὺς) εις θαλασσαν ερριψαν.

f. 3. De *Phineo* iam in Argonauticis narrata vidimus; etsi alio modo; I, 9, 21. cf. Not. p. 190. 191. Hygin. f. 19. et ibi not. Schol. Apollon. II, 178. (quem excscr. Eudocia p. 414.) παῖδες αὐτοῦ Πλ. Pal. V. R. 3. E. abest quoque ἐξ a Med. hoc igitur exciderat archetypo, et αὐτῆς erat per compendium scriptum forte et ipsum ἐξ. Ad sqq. inprimis

cf.

cf. Schol. Sophocl. Antig. 979. 992. In hoc laudatur Apollodori nomen, ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. atqui multa ibi apponuntur, quae in h. l. non occurrunt: vnde ſuſpicionem Barthii, nos Apollodori epitomen tantum habere, firmari poſſe obſeruabat Burm. in Catal. Argonaut. in voc. *Calais*. Enim vero vſu Grammaticorum ſatis didici, laudare eos auctores, e quibus minimam eorum, quae allata ſunt, partem petiere; ſolent enim plurima aliunde corrogata interponere. Ἰδαίαν ἠγάμει Δαρδάνου. Etiam Diodor. IV, 43. qui Dionyſium Mileſium ſequitur: cf. Schol. Apollon. II, 207. Εὐρυτίαν vocat Schol. Od. μ, 70. vbi fabula ex Aſclepiade ἐν Τραγῳδουμένοις exponitur. legebatur ἐγάμησεν. Dorv. ἤγαμε, f. pro ἔγημε. ſed ἐγάμει Vat. Med. ἐπέγημε voc. proprium, ap. Schol. Soph. Antig. 992. qui etiam nomina et filiorum et Idaeae apponit, pro qua alios Εἰδοθέαν τὴν Κάρμου

μου ἀδελφὴν nominare ait. De iisdem nominibus add. ibid. ad v. 975. 979. 983. cf. Schol. Apollon. II, 178. 181. 238. et 140. add. Munk. ad Hygin. f. 19. nam piget haec singula recoquere. — τῶν προγόνων. de *priuignis*. Schol. Apoll. I, 211. Idaea — ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. videtur Grammatico Apollodori locus ante oculos fuisse. eadem voce in hac fabula vtitur Diod. IV, 43. vbi illustrat eam Wessel. Potest ibidem Diodorus nostrum auctorem ante oculos habuisse videri. καταψεύδεται. v. sup. ad III, 13, 3. Schol. Soph. l. c. 979. ἡ δὲ .. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. et sic iterum ad v. 992. Ceterum mirari licet, hanc insimulationem stupri ementitam et falsam toties in fabulis a poetis repetitam: in Bellerophonte II, 3, 1. in Peleo III, 13, 3.

sic

sic in Hippolyto. In Tenne: v. Schol. Il. α, 38. (vnde Eudoc. p. 392.) Schol. Lycophr. 232. ἀμφοτέρους τυφλοὺς v. Wessel. l. c. n. 28. A nouerca excaecatos Sophocl. Antig. 985 sq. narrat. — παραπλέοντας οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν. inter alia hoc attigerat iam sup. I, 9, 21. p. 60. Sed vt in Not. p. 190. monitum, fabulae de Phineo variis modis narratae sunt, quia partim in Argonauticis, partim in Heracliis, partim in scena fuere tractatae. Quid? quod visum Phinei filiis restitutum ab Aesculapio in matris Cleopatrae gratiam commentus erat alius poeta, vt narratum fuit a Phylarcho ap. Sext. Empir. adv. Grammat. p. 272. Quam fecunda Tragicorum ingenia in fabulis variandis, per tot exemplа edocti, fuisse putabimus! σὺν Βορέᾳ sic codd. Vat. et. σὺν Βορέα P. D. R. 3. Legebatur σὺν Βορέαι. suspicor hoc ab Aegio notatum

esse; etsi voc. apud Diodor. l. c. IV, 44. est, vbi cum Hercule Boreadae vlciscuntur Phineum: de Hercule idem tradiderat Dionysius ap. Schol. Apollon. II, 207. Ab Apollodoro potuit scriptum videri σὺν τοῖς Βορέᾳ vel Βορέου. Verum ὑπὸ Βόρεου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν excaecatum a nonnullis Phineum tradi iam ipse l. c. sup. p. 60. professus erat; et sic alios ferre, monet Diodor. IV, 44.

§ 14. *Eumolpi* nomen modo communicatum pluribus, modo plurium hominum res et facta cumulata in vnum. Inprimis nomen illud illustrauit institutio initiorum Eleusiniorum: ad quem tamen inter plures Eumolpos illa referenda essent, incerta fama ferebatur. Is, ad quem Hercules sup. II, 5, 12, p. 141. venisse dicitur, serior aetate fuit; antiquior est is, de quo h. l. agitur; venit hic, ex Thracia, et cum Eleusiniis aduersus Athenienses pugnauit; huic passim tribuun-

tur sacra Eleusinia instituta, etiam ap. Pausan. I, 38. p. 92. Antecessisse tamen hunc debet alius, qui cum Triptolemo vixit, siquidem, vti huic fruges monstratae sunt, ita ille a Cerere teletas accepisse dicitur in Hymno Homerico v. 480. Paus. II, 14. Add. Clem. Alex. Coh. p. 17. (6.) quo referri potest is, qui primo loco a Schol. Soph. Oed. Col. 1108. ponitur, Deiopes ex Triptolemo natae filius. Solent tamen fere veteres aut Thracem, aut alium post Thracem, Eumolpum teletarum auctorem facere sub ipso Erechtheo. v. laudd. sup. Not. p. 429. add. Burm. ad Ouid. Met. X, 93. Meurs. Eleusin. c. 2. de Regg. Ath. II, 8. Ad seqq. cf. Paus. I, 38. p. 92. de Eumolpi tamen natalibus et institutione quae hic traduntur, alio loco non reperi memorata. Hausta ea esse ex Callisthenis Thracicis acute suspicatur Gale e Plutarcho (Parall. p. 313. B.) ἵνα μὴ γένηται κατα-

φανὲς, malis καταφανὲς, et ſic Pal. R. 3. quod adeo recipi poterit. ita paullo poſt: ἐπιβουλεύων . . καταφανὴς γίνεται. Sequitur: Ποσειδῶν . . εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει. Mireris, quomodo hoc cuipiam poetae vel mythographo in animum venire potuerit. Sed recordandum eſt, Neptuni numen et religiones e Libya veniſſe: Herod. II, 50. IV, 188. pluresque de eo fabulas ad Libyam et Aethiopiam ſpectaſſe, vt de Cepheo et Caſſiopea punita ſup. II, 4, 3. p. 98. porro fabulas de Phineo, qui Chiones ſororem matrimonio habebat, a nonnullis ad Libyam revocatas eſſe, vt ſup. II, 1, 4. p. 82. potuiſſe adeo et Chiones filium eo abduci. Βενθεσικύμῃ τῇ. αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. Erat Ἀμφιτρίτῃ, imperite; quod et Faber vidit. Poteſt tamen totum inſertum videri ex praua ſcriptura; in Pal. eſt δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρίτῃ. Corrupta legebantur etiam ſeqq.

in

in ſuperior, edd. ſic: ὡς δὲ ἐτελειώθη, ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης ἀνὴρ, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. In Pal. erat ἔνδον ἐν βένθεσι κύμης ἀνὴρ τὴν ἑ. ſic et R. 3. ſed ſine ἐν. e quibus veram lectionem eruiſſe mihi videor: ἐν Βενθεσικύμης ſc. οἴκῳ. *vbi puer apud Bentheſicymen adoleuerat, eius maritus ipſi elocat alteram e filiabus*, ἐπεχείριζε Vat. *Iſmarus*: eſt is *Immaradus* qui in bello cum Athenienſibus occubuit, ap. Pauſ. I, 5. p. 13. I, 27. p. 65. inprimis c. 38 p. 92. Apud Clem. Coh. p. 39. (13.) Immarus, vbi v. Not. — πρὸς Τεγύριον. Dorv. γεγύριον Ox. τενύριον, Veſ. γεφύριον. Med. τερύριον. Tegyra, Boeotiae vrbs, fidem facit nomine ſuo, potuiſſe et Tegyrium viri nomen eſſe. — συνῴκισε. emendaui vulgare συνῴκησε. καὶ φ', ποιεῖται πρὸς αὐτούς, Pal. αὐτὸν, male. καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος. legebatur τὴν πρὸς τούτου μάχην. debebat ſaltem πρὸς τοῦτον eſſe. Faber em.

πρὸς τούτους, quod non capio. τὴν πρὸ τοῦ codd. P. V. M. D. πρὸς αὐτοῦ et in marg. πρὸ τοῦ R. 3. vnde facile erat verum reperire. καὶ πολέμου ἐνστάντος (f. πολέμου δὲ ἐνστάντος) πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις. Male legebatur: καὶ Ἐλευσινίους. nam bellum gerebatur inter Ath. et Eleusinios. ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων. Ornarunt hoc alii sic: de suo iure contendisse Eumolpum: cum enim Neptunius prior occupasse diceretur acropolin, (sup. c. 14, 1.) se, eius filium, potiore iure regnum Athenarum petere, quam Erechtheum. Hygin. l. c. *Eumolpus, Neptuni filius, Athenas venit oppugnaturus, quod patris sui terram Atticam fuisse diceret.* v. Isocr. Panath. p. 401. Schol. Eurip. l. c.

(p. 276. III, 15, 4.) *De bello inter Eleusinios et Athenienses* fama fuit varia: v. ll. ap. Meurs. de Regg. Ath. II, 8, 10. Hygin. f. 46. Schol. Eurip. Phoen 861.

In

In eo bello valde memorabilis fuit *immolatio filiarum Erechthei* v. ibid. II, 9. Notae illae vel ex Cicer. pro Sext. 21. et al. Locus cl. ap. Lycurgum c. Leocratem c. 24. p. 201 sqq. Reisk. Erat id argumentum fabulae Euripideae, ab eodem Lycurgo laudatae, quae inscripta erat Erechtheus. Puellae hae Παρθένοι dictae: v. Suidas h. v. Eaedem confusae cum Hyantidibus, de quibus paullo post c. 8. Erechthei filiabus sacra νηφάλια celebrari solita, et litatum iis fine vino: v. Schol. Soph. Oed. Col. 101. e Philochoro. Ἐρεχθεῖ — ἔχρησεν ὁ θεός. Tiresiae hoc vindicat Eurip. Phoen. 861. 2. sed praeter temporum et rerum ordinem. — *τὴν νεωτάτην*, Chthoniam sup. p. 272. quae Butae nupserat, male in Otioniam et Colophoniam ab aliis mutata. Proserpinae vero nomen multo magis est alienum, vt docet de Rhoer. ad Porphyr. de Abstin. ap. 203. e Clem. Alex. cuius

verba repetit Euſeb. P. E. IV, 16. p. 157. cf. Meurſ. Att. Lect. VI, 21. et de Regg. Ath. II, 9. *συνωμοσίαν* v. Hygin. l. c. f. 46. *ἀλλήλοις* Pal. D. Ceterum noſter nec Xuthi, nec Ionis, eius nepotis ex filia, meminit, quorum tamen opera in eo bello fuit praeclara et ab Athenienſibus celebrata: Etymol. M. in *βοηδρομιῶν*, et *Βοηδρομιών*. Harpocration in *Βοηδρόμια*. nam feſtum hoc in rei memoriam fuit inſtitutum. Strab. VII, p. 588. A. f. 5. *Ποσειδῶνος . . . . καταλύσαντος*, ira Neptuni in Erechtheum ſuſcepta propter Eumolpum Neptuni filium in pugna caeſum: cum iam vetus odium eſſet ex eo, quod, a Minerua victus, poſſeſſione, ſeu tutela, Athenarum exciderat; inſtigaſſe quoque deus filium ad bellum cum Erechtheo ſuſcipiendum (v. paullo ante p. ſup.) dictus. Ceterum de *Erechthei morte* diuerſa fuere tradita v. ap. Meurſ. l. c. c. 12. Eius aedes in acropoli: varius ta-

tamen Erechthei I. quem Erichthonium esse, supra vidimus. Confusi tamen vterque Erechtheus a multis. Recte ap. Syncell. p. 157. (125.) οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστι. Interposuerant tragici ante Cecropem II, Ionem, Xuthi filium seu nepotem, regno Athenarum potitum: v. Eurip. Ion. 578 sq. quod seguuti sunt alii quoque scriptores: Strabo VIII, l. c. Conon. c. 27. Alii narraverant, dissidentibus inter se Erechthei filiis arbitrum captum Xuthum avunculum Cecropi natu maximo, regnum adiudicasse: Paus. VII, 1 pr. καὶ τὸν Ἐρεχθέα, καὶ, priore loco erit: nec minus, melius tamen sublatum erit καί, Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα. In Reg. 3. μητιάδουσαν. sed nomen ductum a μῆτις. occurrit quoque apud Tzetz. Chil. I, 178. V, 675. *Eupalamum* mox inter Metionidas videbimus. De *Cecrope II.* alia dabit Meurs. l. c. de Regn. Ath.

Ath. II, 14. et de *Pandione II.* cap. 15. μετὰ Κέκροπα emendauí pro μετὰ Κέκροπος, quod eſſet *cum Cecrope.* ſaltem μετὰ Κέκροπος τελευτὴν dicendum erat. ὑπὸ τῶν Μητίονος υἱῶν. *Metion* inter Erechthei et Praxitheae liberos erat ſup. c. 15, 1. p. 272. eius filii, dicti vulgo *Metionidae,* Cecrope II. qui Metionis frater erat, mortuo, excludere Pandionem filium regno Athenarum auſi ſunt. Nomine deſignatus ex iis vnus Eupalamus occurrit, eiusque filius Daedalus, apud Pauſan. et Diodor. IV, 76. et inf. f. 8. Sicyonem Metionis filium addebant Sicyonii, ap. Pauſ. II, 6. p. 125. Μητίωνος vel Μετίωνος ſcriptum in codd. et edd. Sic et in Pauſ. et al. Debuerat tamen reponi Μητιόνος, vt conſtaret ſibi ſcriptura hic et ſup. p. 272. et inf. p. 282. Ab hac forma ducti ſunt Μητιονίδαι. — πρὸς Ηύλαν, notum heroem in Megarenſium mythis: Oteſonis f. Lelegis nepotem:

tem: Pauſ. I, 39. Apud eund. I, 5. p. 13. θυγατέρα γὰρ εἶχε Πυλᾶ τοῦ βασιλέως Pandion: ſ. Πύλα vt aliis locis idem. Filiam illam in noſtro Πελίαν, veriore nomine fuiſſe Πυλίαν credendum eſt cum Fabro. Aegius ſtellulam appoſuerat; ſed is lepido errore πελίαν *iam dudum nubilem* acceperat, quaſi *pallidam*. Mox e more noſtri fuit αὖθις δὲ καὶ τ. At ὑπ' αὐτῆς haud dubie in ὑπ' αὐτοῦ mutandum; nam a Pyla regnum accepit; niſi omnino tollendum tanquam gloſſema, quod veriſimilius. κτίζει τόλιν Πύλον. Inter plures vrbes huius nominis, Pylus Meſſeniae intelligenda: vt ex Pauſ. IV, 36. pr. colligitur, vbi pro Πύλος ὁ Κλήσωνος leg. Πύλας. Νῖσος. male codd. Νίσης. eſt Niſus, cui Megara obtigerant: inf. ſ. 8. Pauſ. I, 39. p. 95. Νῖσος et Νίσος, vtrumque frequentatur. — Λύκος. Ap. Pauſ. I, 19. p. 44. eſt Λύκιος, a quo Lyceum dictum: ſed vitioſe

ſcri-

ſcriptum probabile ſit: nam etiam in aliis locis Αὔκων exhibet inter vates, et in inſtitutione initiorum magnarum Dearum: IV, 1. p. 281. IV, 2. p. 283. Quatuor hi filii ſub nomine *Pandionidarum* veniunt, v. c. apud Strabon. IX, p. 601. vbi etiam de regno in quatuor partes inter ipſos diuiſo; qua de re paullo poſt videbimus. Mox inuaſit eos πλεονεξία et de regno contentio, quam Tragici inprimis ad fortunae περιπέτειαν inferendam adhibuiſſe videntur, partim in Aegei rebus partim in Theſei. Nobilis inde fuit *Lyci στάσις καὶ φυγή*, qua electus ille ad Termilas in Aſia venit et Lyciam a ſe appellauit: Herodot. I, 173. et ex eo Strab. XII. p. 858. C. p. 983. A. Stephan. h. v. Add. Pauſ. I, 19. p. 44 45. IV, 2. p. 283. Porro vrbem Athenienſium valde exagitauit *Pallantis* progenies; et *Pallantidarum* frequens commemoratio in Theſei rebus, quem regno vo-

voluere delicere: v. Plutarch. Thes. p. 2. D. p. 5. F. Schol. Eurip. Hippol. 35. Caeso Pallante et filiis exulauit Theseus, ibid. cf. Paus. I, 22. p. 31. Schol. Lycophr. 1324. absolutus in Delphinio, c. 28. p. 70. Aegeum Σκυρίου εἶναι. vereor vt veram lectionem teneamus. reposuit hoc Aegius pro σύνριου, quod codd. habent, aitque apud Schol. Lycophr. esse Φημίου nomen. Sane ad 1324. Scholion habetur, vbi et Theseus et Aegeus Phemii filius editur; sed in ipso poeta Theseus est ὁ Φημίου παῖς, adeoque Aegeus ipse Phemius dictus, recondita aliqua a fabula, non eius pater. At apud eund. Scholiasten ad 494. vbi h. l. respicit, est: Αἰγεύς, ὁ Πανδίονος υἱός, ἢ Σκύρου, ἢ παρὰ τὸν Λυκόφρονα Φημίου. Nec damnare nomen velim; potuit ab insula Scyro duci. Ducunt tamen alia ad Σκίρωνος nomen; nam is, Pylae filius, matrimonio habuit

Pan-

Pandionis II. filiam; cumque inter Scironem et Niſum de regno Megarenſium diſceptatio orta eſſet, arbitro Aeaco dato, Sciron polemarchus, Niſus rex conſtitutus. Pauſ. I, 39. p. 95 extr. Haec fidem faciunt, fuiſſe, qui Pandionis, non vere filium, ſed ex filia nepotem, e Scirone genitum, Aegeum traderet. Diuerſus autem hic *Sciron* ab altero latrone, quem Theſeus ſuſtulit, confuſi tamen hi duo paſſim; v. Plutarch. Theſ. p. 4. Megarenſis ille Cychrei filium duxerat. Credita quoque a nonnullis Endeis, Aeaco nupta, non Chironis, ſed Scironis huius eſſe filia: cf. ſup, Not. p. 774. Ex Scirone natus Halycus, qui in pugna cum Dioſcuris cecidit: Plut. Theſ. p. 15. E. Alius *Sciron* Salaminius memoratus ibid. p. 7. E. ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος. igitur eius fraude an conſilio? ſin eo inſcio, deberet eſſe Πανδίονι. enimuero adoptatum Aegeum a Pandione narrarant alii:

alii: θετὸς υἱὸς γενόμενος Πανδίονι Plutarch. Thes. p. 5. F. Schol. Lycophr. 494.

f. 6. *Pandionidae Athenas redeunt*, et Metionidas ab Erechtheo oriundos eiiciunt. Sic et Paus. I, 5. p. 13. τὴν ἀρχὴν τετραχῇ διεῖλον. cf. Meurs. l. l. c. 15. eam regni diuisionem memorat quoque Strabo IX. p. 601. vbi versus ex Sophoclis Aegeo apposuit: quibus patet rerum summam traditam Aegeo; Lyco littus orientale, supra Sunium, Niso Megaridem, Pallanti τὴν παραλίαν, littus australe. Schol. Aristoph. in Vesp. 1218. eadem memorat sed Lyco Diacriam, Διακρίαν τὴν χώραν, assignatam tradit, quo nomine illa regio sub Pisistrato per factiones innotuit: v. Meurs. Pisistr. c. 3. Palmer. Exercitt. p. 4. ad Herodot. et al. Fuit autem Aegeus, fabula Sophoclis, alia Euripidis. Aegeus regnum obtinuit, vtpote maior natu, Paus. I, 5. p. 13. Μήταν τὴν Ὁπλῆτος. sic et Schol. Ly-

cophr. v. 494. E Dorv. notatum μὴ τῶν τὴν ὁ πλῆτος, nec puto aliorum codd. melius ſe habere lectionem. Μελίτην τὴν Ὀπλητος memorat Schol. Eurip. Med. 673. τὴν Ὀπλήτης θυγατέρα etiam Athen. XIII, p. 556. F. vnde ſua repetiit Euſtath. δευτέραν δὲ (poſt πρώτην. ferri tamen poteſt.) Χαλκιόπην τὴν Ῥηξήνορος. Ap. Schol. Eurip. l. c. Χαλκιόπην τὴν Χαλκωδόντος. et ap. Athen. μετ' ἄλλων τῶν Χαλκωδόντος μίαν. At noſtrum: τὴν Ῥηξήνορος agnoſcit Schol. Lycophr. l. c. qui h. l. exſcripſit; niſi quod additum, a Tzetza puto, ὡς θ' ἀλλαχοῦ εὗρον, μίαν ἔσχε γυναῖκα τὴν αὐτόχθην, τὴν Παρσέως. pro hac tamen e cod. Graev. notatum Χαλκιόπην. δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, inprimis Pallantem cum filiis L. numero, Plutarch. Theſ. p. 2. D. cf. ſup. p. 870. 1. εἰς Πυθίαν ἦλθε. ἔρχεσθαι de adeundo deo voc. ſollenne, de quo nemo dubitet, v. Koen. ad Gregor. p. 19. ſed pro altero

ex-

expectabam εἰς Πυθώ. Nec aliter Schol. Lycophr. l. c. v. Not. ſup. p. 45. alias, εἰς Δελφούς, vt III, 5, 7. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν, αὐτῷ. mira inſuria propagatum erat per edd. ſphalma editionis pr. ὁ δ' ὁ θεός, quod Faber emendabat, ὧδ' ὁ θεός, ſed in ὁ δὲ θεὸς codd. conſentiunt. Etſi fabula toties decantata fuit, non tamen perſpicuum, quis nexus ſortis acceptae cum iis quae ſequuntur ſit. Videtur deus interdicere Aegeum a congreſſu cum muliere, antequam Athenas redierit: ergo proles ipſi erat Athenis expectanda. At Aegeus Troezenem cum peruenisſet, Pittheus, τὸν χρησμὸν συνείς, filiam ſuam ad eum ignarum adducit. quid igitur ille in hoc ſpectauit? videntur plures oraculi verſus fuiſſe, qui reliqua monerent. — τὸν προύχοντα πρήνεα: vereor vt haec Aegius ex Schol. Lycophr. laudd. 494. interpolauerit. E libb. notatum video vbique πόδα μέγα, vt iungatur μέγα

φέρεται λαῶν. Nec aliter oraculum recitant Plutarch. Thes. p. 2. Schol. Eurip. Med. 679. Potest sane hoc defendi tanquam genuinum, cuius interpretamentum sit ποδάκης. potest vero etiam contendi, πόδα ex Euripide esse natum, quem metri lex vetabat altero vocabulo vti: ἔχρησε . . . ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Altera ex parte ποδάκης nemo alius nouit, sed ποδέων est: Etymol. M. ποδεῶνες, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀσκοῦ προὔχοντες. et Pollux VII, 196. ποδεῶν ἀσκοῦ. Laudatur Leopard. Emend. VII, 13. qui vocabula illustrat. Muretus hoc sequutus emendabat: τὸν προὔχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν, ὦ φίλτατε λαῶν. melius fane; sed difficile est, a vetere auctoritate recedere. μὴ λύσῃς. λῦσαι ap. Schol. Eurip. sed forte ex ipso Tragico sic inflexum. Vt autem in hoc incideret deus, vt periculum, qui in extremo vtre vinculo iniecto propendet, pro parte virili no-

nominaret, tenendum est, ἀσκὸν eodem modo vt θύλακον pro corpore dici solitum. cf. Eustath. p. 1303, 38. vt adeo ὁ προὔχων ποδεὼν non male diceretur. cf. Schol. Eurip. l. c. ποδεῶνα ἀσκοῦ λύειν vox propria: ap. Herod. II, 121, a ἐς ἄκρον Ἀθηναίων. sic et Schol. Lycophr. At ap. Plutarch. est πρὶν δῆμον Ἀ. ἀφικέσθαι (vt leg. pro εἰς ἀφικέσθαι) Schol. Eurip. πρὶν γοῦνον Ἀ. ἀφικέσθαι; hoc, puto, verius.

f. 7. ἀπορῶν δὲ, hoc δὲ male exciderat Pal. Reg. 3. Apud Schol. Lycophr. est ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμῶν. vtrumque bene. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων. seu cum iter parum tutum esset, quod Delphis recta Athenas ferret, seu vt Pittheum de sortis sententia consuleret, (v. Eurip. Medea 683 sq. Schol. 666.) virum sapientia clarum. Plutarch. Thes. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῦ Schol. Eurip. Hippol. 11. et ipse Eurip.

φέρτατε λαῶν. Nec aliter oraculum recitant Plutarch. Thes. p. 2. Schol. Eurip. Med. 679. Potest sane hoc defendi tanquam genuinum, cuius interpretamentum sit ποδάρκη. potest vero etiam contendi, πόδα ex Euripide esse natum, quem metri lex vetabat altero vocabulo uti: ἔχρησε . . . ἀσκοῦ με τὸν πρόσχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Altera ex parte ποδάρκη nemo alius nouit, sed ποδέων est: Etymol. M. ποδεώνες, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀσκοῦ πρόσχοντες. et Pollux VII, 196. ποδεὼν ἀσκοῦ. Laudatur Leopard. Emend. VII, 13. qui vocabula illustrat. Muretus hoc sequutus emendabat: τὸν πρόσχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν. melius fane; sed difficile est, a vetere auctoritate recedere. μὴ λύσῃς. λῦσαι ap. Schol. Eurip. sed forte ex ipso Tragico sic inflexum. Vt autem in hoc incideret deus, vt poticulum, qui in extremo vtre vinculo iniecto propendet, pro parte virili

nominaret, tenendum est, ἀσκὸν eodem modo vt θύλακον pro corpore dici solitum. cf. Eustath. p. 1303, 38. vt adeo ὁ προὔχων ποδεὼν non male diceretur. cf. Schol. Eurip. l. c. ποδεῶνα ἀσκοῦ λύειν vox propria: ap. Herod. II, 121, 2. ἐς ἄκρον Ἀθηναίων. sic et Schol. Lycophr. At ap. Plutarch. est πρὶν δῆμον Ἀ. ἀφικέσθαι (vt leg. pro εἰς ἀφικέσθαι) Schol. Eurip. πρὶν γοῦνον Ἀ. ἀφικέσθαι; hoc, puto, verius.

f. 7. ἀπορῶν δὲ, hoc δὲ male excideret Par. Reg. 3. Apud Schol. Lycophr. est ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμῶν. vtrumque bene. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων. seu cum iter parum tutum esset, quod Delphis recta Athenas ferret, seu vt Pittheum de sortis sententia consuleret, (v. Eurip. Medea 683 sq. Schol. 666.) virum sapientia clarum. Plutarch. Thes. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς Schol. Eurip. Hippol. 11. et ipse Eurip.

ſtea alii ludi in *Androgei* honorem: ſub *Eurygyae* nomine, v. Heſych. e. **Meleſagora** in ἀπ' Εὐρυγύῃ ἀγάν. τοῦτον Αἰγεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον ἔπεμψε. quis nomen hoc poſt ſuperiora ita corrumpi potuiſſe credat, vt legatur vbique: τοῦτον ὁ Ζεύς? vidit verum acute Pierſon. Veriſim. p. 251. De *tauro Marathonio* ſup. II, 5, 7. et Not. p. 369 extr. Androgeon ab eo necatum etiam Pauſan. memorat I, 27. p. 67. Aliud foedum vitium inſidebat in ſeqq. πορευόμενον εἰς Ἀθήνας. quod ipſa res facile detegit; ſuſtulit iam Meurſ. l. c. de Regg. Ath. III, 2. et emendauit εἰς Θήβας. v. Diod. IV, 60. qui omnino h. l. illuſtrat.

ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου. Legebatur αὐτῶν, ſine ſenſu, etſi verſum eſt: *audita filii morte*. Seiam αὐτῷ cum Scaligero legendum; ſed αὐτῷ intelligendum erit τῷ πάιδι, *eo tempore quo filium inopina mors oppreſſit*. At ſententia po-

ſtu-

fruiat: *tum, cum, ei afferebatur nuntius de filii morte*; id esset: ἐπελθόντος αὐτῷ τοῦ ἀγγέλου περὶ τοῦ θανάτου. Sed legendum: ἐπαγγελθέντος αὐτῷ τοῦ θανάτου. *Paros* in Minois ditione erat: v. sup. Not. p. 376. vnde et, non tam nomen, quam epitheton, fuit, vt Minoa diceretur. Ceterum h. l. docemur, *Gratiarum religionem* apud Cretenses fuisse, et quidem valde antiquam. Lacedaemonios Gratias coluisse, e Pans. IX, 35 pr. nouimus; forte e Creta acceptas. Mox τὸν αὐλὸν κατέσχε, vt alibi quoque pro ἐπέσχε magis vsitato. καὶ τὴν θυσίαν ἐπετέλεσεν. Nota res, hoc idem factum a Xenophonte, audita Grylli filii morte; sed is, audito, fortiter pugnantem occidisse, coronam depositam iterum capiti imposuit. (Diog. II, 54. 55.) οὐδὲν ἧψον Dorv. idem ἐπετέλεσαν. Mox alio ordine verborum Vat. θύουσιν ἐν πάρῳ.

f. 8. Θαλασσοκρατῶν, Minos: item sup. III, 1, 3. extr. p. 178. quae potentia maritima saltem ad archipelagum spectasse putanda: (cf. Comment. *de Cassoris epochis populorum, qui maris imperium tenuisse feruntur*: T. I. *Nov. Comment. Soc. Gott.*) ἐπολέμησε στόλῳ τοῖς Ἀθήναις. Faber em. Ἀθήναις. perperam, vt iam supra vidimus p. 610. σὺν στόλῳ aut legendum aut supplendum. De *Megaris a Minoe* captis, de *Niso* et *Scylla*, omnia vulgata: spectabant ea ad *fabulas non Megarenſium*; nam illi nihil omnium admittebant, quae de bello Cretico et vrbe a Minoe capta narrabantur: Paus. I, 39 extr. sed ad *Atticas*: de quibus Paus. I, 39. p. 95. vbi et de Niso. De eodem et Scylla Ouid. Met. VIII, pr. Hygin. f. 198. Ciris Virgilio tributa et not. ad eam. E graecis inpr. Schol. Eurip. Hippol. 1200. Νίσου τοῦ Πανδίονος: v. sup. c. 15, 5. p. 277. extr. Male codd. et h. l. τῶν Π.

Me-

Megareus Hippomenis f. ἐξ Ὀγχηστοῦ, nota Boeotiae vrbs Neptuno sacra Il. β, 506. codd. tamen D. R. 3. ἐξ Ὀχετοῦ: sicque ed. pr. sed correxit iam Aegius in Add. De hoc Megareo, sed Neptuni filio, fama Boeotorum ap. Paus. I, 39. p. 95. habetur: venerat is auxilio Niso, eoque caeso et in vrbe sepulto vrbs, quae antea Nisa erat, Megara appellata: cf. I, 42. pr. Megareum Onchesti f. Neptuni nepotem, et Megarei sororem a Niso matrimonio habitam, memorat Plutarch. Quaest. Gr. p. 298. A. loco valde corrupto. Consentit in nomine Megarorum ab eo ducto Scymnus Chius Perieg. 504. λέγουσι δὲ Ὀγχηστοῦ γενόμενον ἐγκρατῆ Μέγαρέ. ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο θέσθαι τοὔνομα. At Megarenses Megareum ducta Nisi filia Iphinoe socero in regno successisse ferebant: Paus. I, 39 extr. In patre Megarei vitio laborare videtur Stephan. in Μέγαρα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ

Ἀπόλ-

Ἀπόλλωνος (f. fuit Ποσειδῶνος) ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίονος, (an excidit τοῦ Κέκροπος) τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. Inhabitarunt autem haec loca primum Leleges e stirpe Pelasgica, tum Iones, vna cum Attica, Megaridem occuparunt: (Strab. IX, p. 600. 1.) Tandem sub tempora belli cum Codro gesti Dores Megara coloniam deduxerunt, factaque est vrbs Dorici nominis: Scymnus v. 501, 2. 3. Strab. l. c. p. 602. (393.) Paus. l. c. p. 95. cf. Vinding. Hellas. p. 174 sqq. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ . . . τελευτᾷ: sunt tertii casus absolute positi; id quod nullam moram facere debet. Sed vel sic aliquid turbatum esse videtur: otiose saltem subiecta sunt illa: ἡ δὲ θυγάτηρ . . . ἐξέλε τὴν τρίχα. quae, vt minus ignaua sit oratio, parenthesi certe includenda sunt. Emper. coni. fuisse ἔχοντι γὰρ αὐτῷ . . . τρίχα, μοῖρα ἦν (l. χρεὼν ἦν) ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾶν. πορφυρέαν τρίχα.

sic

sic et Virgil. Ouid. et alii: in his Lucian. Salt. 41. aureum cincinnum alii, vt Schol. Eurip. laud. confusa forte simili fabula comae aureae Pterelai a Comaetho filia recisae, sup. II, 4, 7. p. 107. et 4, 3. p. 102. Not. p. 313. ἐξεῖλε τὴν τρίχα. supra ibid. erat ἐξειλετο, vtrumque bene. — Μίνως δὲ M. legebatur μόνον in ed. Rom. Commel. et sic codd. μόνος ed. Par. casu puto. etsi sic Aegius emendabat. Sed in oculos incurrebat esse leg. Μίνως δὲ, quod vidit Faber, tum Gale. hoc repositum, sed operae aliud vitium intulere Μίνωος. corrige Μίνως. ἐκθήσας. male Pal. R. 3. ἐκθύσας.

Athenae obsessae a Minoe. Etiam de hoc bello, moxque de deditione, omnia vulgata. Plutarch. Thes. p. 6. Paus. al. Meurs. de Regg. Ath. III, 2. λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ erat antiquus verborum ordo, mutatus secundum codd. etsi nil refert. sed sunt verba ex ipso oraculo ap. Euseb.

ſeb. P. E. V, 19. ex Oenomao. Plutarch. p. 6. C. ἀφορία τε γὰρ καὶ νόσος ἐπέσκηψε πολλὴ, καὶ ἀγέδυσαν οἱ ποταμοί. Ad narrationem cf. Diodor. IV, 61. vbi et Aeaci preces interponuntur, de quibus ſup. Not. p. 778. 9. *Hyacinthi filiae* pro patria immolatae; Harpocrat. in Υακινθίδες. vbi v. Valeſ. Hygin. f. 238. Factum fere idem, quod de Erechthei filiabus narratum ſup. f. 4. p. 276. Vnde opportunitas nata, vt vtraque narratio variis modis confunderetur; ita Hyacinthides et Παρθένοι male pro iisdem habitae, nec modo ap. Suid. in Παρθένοι, et ſimiles, verum ab ipſis Atticis: Demoſth. in Epitaph. p. 1397. l. 16. Reiſk. Aliter de his ſtatuebat Lennep. ad Coluth. Animadv. II, 9. doctius Weſſel. ad Diod. XVII, 15. add Meurſ. Lect. Att. IV. 18. Tertia narratio ſimilis prorſus argumenti eſt de *Leti filiabus* (τῶν Λεὼ θυγατέρων) quarum τάφους fuit τὸ Λεωκόριον Athenis;

nis; notae eae esse possunt vel ex Cic. N. D. III, 19. Aelian. XII, 28. vbi v. Periz. Meminit earum Demosth. Epitaph. p. 1398, 5. Reisk. vbi dirimenda τὰς Δεω̃ κόρας. κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν . . κατέσφαξαν. codd. tamen P. D. R. 3. Ἀθηναίοις. Nomina valde corrupta: pro Ἀγληΐδα, Pal. R. 3. ἀγλυηΐδα. D. V. αἰγλυηΐδα. Ἡνθηιλδα depravatio est primi nominis Ἀνθηΐδα et eliminanda erat: vt iam Gale monuit. Post Λυταίαν inserui Ὀρθαίαν e codd. Pal. V. M. D. R. 3. in Λυταίαν latere Λουσίαν suspicatur Meurs. Lect. Att. IV, 18. ex Steph. Byz. in Λουσία. ἐπὶ τὸν Γεραιστου τοῦ Κύκλωπος τάφον. D. R. 3. γεραίστου. Vat. γεραάστου. Pal. γερέκινδος ἐλθὼν ἐκ Λ. versu vno librarii incuria omisso. Iam hic *Geraestus Cyclops* aliunde mihi non notus. Geraestus vrbs Euboeae ap. Steph. ἀπὸ Γεραίστου τοῦ Διός Alius Geraestus Neptuni f. ab eodem in

Παρ-

Παρθενόπολις laudatur. Dubitare tamen nolim, an nomen verum ſit; nam fuit apud Geraeſtios praecipua religio Neptuni; cuius fuit filius Cyclops; potuit fingi ab aliquo poeta dramatico Geraeſtus eius filius. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς. Legebatur ἀπεῖπεν. Faber et Gale em. ἀνεῖλεν. ſed verum viderunt Koen. ad Gregor p. 235. et Verheyk. ad Liberal. p. 10. Nam illud ſollenne; cf. ſup. Not. p. 507. ad II, 8, 2. vbi malim nunc pro ἀντεῖπε me admiſiſſe hoc ipſum ἀνεῖπε. nam codicum diuturniore vſu edoctus non lectionem, ſed librarii peccatum, alterum eſſe video. ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἰδ' πούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας . . πέμπειν. Sigla numeri haud dubie ex margine in codd. venit, abolenda, quod Gale quoque monebat: per nouem annos, additum in foedere ap. Plutarch. p. 6. D. et ap. Diod. l. c. ſed mirum eſt, quod ſimul apponitur, εἰς ὅσον ἂν χρόνον ζῇ τὸ τέρας.

ρας. Melius paullo post f. 9. noster ἀνὰ πᾶν ἔτος. quod Virgil. Aen. VI, 22. sequitur. Sed et ipsum hoc ornatum variis modis: vide v. c. Plutarch. p. 6. 7. Ouid. Met. VII, 171. et ibi Not. Hygin. f. 41. n. 6. Alia in iis, quae congessit Meurs. de Regg. Ath. III, 2. et in Creta, et in Theseo.

De *Minotauro* cf. vel Diod. IV, 61. Fuerat hic a Theseo sublatus: argumentum fabulae Euripideae Thesei nomine inscriptae. Narratio de Theseo periit in iis, quae in fine desunt. ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα . . ἐξιέναι oratio rustica et inepta, saltem deb. εἰς ὄν. ita mox ἀπέκλεισε quisnam? ergo ipse Labyrinthus? forte fuit ἀπέκλεισεν, ὃς κατεσκεύασε αὐτὸν, Δαίδαλος. Ferri poterat supra I, 9, 22. pr. vbi Symplegades τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλεισόν. et III, 1, 4. p. 179. de ipso hoc Labyrintho: οἴκημα καμπτὰς πολυπλόκους πλανῶν τὴν ἔξοδον. Ante mai-

oculos locus hic fuit Tzetzae Chil. X f. 379. v. 551 ſqq. ὁ Εὐπαλάμου παῖς, ſic res ipſa fert; legebatur tamen πατὴρ δός. Verum habet Pal. Dory. V. M Veſ. Regg. cf. ſup. Not. p. 867 fq. vbi et de eo quod ſequitur τοῦ Μητίωνος καὶ Ἀλκίππης. praeſtaret Μητίονος. Med. Ἀλκιππος. Pro *Alcippe* Iphinoen ediderat Phereeydes apud Schol. Sophocl. Oed. Col. 485. περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτως· Μητίονι δὲ (ita legg. pro Μητίνῳ) τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόης γίγνεται Δαίδαλος· ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

ſ. 9. De *Daedalo* omnia ſatis vulgata: v. vel Diod. IV, 76-9. Pauſ. I, 4. p. 531. De *operibus*, congeſta apud Iunium Catal. Artif. vet. ſed loc. claſſ. Schol. Eurip. Hecuba 838. De eius fuga ad Cocalum, in Siciliam egerant Ephorus lib. VII. et Philiſtus lib. I. vt ex Theon. Progymn. c. 2. intelligo. Fuit

etiam

etiam Sophoclis tragoedia Daedalus. — τὸν τῆς ἀδελφῆς Περδικος υἱὸν Τάλω, edebatur Τάλῳ vitiose, in codd. ἀτάλῳ est. Τάλαον corrigebat Aegius, vel Τάλων. Apud Paus. I, 21. p. 49. Κάλων legitur, et iterum sic Κάλως c. 26. p. 62. Sed nomen Τάλως est: (de quo iam supra actum p. 220. 1. vbi et monitum, diuersos esse Talos) vnde Τάλων et Τάλω, vtrumque recte. Τάλων habet Schol. Eurip. Or. 1648. Apud Plinium lib. VII. p. 414. ipse Daedalus, apud alios Perdix, at h. l. Talos, ferrae inuentor, et quidem imitatione mandibulae serpentis dentibus aspera. Conuenit Diodor IV, 76. Aliter Ouid. noto loco Met. VIII, 244. cum spina piscis aferem radi vidisset: Sic et Hygin. f. 274. Sororis filium a Daedalo interfectum esse, in hoc consentiunt scriptores: etiam Ouidius, etsi nomen non apponit. Talon nominat etiam Diodor. l. c. Apud Hygin.

f. 39. et alios Perdix eſt. v. ibi Mun
At enim apud noſtrum ſoror Tali e
Πέρδιξ. Monet quoque Faber eſſe τὸ
non. Τὴν Πέρδικα, adeoque malit h.
Περδίκας. voluit Περδίκης, puto: etſi
Tzetza Chil. I, 493. παῖδα Περδίκας ἀδελ
φῆς, καλούμενον Ἀτταλῶ. Sed depraua
tionem redolent haec omnia: mihi ſuſpi
cio ſatis grauis eſſe videtur, Πέρδικα
ex margine eſſe illatum, cum nomen
nepotis ex ſorore et Talon et Perdi
cem tradi aliquis obſeruaſſet; alioqui, pu
tem fuiſſe τὸν τῆς ἀδελφῆς καὶ Τάλω
υἱὸν Πέρδικα. Feminae huius, e qua is
patus, Polycaſten nomen edit Fulgentius,
ſed fidem deſideres. μὴ . . . . ὑπερβάλῃ.
e codd. pro vulg. ὑπερβάλλῃ. ἔτρισα.
ἔτρισα. Vat. κριθὰς ἐν Ἀρείῳ τάγῳ eſt et
Daedalus inter antiqua huius generis
exempla: v. Schol. Eurip. Or. 1648. mox
excidit καὶ ante καταδικασθείς. Tzetza
ex h. l. Chil. I, 498. addit: καὶ φεύγει
πρὸς

πρὸς τὸν Μίνωα· οὗπερ Ναυκράτη δούλη μιγεῖς Ἰκάριον γεννᾷ· κἀκεῖ, Πασιφάης. quae sequuntur, sunt mera repetitio eorum quae partim sup. III, 1. 4. p. 178. partim iam ante §. 8. erant narrata, meoque adeo iudicio ab alia manu interiecta. Contra Gale suspicatur folium excidisse, in quo de Icaro et Daedalo esset actum, idque ex Tzetza (an Chil. I, c. 19.? sed ex potius cum Schol. Il. β, 145. conueniunt) vel ex Zenobio (IV, 97. p. 110. 111.) posse suppleri putat συνήργησε suppl. αὐτῇ. Legebatur συνήρπασε sine sensu. Emendarunt Commelin. συνήργασε. (deb. συνειργάσατο) Gunter. συνήρτησε. Faber συνέπηξε (συνεπήξατο) Gale συνείργησε. sed συνήργησε verum, ἀπὸ τοῦ συνεργεῖν. Et hoc habet Diod. in hac ipsa re IV, 77. quo ex loco forte hausit is, qui haec interpolauit et Tzetza ex h. l. Chil. I, 500. οὐδ' κατασχὼν ὁ Μίνως, ὡς τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς

αὐτοῦ συνηργηκότας ἔμελλε πάντας ἀνελεῖν. Supra III, 1, 4. erat ἡ δὲ σύνεργον λαμβάνει Δαίδαλον. I, 9, 23. p. 65. Medea συνεργήσειν αὐτῷ ... ὑπηγγείλατο. I, 5, 1. Διὸς συνεργοῦντος. Mox καὶ κούρας Dorv.

Cap. 16.

§. 1. De *Theseo* praeter ceteros scriptores rerum Atticarum (de quibus sup. p. 809 sq.) fuit poema epicum, Theseis, Pythostrati alicuius seu Nicostrati, quem Diog. Laert. II, 59. memorat tanquam fratrem Xenophontis alicuius: aetatem hominum declarat, quod Xenophon Epaminondae et Pelopidae vitas scripserat. Thesei famam multo magis celebrauere tragoediae, in quibus frequens eius nomen; fuisse quoque Thesea Euripidis iam ante monitum. Nouo more res eius tractare coepere scriptores, qui democratiam ab ipso institutam ferebant; quo nomine in ora oratorum Attico-

rum

rum venit: v. c. non vno loco Isocratis. Demosthenis adv. Neaer. p. 873. C. D. Sic tamen Euripides quoque Suppl. 352. 404. et al. Gaudebant Athenienses tam claro libertatis auctore. Pictura quoque erat in Ceramico: Theseus cum Democratia et Populo: Paus. I, 3. p. 8. 9. Excerpta ex tam variis scriptoribus apposuit Plutarchus in Theseo, sed iudicio, vt solet, non satis seuero adhibito, vt distingueret figmenta seriorum, inuenta poetarum, et famam priscam. Quod Theseus XII. demos in vnum corpus, ἄστυ, coegit, fundus est omnium, quae vere narrari possunt: — πεζὸς ἠπείγετο sic Pal. Vat. recte; et ed. Par. casu. in edd. erat ἐπείγετο. ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων. de his multi multa: v. locum Ouid. Met. VII, 438 sqq. Plutarch. p. 4. 5. Hygin. f. 38. Diodor. IV, 59. Meurs. in Thes. Meziriac. ad Heroid. p. 138 sq. T. I.

Periphetes: *Corynetes* dictus a clava, qua vtebatur, quamque ei extortam postea gestauit Theseus. Plutarch. l. c. p. 4. B. Eadem habet Plutarch. p. 4. A. B. Diodor. IV, 59. *Vulcani*: etiam Paus. II, 1. p. 112. et Ouid. Met. VII, 437. *tellus Epidauria per te Clauigenam vidit Vulcani accumbere prolem.* Neptuni tamen filius est ap. Hygin. f. 38. vbi Munk. *Anticlea*, mater, videtur esse nulla alia, quam Autolyci filia, a Sisypho compressa et Laertae nupta. ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο. vereor, ne haec ex margine illata sint. Mox idem fere dictum occurrit. ἐν Ἐπιδαύρῳ, pro ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ vt ap. Plutarchum est. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων. mirum hoc! quod qua ratione aut vnde petitum esse putabimus? Suspicor inde ductum esse, quod ille Vulcani filius esse ferebatur; huius autem claudicatio nota est.

f. 2. Sinis iidem memorant, qui reliqua. v. ap. Meurs. Thes. c. 5. add. Schol. Eurip. Hippol. 977. σίννιν. Pal. R. 3. σίννην D. V. et inf. D. σίννην. Scriptura haud dubia est Σίνις vel Σίννις; nomina parentum, etymum si spectes, videntur ex re facta, de Polypemone natus occurrit ap. Ouid. in Ibin 400. qui videtur Procrustes esse; at Polypemon, cognomine Procrustes est apud Paus. I, 38. p. 92 extr. Idem Sinis Neptuni filius est apud Schol. Pind. Isthm. Arg. Πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο, hoc ex codd. pro ἐκαλεῖτο. nomen autem illud illustratum nota Hemsterhusii ad fin. Promethei Lucianei. Sequentia obscura, ex interpolatione et corruptela arbitror: Sinis coegit viatores πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι. οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν. ita eos iussit pinus inflectere; quod cum facere non possent, ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι periere: haec per-

quam

quam insulsa. Saltem ex Hygino interpretatio erat petenda f. 30. Theseus Pityocampten, *qui iter gradientes cogebat, vt secum arborem pinum ad terram flecterent; quam* qui (f. si quis) cum eo prenderat, *ille eam viribus missam faciebat; ita ad terram grauiter allidebatur et peribat.* Sed locus sic refingendus est: ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας, πίτυς κάμπτων, ἀνέχεσθαι (sc. αὐτῶν. vt solet casum sic omittere; ita paullo ante Φρουρουμένης τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσεν. sc. αὐτήν.) *ipse eum inflexisset arbores*, vt erat vastis corporis viribus, (Ouid. Met. VII, 400. Sinis *magnis male viribus vsus, qui poterat curuare trabes.*) illigatos *eos iussit sustinere earum impetum.* Sic Schol. Pind. arg. Isthm. ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν. Nunc in seqq. patet, κάμπτειν esse male intrusum, eoque electo legendum: οἱ δὲ διὰ

τὴν

τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο, καὶ ἀπώλλυντο. illi non poterant ἀνέχεσθαι *sustinere impetum arborum flexarum*, — ἀνακριπτούμενοι Dorv. ἀπώλυντο edebatur; emendandum erat aut ἀπώλοντο, aut ἀπώλλυντο, hoc, familiare nostro, codd. habent Pal. Vat. Ves. Reg. 3. Post Cercyonem excidisse καὶ videbatur Emperio: *eodem modo quo Sinis viatores excruciaverat, et ipsum Sinin interfecit Theseus.* Sic fere Plutarch. p. 4. C. ἐν δ' Ἰσθμῷ Σίννιν τὸν πιτυοκάμπτην, ᾧ τρόπῳ πολλοὺς ἀνῄρει, τούτῳ διέφθειρεν αὐτός. Sequebantur nunc reliqua de Sinone forte et de Phaea, de sue Cromyonia, nec non de Procruste ad Cephissum fl. Eleusinis, et Cercyone, iter infestantibus; tum, quomodo a patre ille agnitus, mox in Cretam missus, domito Minotauro redux, patri in regno Athenarum successit. Interposita esse debuere de *Phaedra* et *Ariadne* ea, quae supra III, 1, extr. p. 179.
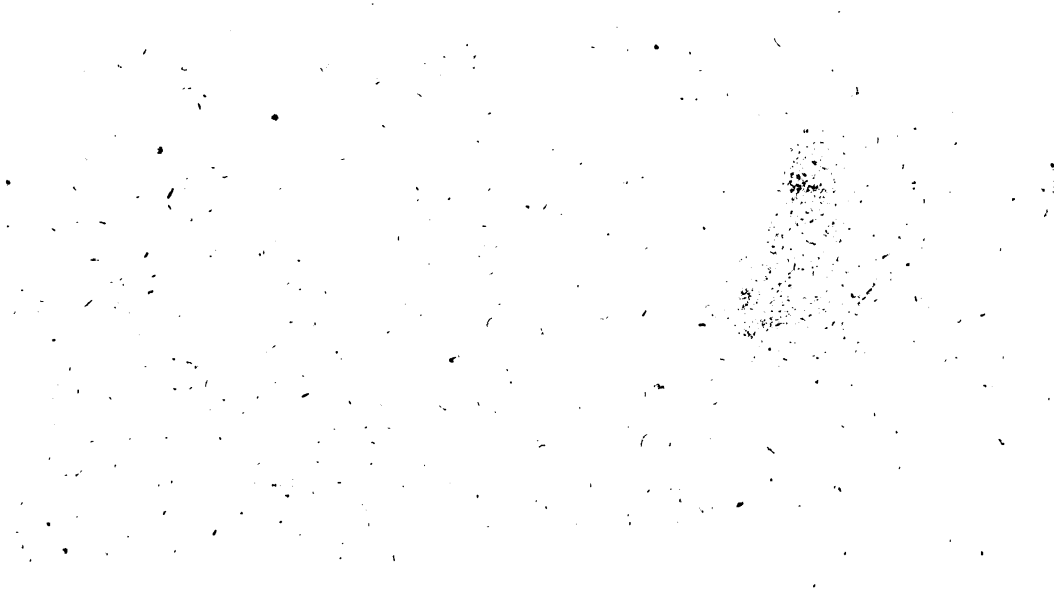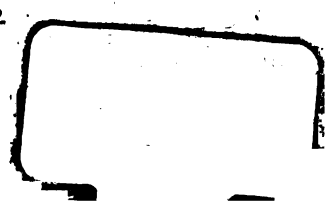
p. 179. promiserat. Rebus Atticis expositis, puto, ad *Pelopem* rediit, eiusque genus persequendo ad Agamemnonem, cumque hoc ad *bellum Troianum* peruenit, tandemque in redeuntium Archinorum *Ἀνάκτοις* (ἐν Νόστοις) ad calcem libelli subsistit.